

UOHSX00CPOFA

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-S338/2014/KD-25734/2019/820/TPi

Brno 18. září 2019

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ve správním řízení sp. zn. ÚOHS-S338/2014/KD zahájeném dne 28. 3. 2014 z moci úřední podle § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 21, jakož i § 1 odst. 4, § 20a a § 21h zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, ve věci možného porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů a článku 101 Smlouvy o fungování Evropské unie, jehož účastníky jsou

společnost **Czech Coal Services a.s.**, se sídlem Most, V. Řezáče 315, IČO 27261824 (která je účastníkem řízení také jako právní nástupce společnosti Mostecká uhelná společnost, a.s., právní nástupce, se sídlem Most, V. Řezáče 315, IČO 25428799), právně zastoupená Mgr. Augustinem Kohoutkem, advokátem, se sídlem Újezd 450/40, Praha 1,

společnost **Severní energetická a.s.**, se sídlem Most, Václava Řezáče 315, IČO 28677986, právně zastoupená JUDr. Petrem Zákouckým, LL.M., advokátem, se sídlem Praha 1, V Celnici 1034/6, a

společnost **Czech Coal a.s.**, se sídlem Most, V. Řezáče 315, IČO 25764284, právně zastoupená JUDr. Petrem Voříškem, Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem Praha 7, Přístavní 321/14, jejímž právním nástupcem je společnost Severní energetická a.s., se sídlem Most, Václava Řezáče 315, IČO 28677986,

vydává v souladu s § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. toto

ROZHODNUTÍ:

I.

Účastník řízení, společnost **Severní energetická a.s.**, se sídlem Most, Václava Řezáče 315, IČO 28677986, tím, že

v období od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013 uzavíral a plnil s odběrateli kupní smlouvy na prodej a koupi hnědého tříděného uhlí, jež obsahovaly ustanovení omezující odběratele ve vývozu tohoto uhlí z České republiky do zahraničí,

uzavíral a plnil se svými odběrateli zakázané dohody o zákazu exportu, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže a jež byly způsobilé na trhu hnědého tříděného uhlí narušit hospodářskou soutěž v České republice a rovněž ovlivnit obchod mezi členskými státy Evropské unie,

čímž porušil v období od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013 zákaz stanovený v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění zákona č. 360/2012 Sb. a zákaz stanovený v článku 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie,

a tím se dopustil v uvedeném období správního deliktu dle § 22a odst. 1 písm. b) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění zákona č. 360/2012 Sb. a porušení článku 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie.

II.

Podle § 7 odst. 1 ve spojení s § 21h odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění zákona č. 360/2012 Sb. se účastníku řízení, společnosti Severní energetická a.s., se sídlem Most, Václava Řezáče 315, IČO 28677986, **plnění dohod popsaných ve výroku I. tohoto rozhodnutí do budoucna zakazuje.**

III.

Dle § 22a odst. 2 ve spojení s § 21h odst. 5 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění zákona č. 360/2012 Sb. se účastníku řízení, společnosti Severní energetická a.s., se sídlem Most, Václava Řezáče 315, IČO 28677986, za porušení § 3 odst. 1 téhož zákona a porušení článku 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie popsaná ve výroku I. tohoto rozhodnutí **ukládá pokuta v celkové výši**

5 232 000 Kč (slovy: pět milionů dvě stě třicet dva tisíc korun českých).

Uložená pokuta je splatná do 90 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

IV.

Dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. ve spojení s § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění účinném do 30. 6. 2017 se účastníku řízení, společnosti Severní energetická a.s., se sídlem Most,

Václava Řezáče 315, IČO 28677986, ukládá **povinnost nahradit náklady řízení** paušální částkou

2 500 Kč (slovy: dva tisíce pět set korun českých).

Náklady řízení jsou splatné do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

V.

S účastníkem řízení, společností **Czech Coal Services a.s.**, se sídlem Most, V. Řezáče 315, IČO 27261824, se dle § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. správní řízení sp. zn. ÚOHS-S338/2014/KD **zastavuje**.

VI.

S účastníkem řízení, společností **Czech Coal a.s.**, se sídlem Most, V. Řezáče 315, IČO 25764284, jejímž právním nástupcem je od 1. 11. 2016 společnost Severní energetická a.s., se sídlem Most, Václava Řezáče 315, IČO 28677986, se dle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 správní řízení sp. zn. ÚOHS-S338/2014/KD **zastavuje**.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zahájení správního řízení a jeho dosavadní průběh

1. Dne 28. 3. 2014 zahájil Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „**Úřad**“) se společnostmi Czech Coal Services a.s., se sídlem Most, V. Řezáče 315, IČO 27261824 (dále též „**CCS**“), Severní energetická a.s., se sídlem Most, Václava Řezáče 315, IČO 28677986 (dále též „**SE**“), a Czech Coal a.s., se sídlem Most, V. Řezáče 315, IČO 25764284 (dále též „**CC**“), správní řízení sp. zn. ÚOHS-S338/2014/KD ve věci možného porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění zákona č. 360/2012 Sb. (dále též „**zákon**“ nebo „**ZOHS 360/2012**“) a/nebo článku 101 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále též „**SFEU**“) – dále též „**správní řízení**“.
2. Možné porušení zákona v období nejméně od 1. 5. 2004 a SFEU v období nejdříve od 1. 5. 2004 spatřoval Úřad v uzavírání zakázaných dohod o zakazu exportu obsažených ve smlouvách na dodávky hnědého tříděného uhlí sjednávaných mezi účastníky řízení a jejich odběrateli. Cílem nebo výsledkem uvedeného jednání účastníků správního řízení mohlo být narušení hospodářské soutěže v oblasti dodávek hnědého tříděného uhlí a toto jednání mohlo v období od 1. 5. 2004 ovlivnit též obchod mezi členskými státy Evropské unie (dále též „**EU**“) v uvedené oblasti¹.
3. Úřad přistoupil k zahájení správního řízení z moci úřední po tom, co ze své úřední činnosti zjistil, že účastníci řízení uzavírali s odběrateli smlouvy na prodej a koupi hnědého tříděného uhlí (dále též „**HTU**“)², přičemž některé z nich obsahovaly ustanovení vzbuzující vážné pochybnosti Úřadu o jejich souladu se zákonem, resp. o jejich souladu se SFEU, zejména pokud jde o ujednání týkající se omezení vývozu HTU z České republiky (dále též „**ČR**“) do zahraničí.

¹ Srov. list 1 spisu správního řízení (dále též „**Spis**“).

² HTU zahrnuje druhy: kostka „ko2“ (zrnitost 40–100 mm), ořech „o1“ (zrnitost 20–40 mm) a ořech „o2“ (zrnitost 10–25 mm).

4. Dne 7. 2. 2017 Úřad v souladu s § 7 odst. 3 a § 21b zákona zaslal společností SE a CCS vyznění, v němž sdělil základní skutkové okolnosti šetřeného případu, jejich právní hodnocení a odkazy na hlavní důkazy o nich obsažené ve správním spise, včetně informace o výši pokuty, kterou hodlá uložit (dále též „**Sdělení výhrad**“).³
5. Před vydáním Sdělení výhrad Úřad v rámci jiného správního řízení (vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S337/2014/KD) vydal dne 21. 12. 2016 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S337/2014/KD-50026/2016/820/TPi, v němž deklaroval, že účastník řízení – společnost Severočeské doly a.s., se sídlem Boženy Němcové 5359, 430 01 Chomutov, IČO 49901982 (dále též „**SD**“) – se dopustil porušení zákazu stanoveného v § 3 odst. 1 zákona a zákazu stanoveného v čl. 101 odst. 1 SFEU (dále též „**napadené rozhodnutí**“). Úřad v napadeném rozhodnutí shledal, že společnost SD spáchala správní delikt tím, že v období od 1. 5. 2004 do 31. 12. 2012 uzavírala a plnila se svými odběrateli kupní smlouvy o prodeji HTU, jež obsahovaly ustanovení o zákazu exportu HTU z ČR do zahraničí. Společnost SD tak uzavírala a plnila zakázané dohody o zákazu exportu, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže v ČR a byly způsobilé ovlivnit obchod mezi členskými státy EU.
6. Dne 5. 6. 2018 předseda Úřadu napadené rozhodnutí svým rozhodnutím č. j. ÚOHS-R0009/2017/HS-16569/2018/310/MHf zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání (dále též „**druhostupňové rozhodnutí**“).⁴ Předseda Úřadu se předně v druhostupňovém rozhodnutí vyjádřil k nedostatečně objasněné skutkové situaci týkající se relevantního trhu, přičemž uvedl, že orgán prvního stupně pochybil, když jím zjištěný skutkový stav v případě vymezení produktového relevantního trhu nechával prostor k důvodným pochybnostem o jeho správnosti a u zjišťování geografického relevantního trhu nezávažil případný zájem či možnosti přeshraničního obchodu v příhraničních oblastech v případě, že by dohody o zákazu exportu nebyly uzavírány. Dle druhostupňového rozhodnutí je tak Úřad v rámci nového projednání věci povinen při vymezení produktového a geografického relevantního trhu důkladněji popsat skutkový stav bez důvodných pochybností, případně dokazováním doplnit.
7. Na druhou stranu předseda Úřadu v druhostupňovém rozhodnutí uvedl, že posuzované jednání společnosti SD mělo charakter pokračujícího správního deliktu (přestupku), přičemž orgán prvního stupně dostatečně odůvodnil naplnění všech zákonných podmínek pro jeho aplikaci. Předseda Úřadu rovněž souhlasil se závěry orgánu prvního stupně o tom, že zakázané dohody o zákazu exportu jsou dohody s cílem narušit hospodářskou soutěž jak v ČR, tak i v EU a že lze na jednání společnosti SD v řešeném případě aplikovat jak zákon, tak i SFEU.
8. S ohledem na skutečnost, že v nyní vedeném správním řízení se Úřad zabýval shodnou skutkovou podstatou správního deliktu, tj. uzavíráním a plněním dohod o zákazu exportu HTU s dopady možného protisoutěžního jednání na tomtéž relevantním trhu, byl Úřad povinen promítnout závěry uvedené v druhostupňovém rozhodnutí i do tohoto správního řízení.
9. Úřad proto v průběhu tohoto správního řízení v souladu se závěry obsaženými v druhostupňovém rozhodnutí doplnil dokazování za účelem vymezení produktového a

---

³ Srov. listy 5877–5899 Spisu.

⁴ Srov. <https://www.uohs.cz/cs/hospodarska-soutez/sbirky-rozhodnuti/detail-15564.html>.

geografického trhu a dne 3. 6. 2019 zaslal společností SE a CCS Doplnění Sdělení výhrad č. j. ÚOHS-S338/2014/KD-15189/2019/820/MKa (dále též „**Doplnění Sdělení výhrad**“), ve kterém doplnil, případně v některých pasážích zcela nahradil Sdělení výhrad, a to konkrétně v částech *III. Zjištěné skutečnosti*, *IV. Relevantní trh*, *VI. Právní posouzení*, *VIII. Indikace výše pokuty* a *IX. Závěr*. Ostatní části Sdělení výhrad týkající se právního hodnocení základních skutkových okolností případu a odkazy na hlavní důkazy o nich, obsažené ve správním spise, zůstaly beze změn.

II. Charakteristika účastníků řízení

Společnost CCS

10. Dne 1. 11. 1993 byla do obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Ústí nad Labem, oddíl B, vložka 474, zapsána společnost Mostecká uhelná společnost, a.s., se sídlem Most, V. Řezáče 316 (IČO 49101463). Tato společnost vznikla v rámci privatizace dolů a zanikla bez likvidace 20. 8. 2003 s převodem jmění na jediného akcionáře – společnost LEŽÁKY a.s., se sídlem Most, V. Řezáče 315 (IČO 25428799), jako na svého právního nástupce. K témuž datu (tj. k **20. 8. 2003**) došlo ke změně názvu společnosti LEŽÁKY a.s. na Mostecká uhelná společnost, a.s., právní nástupce (dále též „**MUS**“). Společnost MUS byla 4. 7. 2005 zrušena bez likvidace s převodem jmění na jediného akcionáře – společnost Severočeská uhelná a.s., se sídlem Most, V. Řezáče 315 (IČO 27261824), jako na svého právního nástupce. K témuž datu (**4. 7. 2005**) došlo ke změně názvu společnosti Severočeská uhelná a.s. na Mostecká uhelná a.s. (dále též „**MU**“). Dne **22. 10. 2008** byla společnost MU, na základě rozhodnutí valné hromady společnosti konané dne 18. 9. 2008, rozdělena odštěpením se založením nových nástupnických společností **Litvínovská uhelná a.s.**, se sídlem Most, V. Řezáče 315 (IČO 28677986), a **Vršanská uhelná a.s.**, se sídlem Most, V. Řezáče 315 (IČO 28678010). Na společnosti Litvínovská uhelná a.s. a Vršanská uhelná a.s. přešla část jmění společnosti MU. Ke dni **11. 12. 2008** došlo ke změně názvu společnosti MU na **Czech Coal Services a.s.** (současný název účastníka řízení – zkratka **CCS**). Dne **14. 10. 2010** byla společnost CCS na základě rozhodnutí mimořádné valné hromady společnosti konané dne 14. 6. 2010 rozdělena odštěpením kombinací rozdělení odštěpením se vznikem jedné nové obchodní společnosti **Coal Services a.s.**, se sídlem Most, V. Řezáče 315 (IČO 28727932), a rozdělení odštěpením sloučením se společností **Czech Coal a.s.** (další účastník řízení – zkratka **CC**). Na nově založenou společnost Coal Services a.s. přešla jedna odštěpovaná část jmění rozdělované společnosti CCS, uvedená v projektu rozdělení⁵, a na společnost CC přešla další odštěpovaná část jmění rozdělované společnosti CCS.
11. Předmětem podnikání společnosti CCS byla mj. od 24. 8. 2005 hornická činnost podle zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**hornický zákon**“), v rozsahu dle § 2 písm. b), c), d), e), g), h), i), a od 15. 9. 2005 činnost prováděná hornickým způsobem podle hornického zákona, v rozsahu dle § 3 písm. a), c), e), h), i) /oba tyto předměty podnikání byly vymazány z obchodního rejstříku dne 18. 2. 2011/.
12. Od **22. 10. 2008** je předmětem podnikání společnosti CCS výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona. Od tohoto data společnost **CCS**

⁵ Srov. <https://or.justice.cz/ias/ui/vypis-sl-detail?dokument=12095198&subjektId=34498&spis=541416>.

nepůsobí v oblasti produkce a prodeje HTU, a to v souvislosti s výše popsaným odštěpením se založením nových nástupnických společností.

Společnost SE

13. Dne **22. 10. 2008** byla do obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Ústí nad Labem, oddíl B, vložka 1986, zapsána společnost **Litvínovská uhelná a.s.** (IČO 28677986), která vznikla jako nová nástupnická společnost v důsledku rozdělení společnosti MU odštěpením se založením nových nástupnických společností, společnosti Litvínovská uhelná a.s. a společnosti Vršanská uhelná a.s. Na společnost Litvínovská uhelná a.s. přešla část jmění rozdělované společnosti MU, uvedená v článku 4 Projektu rozdělení (dále též „**Projekt rozdělení**“)⁶. V roce 2013 došlo ke změně akcionářské struktury společnosti Litvínovská uhelná a.s. a k završení procesu oddělení této společnosti od skupiny Czech Coal (v obchodním rejstříku je tato změna zapsána ke dni 3. 4. 2013). Mimořádná valná hromada akcionářů společnosti rozhodla dne 31. 7. 2013 o změně názvu společnosti Litvínovská uhelná a.s. na Severní energetická a.s. (současný název účastníka řízení – zkratka **SE**); do obchodního rejstříku byla změna zapsána **2. 8. 2013**. V roce 2016 došlo k další změně akcionářské struktury společnosti SE a k následné restrukturalizaci, kdy došlo ke vzniku skupiny Sev.en Energy (sloučením skupiny Czech Coal se společností SE)⁷; v současné době je tedy společnost SE součástí této skupiny.
14. Předmětem podnikání společnosti SE je mj. hornická činnost podle hornického zákona v rozsahu § 2 písm. a), b), c), d), e), g), h), i) a činnost prováděná hornickým způsobem podle hornického zákona v rozsahu § 3 písm. a), c), e), f), h), i). Společnost SE na základě Projektu rozdělení převzala a spravuje těžební lokalitu Československá armáda (ČSA) včetně homogenizační drtírny a Úpravny uhlí Komořany a dále společnost Důl Kohinoor a.s. (v němž byla prováděna hlubinná těžba hnědého uhlí). Lom ČSA disponuje vysoce výhřevným hnědým uhlím, které je technologicky vhodné zejména do tepláren, případně k výrobě HTU.

Společnost CC

15. Dne 18. 5. 1999 byla do obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, oddíl B, vložka 5933, zapsána společnost SYNERGO GROUP, a.s., se sídlem Praha, Všehrdova 2 (IČO 25764284). Dne 23. 8. 2002 změnila SYNERGO GROUP, a.s. svůj název a sídlo na Appian Group a.s., se sídlem Praha 1, Na Perštýně 356/12. Společnost Appian Group a.s. změnila dne **17. 5. 2005** svůj název na **Czech Coal a.s.** (název účastníka řízení – zkratka **CC**). Společnost CC dne 26. 1. 2010 změnila své sídlo na Most, V. Řezáče 315. Dne 14. 10. 2010 se společnost CC sloučila s jednou odštěpenou částí jmění rozdělované společnosti CCS. Společnost **CC zanikla** v důsledku provedené fúze dne **1. 11. 2016** sloučením s nástupnickou společností **SE**, v jejímž důsledku přešlo jmění společnosti CC na nástupnickou společnost SE. Účastník řízení, společnost CC, tak v průběhu správního řízení zanikl z důvodu sloučení s druhým účastníkem tohoto řízení – společností SE; jeho procesním právním nástupcem je tak v dalším průběhu řízení společnost SE.⁸

⁶ Srov. listy 5789–5849 Spisu.

⁷ Srov. <https://or.justice.cz/ias/ui/vypis-sl-detail?dokument=55257563&subjektId=28353&spis=541723>.

⁸ O této skutečnosti byla společnost SE informována Úřadem dne 30. 1. 2017, srov. list 5876 Spisu.

16. Předmětem podnikání společnosti CC byl především prodej mosteckého hnědého uhlí, nákup a prodej elektrické energie, investice do klasických zdrojů elektřiny a poskytování souvisejících služeb.

II. 1. Obchodní zastoupení

17. Úřad v průběhu správního řízení zjistil, že společnost CC působila na základě Smlouvy o obchodním zastoupení č. ÚOŘ/OPRO/124/2005, OTU/1/2005 ze dne 27. 5. 2005 (dále též „**Smlouva o obchodním zastoupení**“) a příslušných plných mocí ze dne 4. 7. 2005, 24. 11. 2005, 30. 11. 2006 a 30. 11. 2006 v době od 4. 7. 2005 do 21. 10. 2008⁹ jako obchodní zástupce společnosti MUS a posléze společnosti MU. V době od 22. 10. 2008 do 31. 3. 2012 pak společnost CC působila na základě totožné Smlouvy o obchodním zastoupení a plné moci ze dne 5. 11. 2008 jako obchodní zástupce společnosti SE (dříve s názvem Litvínovská uhelná a.s.).
18. Předmětem Smlouvy o obchodním zastoupení byl závazek společnosti CC dlouhodobě pro zastoupené (tj. pro nynější společnosti CCS a SE) sjednávat a uzavírat jejich jménem a na jejich účet kupní smlouvy na prodej a koupi HTU, jakož i případné dodatky k těmto smlouvám, a to za podmínek stanovených zmíněnou Smlouvou o obchodním zastoupení. Za tuto obchodní činnost vznikalo společnosti CC právo na provizi, jejíž výše se odvíjela od kupní ceny bez DPH uhrazené kupujícími. Výše této provize byla průběžně upravována.¹⁰ Společnost CC jako obchodní zástupce byla dále zavázána spolupůsobit při realizaci obchodů podle pokynů a v zájmu zastoupených. Součástí závazku bylo rovněž sjednávání konkrétních dohod (realizačních dodatků) na základě rámcových smluv, které již dříve zastoupení uzavřeli. V době, kdy společnost CC působila jako obchodní zástupce společnosti SE, byla dále realizována aukce HTU, na základě níž společnost CC uzavřela jménem a na účet společnosti SE s osmi odběrateli střednědobé kupní smlouvy na dodávky HTU.
19. Jako obchodní zástupce tak společnost CC jménem společností CCS a SE a na jejich účet fakticky uzavírala smlouvy na prodej a koupi HTU s jednotlivými odběrateli v období od 4. 7. 2005 do 31. 3. 2012. Smluvní stranou v těchto předmětných smlouvách (prodávajícím) však byla vždy přímo společnost CCS či SE. Společnosti CC tak ve vztahu k jednotlivým odběratelům nevznikala žádná práva či povinnosti z předmětných smluv (nenesla hospodářská rizika z obchodů plynoucí), jednalo se o tzv. pravé dohody o obchodním zastoupení (viz dále). S ohledem na výše uvedené Úřad posuzoval jednání týkající se omezení vývozu HTU z ČR do zahraničí **pouze u společností CCS a SE**.

III. Zjištěné skutečnosti

20. Úřad si dne 31. 3. 2014 vyžádal od společností CC a SE kopie veškerých kupních smluv na prodej a koupi HTU uzavřených mezi účastníky řízení a jejich odběrateli, platných a účinných v období od roku 2012 ke dni žádosti o poskytnutí informací, a to včetně všech jejich změn, dodatků, příloh a jakýchkoli jiných navazujících smluvních ujednání. K dispozici měl Úřad také i kopie kupních smluv na roky 2005–2013, které získal v roce 2012 na základě výkonu své dozorové pravomoci.¹¹

⁹ Srov. listy 5274 a 5279 Spisu.

¹⁰ Srov. listy 5277 a 5279 Spisu.

¹¹ Smlouvy jsou založené na listech 10–3159 Spisu.

21. Úřad následně analyzoval obsah [...obchodní tajemství...] kupních smluv na prodej a koupi HTU, včetně všech jejich dodatků, příloh či obdobných dokumentů, uzavíraných a plněných v období od 11. 11. 2004 do 30. 9. 2014 účastníky řízení, případně jejich právními předchůdci na straně jedné a jejich odběrateli na straně druhé (dále též souhrnně „**kupní smlouvy**“).¹²
22. Předmětem posuzování byly především kupní smlouvy uzavírané účastníky řízení, případně jejich právními předchůdci na dodávku HTU odběratelům za účelem jeho dalšího prodeje nebo za účelem vlastní spotřeby. Některé z těchto kupních smluv rovněž obsahovaly i ujednání o dodávkách hnědého energetického uhlí (dále též „**HEU**“), nicméně jeho množství dojednané ve smlouvách, které vzbuzovaly obavy z možného porušení § 3 odst. 1 zákona a čl. 101 SFEU, bylo s ohledem na celkový objem trhu HEU nepatrné. Úřad se proto dále zabýval toliko oblastí HTU.
23. Úřad zjistil, že společnost CCS, či její právní předchůdci, uzavřela [...obchodní tajemství...] kupních smluv s celkem [...obchodní tajemství...] odběrateli, a to na dodávky HTU v letech [...obchodní tajemství...]. V případě společnosti SE Úřad ověřil, že tato uzavřela celkem [...obchodní tajemství...] kupních smluv s [...obchodní tajemství...] odběrateli, a to na dodávky HTU v letech [...obchodní tajemství...].
24. Analýzou kupních smluv Úřad také zjistil, že i samotná společnost CC uzavřela v roce 2005 a 2006 vlastním jménem a na svůj účet dvě dlouhodobé kupní smlouvy týkající se dodávek HTU v energetickém odvětví.¹³ Práva a povinnosti z těchto smluv vznikaly přímo společnosti CC, stejně tak jako byla společnost CC konečným příjemcem finančních prostředků. V žádné z těchto kupních smluv či jejím dodatku se však nevyskytovalo ustanovení omezující vývoz HTU z ČR do zahraničí.

III.1. Posuzované smlouvy – Kupní smlouvy na prodej a koupi HTU na území ČR

25. V některých Úřadem prověřovaných kupních smlouvách byla obsažena ustanovení, která omezovala vývoz HTU z ČR do zahraničí (dále též „**posuzované smlouvy**“). Tyto posuzované smlouvy Úřad rozčlenil do 6 typů (A až F, viz níže), a to na základě totožného znění ustanovení omezujícího export HTU z ČR do zahraničí.¹⁴

Smlouvy typu A

26. Do skupiny smluv typu A jsou zařazeny posuzované smlouvy uzavřené mezi společnostmi **MUS** a jejichmi odběrateli týkající se dodávek HTU na [...obchodní tajemství...]. Jedná se celkem o [...obchodní tajemství...] smluv obsahujících v čl. 1.1. text (cit.): „[...] Dodávky jsou určeny pro zákazníky se sídlem v České republice.“
27. V čl. 2.1. je dále uvedeno, že (cit.): „[...] Tyto výše uvedené finanční bonusy platí pouze pro dodávky na území České republiky. Kupující svým podpisem této smlouvy stvrzuje, že kontrahované dodávky nebudou využity pro účel exportu, a že tyto dodávky v případě porušení závazku ohledně vývozu zboží nepožívají výhod finančních bonusů.“

---

¹² Ujednání uzavíraná společnostmi CCS a SE s jejichmi odběrateli a posuzovaná v tomto správní řízení v rámci kupních smluv představují tzv. nepravé dohody o obchodním zastoupení (*non-genuine agency agreement*), neboť odběratelé nesli finanční a obchodní rizika spojená s nákupem a dalším prodejem HTU (viz dále).

¹³ Smlouvy se společnostmi [...obsahuje OT....] (s dodávkou HTU pro konečného spotřebitele [...obsahuje OT....]) a [...obsahuje OT....]

¹⁴ Typy jednotlivých posuzovaných smluv jsou založeny na listech 5874–5877 Spisu.

28. Finanční bonusy bylo možné získat s ohledem na datum (včasného) uzavření smlouvy, sjednané a dále odebrané množství HTU, platbu předem atd.¹⁵

Smlouvy typu B

29. Do skupiny smluv typu B jsou zařazeny posuzované smlouvy uzavřené mezi společnostmi **MUS** (po zániku společnosti MUS přešla práva a povinnosti z daných smluv na právního nástupce, tj. na společnost **MU**) a jejími odběrateli týkající se dodávek HTU [...obchodní tajemství...]. Jedná se celkem o [...obchodní tajemství...] smluv obsahujících v čl. 2.1. text ve znění (cit.): „[...] Dodávky jsou určeny pro zákazníky se sídlem v České republice.“
30. V čl. 3.1. je dále uvedeno, že (cit.): „[...] Tyto výše uvedené finanční bonusy platí pouze pro dodávky na území České republiky. Kupující svým podpisem této smlouvy stvrzuje, že kontrahované dodávky nebudou využity pro účel exportu, a že tyto dodávky v případě porušení závazku ohledně vývozu zboží nepožívají výhod finančních bonusů.“¹⁶
31. V čl. 6.1. je také uvedeno, že (cit.): „[...] Za podstatné porušení povinností se považuje zejména (a) opakované nesplnění či neodebrání sjednaného množství paliva, (b) nezaplacení ceny dodávek řádně a včas (článek 3 odst. 3.4.).“

Smlouvy typu C

32. Do skupiny smluv typu C jsou zařazeny posuzované smlouvy uzavřené mezi společnostmi **MUS** (po zániku společnosti MUS přešla práva a povinnosti z daných smluv na právního nástupce, tj. na společnost **MU**) a jejími odběrateli týkající se dodávek HTU rovněž v letech [...obchodní tajemství...]. Jedná se celkem o [...obchodní tajemství...] obsahující v čl. 2.2. ustanovení ve znění (cit.): „[...] Dodávky jsou určeny pro zákazníky se sídlem v České republice.“
33. V čl. 3.1. je rovněž uvedeno, že (cit.): „[...] Tyto výše uvedené finanční bonusy platí pouze pro dodávky na území České republiky. Kupující svým podpisem této smlouvy stvrzuje, že kontrahované dodávky nebudou využity pro účel exportu, a že tyto dodávky v případě porušení závazku ohledně vývozu zboží nepožívají výhod finančních bonusů.“
34. V čl. 6.1. je opětovně uvedeno, že (cit.): „[...] Za podstatné porušení povinností se považuje zejména (a) opakované nesplnění či neodebrání sjednaného množství paliva, (b) nezaplacení ceny dodávek řádně a včas (článek 3 odst. 3.4.).“

Smlouvy typu D

35. Do skupiny typu D lze zařadit posuzované smlouvy uzavřené mezi společnostmi **MU** (nyní CCS) a jejími odběrateli týkající se dodávek HTU [...obchodní tajemství...]. Smlouvy byly uzavírány společností CC jakožto zástupcem prodávající společnosti MU. Jedná se celkem [...obchodní tajemství...] smluv obsahujících v čl. 1.1. text ve znění (cit.): „[...] Dodávky jsou určeny pro zákazníky se sídlem v České republice.“

Smlouva typu E

36. Smlouva typu E je posuzovaná smlouva uzavřená mezi společnostmi Litvínovská uhelná a.s. (nyní **SE**) a jedním jejím odběratelem týkající se dodávek HTU v [...obchodní tajemství...].

---

¹⁵ Např. v kupní smlouvě č. [...obsahuje OT....] mezi společnostmi MU a [...obsahuje OT....] spadající do typu A posuzovaných smluv (srov. listy 24–41 Spisu) byly stanoveny tyto finanční bonusy: [...obsahuje OT....].

¹⁶ Finanční bonusy byly u posuzovaných smluv typů B a C stanoveny obdobně jako u posuzovaných smluv typu A.

Smlouva byla uzavřena společností CC jakožto zástupcem prodávající společnosti Litvínovská uhelná a.s. a v čl. 1.1. obsahuje ustanovení (cit.): „[...] Dodávky jsou určeny pro zákazníky se sídlem v České republice.“

Smlouvy typu F

37. Do skupiny smluv typu F lze zařadit posuzované smlouvy uzavřené mezi společností Litvínovská uhelná a.s. (nyní **SE**) a jejími odběrateli týkající se dodávek HTU v [...obchodní tajemství...]. Smlouvy byly uzavírány společností CC jakožto zástupcem prodávající společnosti Litvínovská uhelná a.s. Jedná se [...obchodní tajemství...] smluv obsahující v čl. 1.1. text ve znění (cit.): „[...] Dodávky jsou určeny pro konečnou spotřebu v České republice.“

Shrnutí – Posuzované smlouvy

38. Veškeré typy posuzovaných smluv (A–F) obsahují ustanovení (s velmi mírnou modifikací textu), dle kterého odběratelé uzavřením posuzovaných smluv stvrzují účastníkům řízení, že jimi dodávané HTU je určeno pro zákazníky se sídlem v ČR či pro konečnou spotřebu v ČR. Na tato ustanovení obsažená v posuzovaných smlouvách typů A–F Úřad nahlíží jako na závazek o zákazu exportu HTU z ČR do zahraničí.
39. Závazek o zákazu exportu byl obsažen ve [...obchodní tajemství...] posuzovaných smlouvách uzavřených společností CCS s [...obchodní tajemství...] odběrateli, a to u smluv pro dodávky HTU na roky [...obchodní tajemství...]. Z toho počtu [...obchodní tajemství...] posuzovaných smluv uzavřeno prostřednictvím společnosti CC (jakožto obchodním zástupcem společnosti CCS). Z celkového počtu kupních smluv uzavíraných společností CCS tvořily posuzované smlouvy [...obchodní tajemství...].
40. V případě posuzovaných smluv uzavíraných společností SE byl závazek o zákazu exportu obsažen [...obchodní tajemství...] kupních smlouvách uzavřených [...obchodní tajemství...] odběrateli, a to u smluv pro dodávky HTU [...obchodní tajemství...]. Všechny tyto posuzované smlouvy byly uzavřeny prostřednictvím společnosti CC (jakožto obchodním zástupcem společnosti SE), přičemž z celkového počtu uzavřených kupních smluv představovaly nižší podíl ([...obchodní tajemství...]). Většina z těchto posuzovaných smluv však byla účinná po dobu [...obchodní tajemství...].
41. Ustanovení obsahující závazky o zákazu exportu HTU z ČR do zahraničí byla tedy obsažena celkem [...obchodní tajemství...] kupních smlouvách uzavřených [...obchodní tajemství...] odběrateli účastníků řízení (v některých případech byly posuzované smlouvy uzavírány účastníky řízení se stejnými odběrateli) [...obchodní tajemství...] a podíl takto sjednaných posuzovaných smluv k celkovému počtu kupních smluv uzavřených účastníky řízení dosahoval výše [...obchodní tajemství...].
42. Úřad považuje za doložené, že společnost **MUS** uzavírala kupní smlouvy obsahující závazek o zákazu exportu v období počínaje první uzavřenou smlouvou dne **11. 11. 2004**¹⁷ a konče poslední smlouvou uzavřenou dne 19. 1. 2005 (s plněním dodávek do **31. 12. 2007**).¹⁸ Společnost **CCS** (jakožto právní nástupce MUS) pokračovala v plnění dříve uzavřených kupních smluv právním předchůdcem a následně sama uzavírala a plnila kupní smlouvy (pod obchodní firmou MU) obsahující závazek o zákazu exportu počínaje první uzavřenou

¹⁷ První kupní smlouva založená ve Spise je ze dne 11. 11. 2004, s plněním od 1. 1. 2005, srov. list 397 Spisu.

¹⁸ Srov. list 1230 Spisu.

smlouvou dne **23. 9. 2005**¹⁹ a poslední smlouvou uzavřenou dne 21. 10. 2008 (s plněním dodávek do **31. 3. 2009**)²⁰. Společnost **SE** uzavírala kupní smlouvy obsahující závazek o zakazu exportu v období počínaje **20. 11. 2008**²¹ a konče datem uzavření poslední kupní smlouvy dne 13. 1. 2009 (s plněním dodávek do **31. 3. 2013**).²²

Podíl závazkem o zakazu exportu zavázaného objemu hnědého tříděného uhlí

43. Na základě zhodnocení údajů týkajících se objemů odběrů HTU podle posuzovaných smluv uzavřených mezi účastníky řízení (společnostmi CCS a SE) a jejich odběrateli zjistil Úřad výši objemu HTU zavázaného v letech 2005–2013 závazkem o zakazu exportu a jeho podíl ve vztahu k celkovému objemu dodávek HTU účastníků řízení určené pro odběratele v ČR, který je uveden v Tabulce č. 1

Tabulka č. 1: Množství HTU pokryté závazkem o zakazu exportu v letech 2005–2013 sjednané celkem prostřednictvím účastníků řízení (v tis. tun) a jeho podíl k celkovému objemu HTU pro ČR (v procentech)

Rok	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	Celkem
Množství HTU nasmlouvané účastníky řízení pro ČR	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství
Množství HTU zavázané účastníky řízení závazkem o zakazu exportu	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství
Podíl množství HTU zavázané účastníky řízení závazkem o zakazu exportu k celkovému objemu HTU jimi nasmlouvanému pro ČR	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství

III.2. Kupní smlouvy na prodej a koupi HTU mimo území ČR

44. Z poskytnutých podkladů a informací je zřejmé, že v letech 2005–2011 společnost [...obchodní tajemství...]²³, prodávala HTU nakoupené od společností CCS a SE konečným zákazníkům v různých zemích EU a mimo EU (konkrétně na území Slovenska, Maďarska, Slovinska, Rakouska, Chorvatska, Rumunska, Bulharska a zemí bývalé Jugoslávie). Z podkladů založených ve spisové dokumentaci správního řízení nevyplývá, že by smlouvy uzavřené mezi společnostmi CCS a SE a [...obchodní tajemství...] obsahovaly ustanovení omezující vývoz HTU.

III.3. Informace a podklady od Českého statistického úřadu a dalších producentů HTU

45. V průběhu správního řízení se Úřad obrátil na Český statistický úřad za účelem zjištění objemu importu HTU do ČR a exportu HTU z ČR a dále na všechny další producenty HTU

¹⁹ Srov. list 1756 Spisu.

²⁰ Srov. list 415 Spisu.

²¹ Srov. list 491 Spisu.

²² Srov. list 3671 Spisu.

²³ Nyní se sídlem [...obsahuje OT...].

sídlící v ČR zejména v otázce vymezení relevantního trhu a stanovení podílu účastníků řízení na něm.

III.4. Informace a podklady zjištěné po vydání druhostupňového rozhodnutí

46. Za účelem doplnění dokazování, a to i s ohledem na závěry uvedené předsedou Úřadu v druhostupňovém rozhodnutí, se Úřad obrátil s žádostmi o poskytnutí podkladů a informací na ostatní soutěžitele působící na trhu dodávek HTU v ČR, tedy jak opětovně na další producenty HTU sídlící v ČR, tak i na odběratele HTU.
47. Dle vyjádření předsedy Úřadu obsaženého v druhostupňovém rozhodnutí musí být účel vymezení relevantního trhu odvozen od typu deliktu, jenž je v daném správním řízení stíhán. V případě tzv. cílových dohod je situace odlišná od dohod účinkových, neboť účelem cílových dohod je právě narušení hospodářské soutěže, pročež skutečný dopad na soutěž nemusí být prokazován. Pak jsou samozřejmě také nároky na přesnost vymezení relevantního trhu nižší, protože jejich význam spočívá primárně v uchopení ekonomického a právního kontextu zakázané dohody. K tomuto dlouhodobě potvrzovanému závěru přitom dospěly nejen tuzemské soudy, ale také soudy unijní.²⁴
48. Současně k námitce týkající se vymezení relevantního trhu po věcné stránce širěji jako trhu zahrnujícího všechna tuhá paliva určená pro spalování v malých spalovacích zařízeních s výkonem do 5 MW (dále též „širší vymezení produktového trhu“) konstatoval, že Úřadem zvolené a provedené analýzy pro posouzení korelací jednotlivých typů paliv nepostačily. Dle předsedy Úřadu by závěr, zda různé druhy tuhých paliv při celkovém pohledu na spotřebu HTU budou dostatečně blízkými substituty, byl možný učinit například na základě statistických dat o množství jednotlivých typů kotlů v ČR a toho, jaké množství z nich umožňuje současně spalování HTU a jednotlivých dalších druhů paliv, nebo na základě studie chování spotřebitelů, které faktické ekonomické vztahy zaměnitelnosti zachytí. Geografické vymezení relevantního trhu podle předsedy Úřadu slouží obecně k vymezení území, v jehož rámci daný soutěžitel čelí soutěžním tlakům ze strany své konkurence. Dále uvedl, že v rámci posouzení geografického trhu je třeba se zabývat i skutečností, že se přeshraniční obchod v určité míře realizoval, což by mohlo ukazovat na širší vymezení geografického relevantního trhu. Rovněž konstatoval, že správní orgán prvního stupně postupoval správně, když vycházel z předchozí rozhodovací praxe Úřadu, nicméně nezbavuje ho to povinnosti zjistit a zhodnotit konkrétní skutkové okolnosti posuzovaného případu, mezi něž patří i ověření toho, zda nejsou dány důvody pro upřesnění dosavadní praxe.²⁵
49. Úřad za účelem objasnění skutkové situace ohledně vymezení produktového a geografického relevantního trhu se v souladu s názorem předsedy Úřadu zaměřil jednak na získání statistických dat a jednak na skutečné chování spotřebitelů. Z toho důvodu zaslal [...obchodní tajemství...] žádostí o poskytnutí informací (dále též „**Žádost 1**“) přímým odběratelům HTU účastníků řízení a dalšího producenta HTU v tuzemsku – společnosti SD, existujícím a známým Úřadu podle údajů poskytnutých těmito společnostmi.²⁶ V Žádosti 1 Úřad požadoval od těchto přímých odběratelů tuzemských producentů HTU informace vztahující se k odběru a dalšímu prodeji HTU v období let 2005–2012 (dále též „**rozhodné období**“), zejména

²⁴ Viz bod 111 druhostupňového rozhodnutí.

²⁵ Viz bod 137 druhostupňového rozhodnutí.

²⁶ Viz listy 5951–6049 Spisu

poskytnutí údajů o jejich dalších odběratelích HTU, přeshraničním obchodu či vztazích s dodavatelem, a to mj. i za účelem zjištění možného rozsahu narušení hospodářské soutěže. V případě, že odběratel provozoval v rozhodném období spalovací zařízení, ve kterém spaloval HTU, žádal Úřad rovněž informace vztahující se k jeho instalovanému výkonu, možné či skutečně realizované substituci HTU jinými palivy a k případné spotřebě HTU ze zahraniční produkce.

50. Oslovení odběratelů ve svých odpovědích na Žádost 1 označili některé své další odběratele jako konečné spotřebitele. Úřad adresoval 38 konečným spotřebitelům, jejichž seznamem disponoval ke dni 28. 8. 2018, žádosti o poskytnutí informací (dále též „**Žádost 2**“) obsahující shodné dotazy jako v Žádosti 1 určené odběratelům provozujícím v rozhodném období spalovací zařízení určená pro spalování HTU.²⁷
51. Úřad rovněž oslovil všechny existující tuzemské producenty HTU, tj. společnosti, které v letech 2004–2013 či v části tohoto období produkovaly HTU na území ČR (dále též „**Žádost 3**“).²⁸ Účelem Žádosti 3 byla identifikace odběratelů HTU provozujících spalovací zařízení o výkonu nad 5 MW a zjištění množství jim dodaného HTU.²⁹ Takové odběratele však evidovala pouze společnost SD (ostatní producenti HTU žádné odběratele na základě Žádosti 3 neidentifikovali – viz bod 59), přičemž poskytla seznam 19 odběratelů provozujících spalovací zařízení o výkonu nad 5 MW. Úřad zaslal těmto odběratelům³⁰ žádosti o poskytnutí informací (dále též „**Žádost 4**“), ve kterých se dotazoval obdobně na možnou či skutečně realizovanou substituci HTU jinými palivy v letech 2004–2012 v jimi provozovaných spalovacích zařízeních určených pro spalování HTU, instalovaný výkon těchto zařízení, příp. na využití HTU ze zahraniční produkce.
52. Konečně Úřad oslovil Asociaci podniků topenářské techniky, z. s., se sídlem M. Alše 822, Krásno nad Bečvou, Valašské Meziříčí, IČO 47656115 (dále též „**APTT**“), se žádostí o poskytnutí informací týkajících se možné a uskutečněné substituce HTU ve spalovacích zařízeních prodávaných výrobcem těchto zařízení a využívaných v rozhodném období.³¹

Informace zjištěné na základě Žádostí 1 a 2

53. Na základě Žádosti 1 obdržel Úřad 99 odpovědí, z nichž velká většina obsahovala informace podstatné pro účely Úřadem prováděného šetření. V případě Žádosti 2 obdržel Úřad 24 odpovědí³², z nichž rovněž větší část obsahovala relevantní informace. Některým osloveným subjektům se nepodařilo žádosti Úřadu doručit, některé odpovědi odběratelů nebylo možné pro další šetření využít (nedisponovali informacemi za rozhodné období). Úřad na základě obou žádostí tak měl k dispozici relevantní údaje od 56 odběratelů zabývajících se další distribucí HTU (dále též „**Oslovení Distributoři**“)³³ a 43 spotřebitelů provozujících spalovací

²⁷ Viz listy 6420–6422 Spisu.

²⁸ Tj. společnosti SD, CCS, SE a Sokolovská uhelná, právní nástupce, a.s., se sídlem Staré náměstí 69, Sokolov, IČO 26348349 (dále též „**SU**“).

²⁹ Viz listy 6572–6573 Spisu.

³⁰ Úřad oslovil 15 odběratelů, neboť u 4 odběratelů již požadovanými informacemi disponoval.

³¹ Viz listy 6144–6145 Spisu.

³² Úřad obdržel odpovědi od 27 odběratelů, ale tři z nich byly na základě odpovědi společnosti SD na Žádost 3 identifikovány jako odběratelé provozující spalovací zařízení o výkonu nad 5 MW; tyto 3 odpovědi Úřad pro účely dalšího hodnocení přeřadil mezi odpovědi na Žádost 4 (viz listy 6061, 6514, 6537–6538 Spisu).

³³ Odpovědi jsou založeny na listech 6113–6124, 6179–6180, 6483–6484, 6141–6142, 6500–6502, 6478, 6485–6486, 6302–6305, 6337–6349, 6461–6462, 6324–6330 a 6476–6477, 6350–6358, 6201–6209, 6279–6287,

zařízení s instalovaným výkonem do 5 MW pro spalování HTU, tedy konečných spotřebitelů z řad domácností a komunální sféry (dále též „**Oslovení Spotřebitelé**“)³⁴.

54. Pokud jde o dodávku HTU do zahraničí, tu realizovalo přímo či nepřímo celkem 12 Oslovených Distributorů³⁵, a to nejčastěji na území Polska (v 7 případech) a Slovenska (ve 4 případech). Jako další země, do kterých mířil export HTU, byly uvedeny Maďarsko, Slovinsko, Rakousko a Chorvatsko. Oslovení Distributoři exportovali souhrnně přibližně 10–30 tisíc tun HTU ročně, s výjimkou roku 2012, kdy bylo exportováno přibližně 100 tisíc tun HTU. Oslovení Distributoři, kteří v rozhodném období HTU neexportovali, uváděli jako důvod zaměření na tuzemský trh, neekonomičnost exportu či že HTU nebylo k exportu určeno.
55. Podle Oslovených Distributorů nebylo v letech 2005–2008 HTU do ČR vůbec dovezeno. Pouze v letech 2009–2012 se dovozem zabývali 4 Oslovení Distributoři, přičemž 3 z nich souhrnně dovezli v průměru přibližně 8 500 tun HTU ročně³⁶. Oslovení Distributoři dováželi HTU pouze z produkce polských výrobců, přičemž jako důvod pro realizaci importu byla uváděna nižší cena dováženého HTU ve srovnání s cenou tuzemské produkce HTU, avšak současně byla zmiňována i nižší kvalita této zahraniční produkce. Oslovení Distributoři, kteří v rozhodném období import HTU nerealizovali, uváděli jako důvod zejména nedostatečnou poptávku ze strany zákazníků a absenci zájmu samotných Oslovených Distributorů zabývat se dovozem, dále pak nedostatečné kvalitativní parametry zahraniční produkce HTU či neekonomičnost realizace dovozu.
56. Ohledně velikosti geografického okruhu, ze kterého koneční spotřebitelé odebírali HTU, odpovědělo 16 Oslovených Distributorů³⁷, přičemž 9 z nich uvedlo, že oblast je pouze lokální (okruh o poloměru 60 km a méně), a 6 uvedlo jako okruh území ČR. Jeden Oslovený Distributor sdělil, že jeho odběratel odebíral HTU ze vzdálenosti 430 km (nicméně se stále jednalo o odběr v rámci ČR).³⁸
57. Na otázky případného omezování exportu HTU ze strany společnosti CCS a/nebo SE obdržel Úřad odpovědi [...obchodní tajemství...] Oslovených Distributorů (viz Žádost 1), přičemž

6474, 6546–6551, 6494–6495, 6210–6228, 6252–6260, 6447–6448, 6467, 6159–6160, 6416–6419, 6503, 6413–6415, 6509–6510, 6184–6192, 6552, 6316–6323, 6451, 6367–6369, 6423–6427, 6270–6278, 6299–6301, 6108–6110, 6407–6412, 6261–6269, 6288–6298, 6432–6439, 6234–6242, 6553–6557, 6562–6565, 6174–6175, 6181–6182, 6229–6233, 6306–6315, 6481–6482, 6463–6164, 6076–6077, 6393–6400, 6111–6112, 6544–6545, 6379–6382 a 6532–6533, 6491–6492, 6193–6200, 6243–6251 Spisu. Dvě odpovědi založené na listech 6524–6526 a 6136–6138 Spisu Úřad oproti Doplnění Sdělení výhrad přehodnotil a tyto nezařadil mezi odpovědi Oslovených Distributorů z důvodu nižší relevance poskytnutých informací v porovnání s poskytnutými informacemi ostatních Oslovených Distributorů.

³⁴ Osloveným Spotřebitelem je subjekt spalující HTU ve spalovacím zařízení v ČR. Odpovědi jsou založeny na listech 6113–6124, 6543, 6146–6147, 6463–6464, 6383–6390, 6179–6180, 6141–6142, 6472–6473, 6485–6486, 6337–6349, 6430–6431, 6059, 6057, 6511, 6060, 6509–6510, 6370–6378, 6468–6469, 6527–6528, 6506, 6058, 6449, 6051–6053, 6106–6107, 6480, 6079–6080, 6445, 6139–6140, 6489–6490, 6450, 6076–6077, 6457, 6359–6366, 6460, 6534–6535, 6560–6561, 6193–6200, 6465–6466, 6134–6135, 6515, 6101–6103, 6064–6074, 6513 Spisu.

³⁵ Odpovědi jsou založeny na listech 6302–6305, 6350–6358, 6279–6287, 6210–6228, 6447–6448, 6451, 6270–6278, 6407–6412, 6234–6242, 6379–6382 a 6532–6533, 6562–6565 a 6463–6164 Spisu.

³⁶ Odpovědi jsou založeny na listech 6302–6305, 6350–6358, 6413–6415 a 6562–6565 Spisu. V odpovědi Osloveného Distributora založené na straně 6413–6415 Spisu není množství dovezeného HTU uvedeno.

³⁷ Odpovědi jsou založeny na listech 6483–6484, 6478, 6485–6486, 6302–6305, 6461–6462, 6201–6209, 6467, 6159–6160, 6299–6301, 6407–6412, 6432–6439, 6562–6565, 6306–6315, 6463–6464, 6243–6251 Spisu.

³⁸ Srov. list 6209 Spisu.

[...obchodní tajemství...] mělo závazky o zákazu exportu přímo obsaženy v posuzovaných smlouvách.³⁹ Z [...obchodní tajemství...] Oslovených Odběratelů se [...obchodní tajemství...]⁴⁰ přímo vyjádřilo k otázkám ohledně omezení či ovlivnění jejich činnosti v důsledku závazku o zákazu exportu ([...obchodní tajemství...] uvedlo, že nebyli závazkem o zákazu exportu ovlivněni, [...obchodní tajemství...] si na závazek či případné ovlivnění nevzpomínají a 1 neměl k otázce relevantní informace). Konkrétně na otázku ohledně ovlivnění podnikání smluvním závazkem o zákazu exportu ze strany účastníků řízení [...obchodní tajemství...] odběratel (zároveň Oslovený Distributor i Oslovený Spotřebitel) odpověděl, že (cit.): „*Omezení spočívající ve vymezení území pro obchod je obecně vždy omezující*“, a konkretizoval období dvou let⁴¹, ve kterém byl ustanovením obsaženým ve smlouvě s jedním z účastníků řízení omezen. Dále také uvedl, že za zásadní bariéru exportu HTU považuje vyšší nákupní ceny HTU od producenta pro distributory dodávající na území ČR než pro exportéry⁴². Další Oslovený Distributor uvedl, že na základě uzavřených smluv s jedním či více účastníků řízení mohl prodávat HTU pouze a výlučně na území ČR⁴³.

58. Z Oslovených Spotřebitelů jich 7⁴⁴ uvedlo, že alespoň v jednom jimi provozovaném spalovacím zařízení přistoupilo k náhradě HTU jiným palivem, resp. zdrojem energie. Pět z těchto sedmi Oslovených Spotřebitelů sdělilo, že společně se záměnou paliva došlo k výměně spalovacího zařízení, ve kterém bylo HTU původně spalováno, případně že bylo alternativní palivo spalováno v jiném zdroji. V těchto případech bylo po výměně spalovacího zařízení jako palivo uvedeno zemní plyn (3 případy) a pelety z biomasy; v jednom případě bylo spalovací zařízení nahrazeno soustavou zásobování teplem. Pouze dva Oslovení Spotřebitelé vyměnili část HTU za palivové dříví⁴⁵ nebo zbytky z čističky obilovin⁴⁶ bez výměny spalovacího zařízení. Ani v jednom případě však nedošlo k plné náhradě HTU alternativním palivem, ale docházelo ke spoluspalování alternativního paliva s HTU. Žádný Oslovený Spotřebitel neuvedl, že by spaloval HTU z produkce zahraničních výrobců.

Informace zjištěné na základě Žádosti 3

59. Z těžebních společností, které se v období let 2004–2013 či jeho části zabývaly v ČR výrobou HTU, poskytla seznam odběratelů provozujících spalovací zařízení o výkonu nad 5 MW pouze

³⁹ U zbylých [...obchodní tajemství...] Oslovených Distributorů Úřad nedisponoval kupní smlouvou účinnou v období let 2005–2013, ve které by se vyskytoval závazek o zákazu exportu.

⁴⁰ Tj. odpovědi založené na listech 6483–6484, 6485–6486, 6302–6305, 6279–6287, 6546–6551, 6210–6228, 6447–6448, 6467, 6416–6419, 6552, 6367–6369, 6423–6427, 6299–6301, 6288–6298, 6432–6439, 6562–6565, 6393–6400, 6544–6545, 6491–6492 Spisu. Zbývající níže uvedený Oslovený Distributor (odpověď založená na listech 6461–6462 Spisu) se vyjádřil k závazkům o zákazu exportu sjednaným s účastníkem řízení i přes absenci předmětné otázky v jím obdržené Žádosti 1 (Úřad u tohoto odběratele disponuje pouze kupními smlouvami na roky 2012–2014, které závazky o zákazu exportu neobsahují).

⁴¹ Konkrétní údaj byl odběratelem označen za obchodní tajemství ve smyslu § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

⁴² Srov. listy 6299–6301 Spisu.

⁴³ Srov. listy 6461–6462 Spisu.

⁴⁴ Odpovědi založené na listech 6463–6464, 6058, 6106–6107, 6534–6535, 6560–6561, 6511, 6509–6510 a 6660 Spisu.

⁴⁵ Konkrétně Oslovený Spotřebitel uvedl: „*V roce 2005–2012 jsme odebírali ořech 2 od Mostecké uhelné 60 – 80 tun ročně a toto palivo jsme spotřebovali pro topení a ohřev vody v RZ Šlovice + dřevo 20 pm v kotli VSB4.*“ Srov. list 6511 Spisu.

⁴⁶ Konkrétně Oslovený Spotřebitel uvedl: „*... Dále se snažíme spalovat i rostlinné zbytky z čističky obilovin. Tím snižujeme vlastní spotřebu uhlí.*“ Srov. listy 6509–6510 a 6660 Spisu.

společnost SD, a to pouze pro jednotlivé roky 2006–2012. Ostatní těžební společnosti nebyly schopny identifikovat odběratele HTU provozující spalovací zařízení o výkonu nad 5 MW, neboť nedisponovaly příslušnými záznamy (společnost SU), žádným způsobem nemonitorovaly, jakým způsobem jejich velkoobchodní odběratelé s odebraným HTU nakládají, resp. jakým způsobem je toto uhlí následně distribuováno (společnost SE), či jim dané nebylo známo (společnost CCS).⁴⁷

Informace zjištěné na základě Žádosti 4

60. Úřad disponuje informacemi od 17 odběratelů provozujících spalovací zařízení o výkonu nad 5 MW (dále též „**Oslovení Průmysloví odběratelé**“)⁴⁸, přičemž z nich plyne, že 3 Oslovení Průmysloví odběratelé nespalovali HTU. Ze zbylých odpovědí vyplynulo, že 7 Oslovených Průmyslových odběratelů využilo ve svém spalovacím zařízení některá z alternativních paliv k HTU (konkrétně se jednalo o biomasu, HEU, černé uhlí a proplástek – viz dále). Ve zbylých 7 případech naopak k žádné záměně paliva nedošlo. Žádný Oslovený Průmyslový odběratel nesdělil, že by spaloval uhlí z produkce zahraničních výrobců.
61. K částečnému, úplnému, krátkodobému či trvalému nahrazení HTU alternativním palivem ve spalovacích zařízeních provozovaných Oslovenými Průmyslovými odběrateli docházelo z níže uvedených důvodů. V jednom případě byla menší část roční spotřeby HTU nahrazena HEU, a to z důvodu diverzifikace dodávek uhlí a snížení nákladů na pořízení paliva; v tomto případě nedošlo k žádné úpravě ani výměně spalovacího zařízení. Obecně se snažil tento Oslovený Průmyslový odběratel spalovat jednotlivá paliva samostatně.⁴⁹ Další Oslovený Průmyslový odběratel uvedl, že HTU bylo tříděným černým uhlím nahrazeno krátkodobě v prvním čtvrtletí roku 2007 ve dvou kotlích (každý o výkonu 42 kW), a to z důvodu nutnosti zajištění dostatečného vytápění při momentálně špatné kvalitě odebíraného HTU.⁵⁰ Jeden zdroj, ve kterém bylo spalováno HEU a HTU, provozoval další Oslovený Průmyslový odběratel. Objem jím nakupovaného, resp. spotřebovávaného HTU oproti objemu HEU však byl zanedbatelný a v některých letech nebylo HTU nakupováno vůbec či v zanedbatelném množství.⁵¹
62. Spalovací zařízení dalších 2 Oslovených Průmyslových odběratelů disponují technologií fluidního spalování. V případě prvního z nich tvořilo spalovací základnu černé energetické uhlí, proplástek a hnědé uhlí a z hlediska možné záměny byla posuzována cena a vlastnosti paliva; HTU však nebylo nahrazováno jinými palivy a jeho spotřeba byla v rozhodném období rovnoměrná.⁵² Ve druhém případě bylo jedno z fluidních spalovacích zařízení uzpůsobeno na spalování buď samotného hnědé uhlí, nebo na mixování hnědé uhlí s černým uhlím a spoluspalování biomasy s tím, že mixování černého a hnědé uhlí se používalo za účelem dosažení vyššího aktuálního výkonu než je 75 % jmenovitého výkonu spalovacího zařízení. Od roku 2009 spaloval tento Oslovený Průmyslový odběratel cca 10 % tepelného příkonu

⁴⁷ Srov. listy 6576–6577, 6580, 6582–6591 a 6592–6595 Spisu.

⁴⁸ Jedná se o 13 odpovědí na základě Žádosti 4, další tři na základě Žádosti 2 a jedna odpověď, kterou Úřad získal z předchozí úřední činnosti (tj. dokument založený na listech 6636–6637 Spisu); odpovědi jsou založeny na listech 6514, 6537–6538, 6061, 6652, 6605–6608 a 6640, 6615–6618 a 6657, 6659, 6623–6626 a 6658, 6655, 6613–6614 a 6653–6654, 6656, 6649–6650, 6646, 6627–6629 a 6647, 6651, 6648 a 6633–6635 Spisu.

⁴⁹ Srov. listy 6640 a 6680 Spisu.

⁵⁰ Srov. listy 6061 Spisu.

⁵¹ Viz listy 6636–6637 Spisu.

⁵² Srov. listy 6653–6654 Spisu.

paliva v biomase a 90 % tepelného příkonu paliva buď pouze v HTU nebo směsi HTU a černého uhlí. Důvodem spoluspalování biomasy byla ekonomická výhodnost.⁵³

63. K dílčí úpravě spalovacího zařízení přistoupil Oslovený Průmyslový odběratel v případě, kdy část spotřebovávaného HTU trvale nahradil biomasou; náhradu provedl z důvodů snížení rizik spojených s cenovou volatilitou emisních povolenek CO₂ a zvýšení ekologické výroby elektřiny a tepla.⁵⁴
64. K nahrazení původního spalovacího zařízení, ve kterém bylo spalováno HTU, zařízením novým, jež je určeno výhradně ke spalování biomasy, přistoupil v roce 2009 jeden Oslovený Průmyslový odběratel; výměna zařízení byla provedena z ekologických a ekonomických důvodů.⁵⁵

Informace zjištěné na základě žádosti zaslané APTT

65. APTT ve své odpovědi⁵⁶ na otázku týkající se dodávek spalovacích zařízení určených pro spalování HTU, které umožňují spalování i jiných druhů paliv, a identifikaci výrobců uvedla, že v rozhodném období mohla být na trh dodávána spalovací zařízení na kombinované spalování i jiných druhů paliva než HTU, avšak nebyla schopna určit, o které výrobce těchto zařízení by se mohlo jednat. Dále na otázku týkající se specifik těchto spalovacích zařízení sdělila, že zařízení umožňující vedle uhlí spalování jiných paliv nevykazují žádná jednoznačná specifika, musí pouze pro jiná paliva splňovat legislativní požadavky (emise, účinnost atp.), stejně jako pro spalování uhlí. Na zbylé otázky Úřadu týkající se podílu ročního objemu dodávek spalovacích zařízení určených pro spalování HTU umožňujících konečným spotřebitelům spalovat, příp. spoluspalovat i jiné druhy paliva než HTU z celkového ročního objemu dodávek spalovacích zařízení určených pro spalování HTU, existence skutečné záměny paliva v případě spotřebitelů, podmínek nutných pro tuto záměnu a velikosti geografického okruhu, ze kterého koneční spotřebitelé využívali dodávky HTU, APTT odpověď buď neznala, nebo ji nedokázala relevantně doložit.

III.5. Shrnutí zjištěných skutečností

66. Společnosti CCS a SE v době od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013 uzavíraly a plnily [...obchodní tajemství...] odběrateli celkem [...obchodní tajemství...] kupních smluv na dodávky HTU na roky 2005–2013, které obsahovaly závazek o zákazu exportu HTU z ČR do zahraničí. Posuzované smlouvy typu A–C navíc obsahují sankční ustanovení, resp. ztrátu výhody finančních bonusů při porušení závazku o zákazu exportu a možnost odstoupení od smlouvy pro její podstatné porušení (posuzované smlouvy typu B–C).
67. Podíl objemu HTU pokrytého závazkem o zákazu exportu na celkovém objemu HTU nasmlouvaném pro dodávky do ČR z produkce společností CCS a SE v průběhu jednotlivých let 2005–2011 činil v průměru 94 %. V letech 2012 a 2013 podíl objemu HTU pokrytého závazkem o zákazu exportu poklesl (srov. výše Tabulka 1).
68. Společnost CC, jako obchodní zástupce, jménem společností CCS a SE a na jejich účet fakticky uzavírala posuzované smlouvy na dodávky HTU s jednotlivými odběrateli v období od 4. 7.

---

⁵³ Srov. listy 6657 Spisu.

⁵⁴ Srov. list 6646 Spisu.

⁵⁵ Srov. listy 6658 Spisu.

⁵⁶ Srov. list 6581 Spisu.

2005 do 31. 3. 2012.⁵⁷ Společnosti CC tak ve vztahu k jednotlivým odběratelům nevznikala žádná práva či povinnosti z předmětných smluv.

69. Šetřením Úřadu bylo dále prokázáno, že jeden z distributorů účastníků řízení se v letech 2005–2011 zabýval i vývozem HTU do zahraničí. Na export HTU se specializovala [...obchodní tajemství...], která exportovala v předmětné době cca 90 až 95 % svých nákupů HTU od účastníků řízení. [...obchodní tajemství...].
70. Z doplňujícího šetření rovněž vyplynulo, že někteří odběratelé účastníků řízení potvrdili omezující charakter ustanovení o zákazu exportu (srov. výše bod 57). Rovněž Úřad zjistil, že dovoz i vývoz HTU z ČR byl Oslovenými Distributory realizován (byť v menších objemech) – srov. výše body 54 a 55.

IV. Relevantní trh a stanovení tržních podílů účastníků řízení

71. K tomu, aby Úřad mohl věc správně posoudit, je třeba vymezit relevantní trh, na kterém se projevují účinky jednání účastníků řízení. Relevantním trhem se v souladu s § 2 odst. 2 zákona rozumí trh zboží, které je z hlediska jeho charakteristiky, ceny a zamýšleného použití shodné, porovnatelné nebo vzájemně zastupitelné, a to na území, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od sousedících území.
72. Relevantní trh je nezbytné primárně vymezit z hlediska věcného a geografického, přičemž vyjít je třeba z výchozího produktu, jímž je účastníky řízení nabízené zboží, tj. hnědé uhlí.
73. Relevantní trh po stránce věcné, tj. výrobový trh, zahrnuje všechny identické výrobky a ty výrobky, které spotřebitelé považují za zaměnitelné či nahraditelné vzhledem k jejich charakteristickým vlastnostem, specifickým rysům, ceně a zamýšlenému způsobu užití.
74. Geografický trh zahrnuje území, kde jsou podmínky hospodářské soutěže dostatečně homogenní a které může být odlišeno od ostatních území zejména tím, že podmínky hospodářské soutěže na těchto územích jsou zřetelně odlišné. I vymezování geografické stránky relevantního trhu se musí v zásadě uskutečňovat na základě analýzy poptávkové a nabídkové substituce.
75. Pro potřeby vymezení relevantního trhu Úřad vycházel zejména z informací poskytnutých Oslovenými Spotřebiteli a Oslovenými Průmyslovými odběrateli týkajících se možného nahrazení HTU v jimi provozovaných spalovacích zařízeních určených pro spalování HTU. Na tomto místě je potřeba uvést, že se nejedná jako reálné oslovení veškerých spotřebitelů, a to zejména z řad domácností. Neexistují totiž veřejně dostupné informace o celkovém počtu domácností, které v rozhodném období disponovaly spalovacími zdroji určenými pro spalování HTU, natož o konkrétních spotřebitelích (a to, i když se Úřad od APTT pokusil zjistit např. i výrobce spalovacích zařízení umožňujících kombinaci paliv, díky čemuž by mohl tyto výrobce následně oslovit a zjistit informace o preferencích spotřebitelů z komunální sféry, případně je přímo identifikovat). Přesto Úřadem získaný počet odpovědí (43 Oslovených Spotřebitelů a 14 Oslovených Průmyslových odběratelů spalujících HTU), byť by mohl představovat pouze zlomek ze základního souboru konečných spotřebitelů HTU v ČR, lze považovat za dostatečný pro posouzení chování spotřebitelů HTU v rozhodném období. Jde rovněž o přímou historickou uživatelskou zkušenost, a proto Úřad považuje tyto odpovědi za nejvhodnější ze všech důkazů pro vymezení relevantního trhu, neboť skutečně dokládají

---

⁵⁷ Jednalo se o posuzované smlouvy typu D, E a F, popřípadě o dodatky k posuzovaným smlouvám typu B a C.

faktickou zastupitelnost HTU, tedy zda v rozhodném období koneční spotřebitelé HTU jinými palivy skutečně zaměňovali, a pokud ano, jakými konkrétně, a také zda využívali HTU jiné než tuzemských producentů.

IV.1. Věcné vymezení relevantního trhu

Charakteristika hnědouhelných paliv

76. Uhlí obecně je fosilním palivem s vysokým obsahem uhlíku, jehož množství se pohybuje mezi 30 až 98 %. Dalšími složkami uhlí jsou vodík, kyslík a malé množství dusíku, síry a dalších složek. Uhlí také obsahuje různé množství vody a anorganických látek, které zůstávají jako odpad po spálení. Různé druhy uhlí v členění podle jeho složení slouží pro různé účely. Dle obsahu vlhkosti a energetického obsahu se uhlí předně dělí na hnědé a černé.
77. Nezastupitelností hnědého uhlí s jinými druhy paliva (černým uhlím, koksem, lignitem či zcela jinými palivy – zemním plynem, topnými oleji apod.) se Úřad zabýval již dříve v rámci své rozhodovací praxe, přičemž na závěry tam uvedené Úřad tímto odkazuje.⁵⁸
78. S ohledem na různé koncové uživatele, rozdíly ve výrobě, v kvalitě (výhřevnosti), různé způsoby zásobování konkrétních zákazníků a rozdílné ceny je možné hnědé uhlí členit na HEU, hnědouhelné brikety, multiprach a HTU.
79. Zásadní část těžby hnědého uhlí společností CCS a SE tvoří energetické (prachové) uhlí. Jde o hnědé uhlí o prachové zrnitosti 0 až 40 mm využívané zejména v tepelných elektrárnách, teplárnách a velkých průmyslových kotelnách. Energetické uhlí lze dále členit, a to na uhlí určené pro výrobu elektrické energie a na průmyslové směsi určené pro teplárny a velké průmyslové kotelny. Je tedy nutno konstatovat, že HEU je především určeno ke spotřebě ve velkých zdrojích v průmyslovém sektoru.
80. Další segment hnědého uhlí představuje HTU. Na rozdíl od výše uvedeného energetického uhlí je HTU určeno spíše maloobděratelům, malým průmyslovým podnikům a domácnostem. Jedná se tak o uhlí určené převážně pro komunální účely (domácnosti, školy, úřady, nemocnice apod.). Část HTU je využívána i průmyslovými podniky, především k výrobě tepla.
81. Hnědouhelné brikety jsou až následným produktem, pro něhož je hnědé uhlí pouze vstupní surovinou. Při výrobě hnědouhelných briket je hnědé uhlí drceno, sušeno, aby se zbavilo přebytečné vody, a poté bez přidání pojiva lisováno na brikety. Hnědouhelné brikety se od HEU a HTU výrazně liší svým nízkým obsahem vody, a tím vysokou výhřevností.
82. Multiprach je výsledným produktem vysušeného a následně velmi jemně mletého hnědého uhlí. Konzistence multiprachů se blíží tekutému stavu, dosahuje oproti běžnému uhlí až dvojnásobné výhřevnosti. Díky své vlastnosti tečení je multiprach použitelný pro zcela uzavřené spalovací systémy s vysokým stupněm automatizace.

Spotřebitelé se spalovacími zařízeními o výkonu menším než 5 MW

83. Jak již bylo uvedeno výše, k plné či částečné substituci HTU jiným palivem přistoupilo 7 ze 43 oslovených spotřebitelů (srov. bod 58).

---

⁵⁸ Srov. zejména rozhodnutí Úřadu č. j. S 46/05-184/05-SOHS II ze dne 24. 11. 2005 ve věci *ČEZ/Severočeské doly* a rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S355/2007/KD-357/2010/820/HKa ze dne 8. 1. 2010 ve věci *Sokolovská uhelná, právní nástupce, a.s.* (dále též „**rozhodnutí S355/2007**“).

84. Nejčastěji uváděným substitučním palivem byl zemní plyn, který je však svým charakterem značně odlišným palivem, a spotřebiče určené ke spalování HTU obvykle nejsou vybaveny technologií na spalování zemního plynu. To ostatně potvrzuje i fakt, že všichni 3 Oslovení Spotřebitelé, kteří uvedli jako substituční palivo zemní plyn, současně přistoupili i k výměně spalovacího zařízení.⁵⁹ Obdobný závěr lze učinit i v případě nahrazení zdroje spalujícího HTU soustavou zásobování teplem. K výměně spalovacího zařízení přitom došlo i v případě dalšího substitutu, kterým byly pelety z biomasy. K danému je nutné uvést, že výměna spalovacího zařízení neprobíhá nijak často či pravidelně, neboť takový proces je nezbytně zatížen náročností nejen časovou, ale i finanční (analýza podmínek ekonomických a technických, za současného zohlednění požadavků kladených na ochranu životního prostředí, dostupnost substitučního paliva atd.). Pakliže tedy náhrada paliva vyvolává potřebu výměny spalovacího zařízení, uvedené svědčí proti vzájemné zastupitelnosti jednotlivých paliv ve smyslu § 2 odst. 2 zákona. Jinými slovy, pokud dojde k výměně spalovacího zařízení, lze stěžít na paliva podmiňující takovou výměnu pohlízet jako na plnohodnotné substituty HTU, neboť z hlediska soutěžněprávních podmínek nelze tato možná substituční paliva, pokud by při každé takové substituci mělo dojít i k výměně spalovacího zařízení, považovat za shodná, porovnatelná nebo vzájemně zastupitelná s HTU (tj. spotřebitel nemůže jednotlivá paliva bez vynaložení nákladů na výměnu spalovacího zařízení volně zaměňovat).
85. Pouze u 2 Oslovených Spotřebitelů tedy došlo v rozhodném období k částečné substituci HTU bez výměny spalovacího zařízení, přičemž jako substitut bylo uvedeno palivové dříví a zbytky z čističky obilovin. Jako důvod dílčí substituce formou spoluspalování zbytků z čističky obilovin bylo uvedeno snížení spotřeby HTU, naopak při spoluspalování palivového dříví byla spotřeba HTU po celé období let 2005–2012 poměrně konstantní – v tomto případě není možné mluvit o plnohodnotné náhradě paliva, nýbrž pouze o spoluspalování. Ani v jednom případě tedy nedošlo k plnému nahrazení HTU jiným palivem; spoluspalování HTU s jiným palivem lze stěžít pokládat za důkaz vzájemné zastupitelnosti paliv, resp. za důkaz existence širšího produktového relevantního trhu, jelikož spotřebitel neustoupil od spalování původního paliva a stále jej ve svém spotřebiči využívá. Ve skutečnosti tak spoluspalované palivo pouze omezilo, nikoliv zcela zastoupilo spotřebu původního paliva.
86. Byť Úřad obecně nevylučuje, že v některých typech spalovacích zařízení mohly být spotřebovávány i jiné druhy tuhých paliv (což ostatně naznačuje i vyjádření APTT), pro existenci širšího vymezení produktového trhu, který by zahrnoval i jiná tuhá paliva než HTU, však nesevďčí ani jeden případ plnohodnotné substituce HTU uskutečněné Oslovenými Spotřebiteli. Společně s touto zjištěnou skutečností je nutné zohlednit i fakt, že rozhodné období zahrnuje poměrně dlouhé časové pásmo, a to konkrétně 8 let (Oslovení Spotřebitelé, kteří k záměně paliva nepřistoupili, však nemuseli HTU spotřebovávat po celé rozhodné období). Naopak z naprosté většiny podkladů doplněných a shromážděných v rámci správního řízení má Úřad za doložené, že k plnohodnotné substituci HTU jinými tuhými palivy v rozhodném období nedocházelo. Na základě těchto skutečností lze dle Úřadu dovodit, že HTU dodávané segmentu spotřebitelů se spalovacím zařízením o výkonu menším než 5 MW není součástí širšího vymezení produktového trhu.

---

⁵⁹ Srov. listy 6106–6107, 6534–6535 a 6560–6561 Spisu.

Spotřebitelé se spalovacími zařízeními o výkonu větším než 5 MW

87. Úřad se pro účely věcného vymezení relevantního trhu zabýval dále i otázkou, zda dodávky HTU určené odběratelům se zdroji o výkonu větším než 5 MW tvoří společně s dodávkami HTU spotřebitelům z komunální sféry, tj. se zdroji o výkonu menším než 5 MW, jeden samostatný relevantní trh. Proti takovému závěru by případně mohl svědčit rozdílný (vyšší) sklon k substituci HTU jinými palivy či značně odlišné podmínky uplatňované dodavateli pro dodávky tomuto segmentu zákazníků.
88. S odkazem na shora uvedené je zřejmé, že polovina Oslovených Průmyslových odběratelů k substituci HTU jiným palivem v rozhodném období vůbec nepřistoupila (viz bod 60).
89. Jestliže v důsledku záměny HTU jiným alternativním palivem došlo k úpravě či k nahrazení původního spalovacího zařízení, nadto s tím, že cílem náhrady HTU byla v těchto případech současně i ekologizace provozu (viz body 63 a 64), nelze takto vyměněné palivo (biomasa) pokládat za substitut HTU, tedy za součást jednoho výrobního relevantního trhu (k danému obdobně srov. shora – bod 84⁶⁰). Další Úřadem zjištěné palivo alternativní k HTU (tříděné černé uhlí) představovalo pouze krátkodobou náhradu na zdrojích, které nedosahovaly výkonu 5 MW, a bylo odebíráno v důsledku krátkodobě snížené kvality odebíraného HTU (viz bod 61). Pouze v jednom případě tedy došlo k substituci HTU hnědým energetickým uhlím, kdy by tato substituce mohla naznačovat existenci širšího relevantního trhu; jednalo se však jen o malou část roční spotřeby.⁶¹
90. Možné substituci HTU jinými druhy paliva logicky nenesvědčí ani případy spalovacích zařízení umožňujících kombinaci různých paliv. V nich nedocházelo k plné náhradě HTU, byť technologicky nebyl výběr paliva limitován. Různorodý mix paliv zde však sloužil např. k dosažení vyššího výkonu spalovacího zařízení (viz bod 62).
91. Pokud se jedná o možnou odlišnost smluvních podmínek dodávek HTU u odběratelů ve vztahu k velikosti výkonu spalovacích zařízení, Úřad ověřil, že pouze společnost SD (nikoli ostatní těžební společnosti) dokázala identifikovat odběratele se zdrojem o výkonu větším než 5 MW. Je tedy zřejmé, že většina tuzemských producentů HTU v letech 2005–2013 nemohla pro dodávky HTU těmto odběratelům uplatňovat odlišné podmínky oproti odběratelům z komunální sféry. Přitom má Úřad za prokázané, že i tomuto segmentu zákazníků se zdroji o výkonu větším než 5 MW bylo dodáváno HTU i od jiných tuzemských producentů než SD⁶². V této souvislosti je třeba dále uvést, že HTU dodávané spotřebitelům se zdrojem o výkonu větším než 5 MW je naprosto shodné s HTU dodávaným komunální sféře (samozřejmě za předpokladu, že se bude jednat o stejný druh paliva od stejného výrobce). Uvedené tak nevypovídá o závěru, že by podmínky dodávek HTU spotřebitelům se

---

⁶⁰ Obdobně jako při výměně spalovacího zařízení je úprava spalovacího zařízení spojena s dodatečnými (avšak nižšími) náklady. Společně s uvedenými důvody, na základě kterých Oslovený Průmyslový odběratel záměnu paliva provedl, tj. ekologizace provozu a snížení rizik spojených s cenovou volatilitou povolenek CO₂, nelze předpokládat, že by např. po snížení ceny HTU přistoupil tento Oslovený Průmyslový odběratel opětovně k jeho spotřebě. Úřad tak nevyhodnotil, že by se v případě uvedené záměny paliva jednalo o substituci, která by svědčila ve prospěch širšího vymezení produktového trhu.

⁶¹ Informace od Osloveného Průmyslového odběratele uvedené na listech 6636–6637 Spisu nejsou z pohledu zkoumání zastupitelnosti HTU jinými palivy příliš relevantní, jelikož se jednalo primárně o odběratele HEU a ve srovnání s tímto palivem bylo HTU odebíráno pouze v některých letech a ve velmi omezené míře (viz bod 61).

⁶² Srov. např. listy 6615 a 6653–6654 Spisu.

zdrojem o výkonu větším než 5 MW byly natolik odlišné od podmínek dodávek HTU spotřebitelům se zdrojem o výkonu menším než 5 MW, že by je bylo možné považovat za zřetelně odlišné a svědčící tak ve prospěch vymezení dvou relevantních trhů dle charakteru zákazníka, resp. velikosti spalovacího zařízení.

92. Úřad dospěl k závěru, že dodávky HTU určené odběratelům se zdroji o výkonu větším než 5 MW tvoří společně s dodávkami HTU odběratelům se zdroji o výkonu menším než 5 MW jeden samostatný výrobní relevantní trh.

Závěr Úřadu k produktovému vymezení relevantního trhu

93. Úřad na základě všech shora doplněných a ve věci shromážděných podkladů a informací uzavírá, že pro účely nyní vedeného řízení vymezuje z hlediska věcného relevantní trh jako **trh dodávek hnědého tříděného uhlí**, který zahrnuje jak dodávky HTU spotřebitelům z komunální sféry, tak i spotřebitelům ze sféry průmyslové, tedy bez ohledu na výkon spalovacího zařízení.

IV.2. Geografické vymezení relevantního trhu

94. Obecně lze uvést, že geografický relevantní trh bude tvořit oblast, kde je HTU nabízeno a poptáváno za homogenních podmínek. Dodávkami HTU se v rámci ČR zabývalo značné množství subjektů⁶³. Z vyjádření Oslovených Distributorů vyplývá, že někteří z nich působili při dodávkách HTU pouze v lokální oblasti, která běžně dosahovala okruhu o poloměru 20–60 km (viz výše bod 56), přičemž tyto lokální oblasti pokrývaly různé části ČR. Další Oslovení Distributoři však působili v rámci celého území ČR. Z tohoto plyne, že na území ČR v rozhodném období existovala dostatečně hustá síť distributorů HTU, kteří tak svými dodávkami pokrývali rovnoměrně potřeby spotřebitelů v rámci celého území ČR. Tento závěr podporuje i fakt, že samotní výrobci HTU nerozlišovali mezi jednotlivými oblastmi území ČR, ve kterých bylo HTU spotřebováno. Jinými slovy, podmínky pro jednotlivé odběratele HTU se nijak nelišily na základě místa v rámci ČR, ve kterém odběratel realizoval odběry. Danému korespondují také statistická zjišťování cen pevných paliv pro domácnosti prováděná Ministerstvem průmyslu a obchodu obsahující jednotnou cenu HTU bez rozlišení jednotlivých oblastí v rámci ČR.⁶⁴
95. Co se týká importu HTU do ČR, je vhodné poznamenat, že ani jeden Oslovený Spotřebitel nebo Oslovený Průmyslový odběratel neuvědli, že by pro jím provozované spalovací zařízení používal HTU ze zahraniční produkce. Oslovení Distributoři zabývající se dovozem HTU ze zahraničí uvedli, že dováželi HTU pouze polských producentů, přičemž dle zjištění Úřadu se jednalo o zanedbatelné množství HTU v porovnání s celkovým objemem dodávek HTU na tuzemský trh. Většina Oslovených Distributorů však import HTU do ČR nerealizovala, a to z důvodu nedostatečné poptávky ze strany zákazníků, absence zájmu samotných Oslovených Distributorů zabývat se dovozem, nedostatečných kvalitativních parametrů zahraniční produkce HTU či neekonomičnosti realizace dovozu (viz bod 55). Uvedené nové zjištění tak zcela odpovídá dosavadním podkladům shromážděným ve správním řízení o nepodstatném podílu importu HTU na celkovém objemu dodávek HTU na území ČR v rozhodném období (srov. dále bod 101) a importy HTU tak bylo možné vzhledem k jejich velice omezenému soutěžnímu tlaku na tuzemský trh v rámci tohoto správního řízení zanedbat.

⁶³ Z odpovědí Úřadem oslovených subjektů vyplývá, že se distribucí zabývalo minimálně 63 subjektů.

⁶⁴ Srov. list 5778 Spisu.

96. V oblasti exportu má Úřad za podložené, že [...obchodní tajemství...] působící pro účastníky řízení jako exportér HTU, měla pro účely vývozu stanovena nižší nákupní ceny HTU⁶⁵. Uvedené značí, že HTU nebylo na zahraniční trhy dodáváno za stejných podmínek jako na trh domácí. Vyšší nákupní ceny HTU od producenta pro distributory dodávající na území ČR než pro exportéry jako zásadní bariéru exportu konstatoval i jeden Oslovený Distributor (srov. výše bod 57). Jako důvod nerealizace exportů byla Oslovenými Distributory uvedena neekonomičnost vývozu HTU (Oslovení Distributoři měli nastaveny odlišné podmínky odběrů HTU než [...obchodní tajemství...]). Byť část HTU byla Oslovenými Distributory přece jen vyvezena, nepředstavuje zjištěný souhrnný objem exportu těchto Oslovených Distributorů (srov. výše bod 54) ve vztahu k celkovému objemu dodávek HTU na tuzemský trh nijak znatelné množství⁶⁶, resp. je několikanásobně nižší než (cenově podporovaný) export [...obchodní tajemství...].
97. K případnému rozšíření národního trhu o příhraniční oblasti je nutné konstatovat, že dodávky HTU na toto území by musely mít znatelný vliv i na zbývající část relevantního trhu (tj. v daném případě zjevně ovlivnit stav soutěže v ČR). Byť nelze vyloučit, že přeshraniční obchod v příhraničních oblastech mohl být v určité míře realizován, jedná se pouze o jeho velmi nízký objem (viz výše zjištěné značně malé hodnoty importů a exportů HTU – srov. body 54–55). Dle názoru Úřadu by tak ani případný mírný nárůst příhraničního obchodu v případě neexistence doložek o zákazu exportu nemohl představovat podstatný vliv v úvahách o rozšíření geografického relevantního trhu⁶⁷. Za zásadní však Úřad pokládá ve vztahu k celkovému ročnímu objemu tuzemského trhu (tvořeného dodávkami HTU tuzemských producentů) ve velmi malé míře zjištěné importy HTU (a to prakticky pouze z Polska a za současného zjištění nižší kvality polského uhlí); tyto mohou s těžší představovat trvalou a pravidelnou alternativu tuzemským dodávkám a tím vytvářet tlak na tuzemské producenty HTU ke zvýšení jejich konkurenceschopnosti a zlepšení podmínek jejich dodávek HTU. Nebyly zjištěny okolnosti, jež by odůvodňovaly rozšíření národního geografického trhu (že by jeho součástí mělo být i další území, na němž by vztah nabídky a poptávky po HTU probíhal za homogenních podmínek).
98. Shora zjištěné a uvedené skutečnosti tak indikují, že podmínky dodávek HTU na národní trh vykazují odlišnosti ve srovnání s podmínkami dodávek HTU do zahraničí. Území ČR a území dalších států tak nelze považovat z geografického hlediska za součást jednoho relevantního trhu, jelikož podmínky dodávek HTU nejsou na těchto územích dostatečně homogenní.
99. Úřad proto vymezil relevantní trh dodávek hnědého tříděného uhlí z geografického hlediska **územím ČR.**

IV.3. Podíly účastníků řízení na relevantním trhu

⁶⁵ Srov. listy 3124, 3128, 3133, 3138 Spisu.

⁶⁶ V letech 2005–2011 představoval zjištěný export Oslovených Distributorů v průměru 0,7 % celkového objemu dodávek HTU na tuzemský trh. V roce 2012 díky relativně vysokému exportu HTU jedním Osloveným Distributorem tento podíl vzrostl na 4,3 %; ani tato hodnota však není natolik významná, aby mohla naznačovat širší vymezení geografického trhu.

⁶⁷ A to bez ohledu na stav existujícího infrastrukturní propojení mezi ČR a sousedními státy, či případnou existenci či neexistenci jiných bariér. Úřad obecně nepředpokládá, že by vývozu HTU do zahraničí bránila nedostatečná kapacita infrastruktury.

100. Úřad se při vymezování relevantního trhu zabýval tím, které subjekty na území ČR produkují HTU a představují tak nabídkovou stranu trhu pro spotřebitele, resp. odběratele.
101. Na tuzemském trhu ve zkoumaném období působili tři producenti HTU – společnosti SD, SU a CCS, resp. SE. Základním východiskem pro zjištění podílů společností působících na nabídkové straně relevantního trhu, tj. společností SD, SU, CCS a SE, byly informace o objemu jejich produkce HTU v tis. tun v každém roce sledovaného období.⁶⁸ Takto zjištěné údaje Úřad očistil o exportované množství⁶⁹. Co se týká dovozů, Úřad na základě informací poskytnutých Českým statistickým úřadem zjistil⁷⁰, že import hnědouhelných paliv v žádném roce z období 2004–2011 nedosahoval výše 10 % objemu dodávek HTU na území ČR (přičemž průměrná výše importu za toto období nedosahovala ani 2 % objemu dodávek HTU). V roce 2012 dosahoval import hnědouhelných paliv 486 kt, což představovalo 20 % dodávek HTU na území ČR v tomto roce. Je však nutné podotknout, že zachycený import hnědouhelných paliv představuje dovoz jak HTU, tak i HEU, přičemž HEU v ČR představuje více než 90% podíl celkové spotřeby hnědouhelných paliv. Lze tak mít za to, že dovoz HTU neměl znatelný vliv na celkovou dostupnost HTU v ČR a lze jej tedy pro účely stanovení výše podílů na tomto trhu považovat za zanedbatelný⁷¹.
102. Na základě těchto skutečností a v souladu se svou předchozí rozhodovací praxí⁷² Úřad vypočetl společné tržní podíly společností SE a CCS (a jejich právních předchůdců)⁷³ na vymezeném relevantním trhu dodávek HTU v ČR, které dosahovaly následujících hodnot:

Tabulka č. 2: Tržní podíl účastníků řízení na relevantním trhu (v procentech)

Rok	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013
Tržní podíl účastníků řízení	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství	obchodní tajemství

103. Jak již Úřad uvedl výše, k mírnému importu a exportu HTU do zahraniční Oslovenými Distributory docházelo (stejně jako zejména exportu [...obchodní tajemství...]), tj. docházelo k přeshraničnímu obchodu s HTU mezi členskými státy EU, který díky tržnímu podílu účastníků řízení na trhu dodávek HTU v ČR mohl být v důsledku protisoutěžního jednání ovlivněn nikoli nevýznamně (k danému srov. bod 164).

V. Právní posouzení

V.1. Vymezení soutěžitele a subjektu odpovědného za deliktní jednání

⁶⁸ Srov. listy 5740–5756 Spisu.

⁶⁹ Srov. list 5858 Spisu. V rámci výpočtu podílů na trhu účastníků řízení nebyl zohledněn export společnosti SU v letech 2009 a 2010, jelikož uvedené hodnoty byly v rozporu s informacemi poskytnutými touto společností.

⁷⁰ Srov. list 5759 Spisu.

⁷¹ V případě, že by HTU z celkového množství importovaných hnědouhelných paliv tvořilo [...obchodní tajemství...] a importované HTU by bylo zahrnuto do objemu relevantního trhu, poklesly by tržní podíly účastníků řízení oproti hodnotám uvedeným v Tabulce č. 2 v letech 2008–2013 [...obchodní tajemství...] a v ostatních letech méně [...obchodní tajemství...].

⁷² Srov. rozhodnutí S355/2007.

⁷³ Společnosti SE dodávala HTU (vedle společnosti CCS) od 20. 11. 2008, samostatně pak od 1. 4. 2009 (kdy společnost CCS již sama ani prostřednictvím společnosti CC na trh HTU nedodávala).

104. Nyní posuzovaného protisoutěžního jednání spočívajícího v uzavírání a plnění závazků o zákazu exportu HTU z ČR do zahraničí, jež jsou obsaženy v posuzovaných smlouvách uzavíraných účastníky správního řízení s jejich odběrateli, se v posuzovaném období nedopouštěl totožný právní subjekt. Deliktní jednání započala společnost MUS a následně v tomto jednání pokračoval právní nástupce této společnosti, a to společnost MU (nyní obchodní firma CCS). Po převzetí hospodářské činnosti společností MU (nyní obchodní firma CCS) související s uzavíráním posuzovaných smluv pokračovala v deliktním jednání společnost SE⁷⁴.
105. Nutno dále uvést, že v případech, kdy docházelo ke změně subjektu, který pak pokračoval v předmětném deliktním jednání, tj. v době, kdy došlo k právnímu nástupnictví (viz zánik MUS s právním nástupcem, jímž je společnost MU – nyní CCS) a k hospodářskému nástupnictví (viz vyvedení podnikání souvisejícího s prodejem HTU ze společnosti CCS do společnosti SE), měly tyto subjekty stejnou akcionářskou strukturu (jednalo se o téhož soutěžitele). Dále pak vytýkané jednání všech zmíněných společností lze hodnotit jako jednání, které mělo stejný cíl spočívající v omezení vývozu HTU z ČR a které odběratelům znevýhodňovalo prodej nakoupeného HTU v zahraničí oproti prodeji v tuzemsku, přičemž posuzované smlouvy byly uzavírány s obdobným okruhem odběratelů, a HTU, které bylo předmětem dodávek, pocházelo z jednoho lomu (ČSA).
106. Soutěžitelem se dle § 2 odst. 1 zákona rozumí fyzické a právnické osoby, jejich sdružení, sdružení těchto sdružení a jiné formy seskupování, a to i v případě, že tato sdružení a seskupení nejsou právními osobami, pokud se účastní hospodářské soutěže nebo ji mohou svou činností ovlivňovat, i když nejsou podnikateli. Dle ustálené judikatury a v kontextu práva hospodářské soutěže je „soutěžitelem“ jakýkoliv subjekt vykonávající hospodářskou činnost nezávisle na právní formě tohoto subjektu⁷⁵ a způsobu jeho financování. Hospodářskou činností se rozumí jakákoli činnost spočívající v nabízení zboží nebo poskytování služeb na trhu. Protože za relevantní není považována právní forma ani způsob financování soutěžitele, může pojem soutěžitel označovat i hospodářskou jednotku skládající se z několika subjektů, ať již právnických či fyzických osob, což je i případ tvoří jednu hospodářskou jednotku.⁷⁶
107. Přestože je adresátem norem českého soutěžního práva soutěžitel, jakožto legislativní zkratka pro prakticky jakékoliv entity, které se (alespoň nepřímo) účastní hospodářské soutěže,⁷⁷ je vždy nutné přisuzovat porušení soutěžních pravidel určité fyzické nebo právnické osobě, neboť pouze s ní je možné vést správní řízení. Jak uvádí unijní judikatura: „... pro účely uplatnění a výkonu rozhodnutí Komise v oblasti práva hospodářské soutěže je nezbytné označit jako osobu, jíž je rozhodnutí určeno, entitu s právní subjektivitou.“⁷⁸

⁷⁴ V období na přelomu roku 2008 a 2009 bylo vytýkané jednání prováděno souběžně společnostmi CCS a SE (viz dále).

⁷⁵ Blíže viz rozsudek Krajského soudu v Brně (dále též „**KS v Brně**“), sp. zn. 29 Ca 110/2003 ze dne 31. 3. 2005.

⁷⁶ K tomu blíže viz např. rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále též „**Soudní dvůr**“) C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P ze dne 28. 6. 2005 ve věci *Dansk Rørindustri a další v. Komise* (odst. 112 a násl.).

⁷⁷ Viz rozsudek KS v Brně sp. zn. 29 Ca 110/2003 ze dne 31. 3. 2005, resp. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „**NSS**“) sp. zn. 8 Afs 18/2007 ze dne 31. 3. 2009.

⁷⁸ Srov. např. rozsudek Tribunálu T-112/05 ze dne 12. 12. 2007 ve věci *Akzo Nobel [2007]*, ECR II-05049, odst. 59, obdobně např. rozsudek C-279/98 P ze dne 16. 11. 2000 ve věci *Cascades*.

108. Při posuzování, která společnost ponese odpovědnost za vytýkané jednání, se Úřad předně zabýval zjištěnou skutečností, že společnost CC v souladu se Smlouvou o obchodním zastoupení fakticky uzavírala kupní smlouvy na dodávky HTU s jednotlivými odběrateli v období od 4. 7. 2005 do 31. 3. 2012 *jménem společností CCS a SE a na jejich účet* (viz výše body 17–19).
109. V rámci soutěžního práva představují tyto kupní smlouvy dohody o obchodním zastoupení. Evropská komise (dále též „**Komise**“) u dohod o obchodním zastoupení rozlišuje mezi tzv. pravými a nepravými dohodami o obchodním zastoupení, přičemž základní rozlišovací kritérium spatřuje zejména v míře finančního nebo obchodního rizika, které nese zástupce v souvislosti se zastupováním.⁷⁹ V případě, že obchodní zástupce ve vztahu ke smlouvám uzavřeným nebo sjednaným jménem zmocnitele a týkajícím se dalšího nákupu či prodeje smluvního zboží nenesl žádná rizika nebo jsou tato rizika zanedbatelná, jedná se o tzv. pravé dohody o obchodním zastoupení. Na tyto dohody se obecně § 3 odst. 1 zákona, případně čl. 101 odst. 1 SFEU nevztahuje. Naopak v případech, kdy obchodní zástupce taková rizika nese, jedná se o tzv. nepravé dohody o obchodním zastoupení.
110. Společnost CC jednala na základě Smlouvy o obchodním zastoupení a příslušných plných mocí jménem a na účet zastoupených, tedy na základě jejich pokynů (za sjednanou provizi), a současně nenesla ve vztahu k uzavřeným smlouvám žádná finanční rizika. Posuzované smlouvy uzavírané společností CC v zastoupení společností CCS a SE tedy představují tzv. pravé dohody o obchodním zastoupení. Na základě výše uvedeného je tak zřejmé, že **společnost CC** vzhledem k pravé dohodě o obchodním zastoupení **neponese** odpovědnost za protisoutěžní jednání posuzované v tomto správním řízení.
111. Úřad proto dále přistoupil k určení, který z účastníků řízení – společnost **CCS** (která je současně právním nástupcem zaniklé MUS) a společnost **SE** – ponese odpovědnost za vytýkané protisoutěžní jednání.
112. Nejprve se zabýval otázkou přičitatelnosti jednání společnosti MUS účastníkům řízení. K tomu Úřad rekapituluje genezi vývoje společnosti MUS, která se nyní šetřeného jednání dopouštěla na počátku posuzovaného období (tj. od 11. 11. 2004). Společnost MUS zanikla výmazem z obchodního rejstříku ke dni 4. 7. 2005 na základě rozhodnutí jediného akcionáře MUS ze dne 27. 5. 2005 o zrušení společnosti bez likvidace s převodem jmění na *jediného akcionáře*. Jméno zanikající společnosti bylo převedeno na společnost Severočeská uhelná a.s., která se tak stala právním nástupcem společnosti MUS a současně ke dni 4. 7. 2005 byla zapsána změna názvu této společnosti na Mostecká uhelná a.s. (pro kterou je výše založena zkratka MU).
113. Společnost MU byla na základě rozhodnutí valné hromady společnosti konané dne 18. 9. 2008 rozdělena formou odštěpení. MU, v právním postavení rozdělované společnosti, byla rozdělena odštěpením se založením nových společností ve smyslu § 220 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 30. 6. 2008. Odštěpované části jmění přešly na nově zakládané nástupnické společnosti, tj. na společnost Litvínovská uhelná

---

⁷⁹ Viz Sdělení Komise – Pokyny k vertikálním omezením, 2010/C 130/01 (dále též „**Pokyny k vertikálním omezením**“); <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2010:130:0001:0046:CS:PDF>. Obdobně starší znění pokynů Komise k vertikálním omezením (2000/C 291/01); [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/PDF/?uri=CELEX:32000Y1013\(01\)&from=CS](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/PDF/?uri=CELEX:32000Y1013(01)&from=CS).

a.s. a Vršanská uhelná a.s. Litvínovská uhelná a.s. změnila k 31. 7. 2013 obchodní firmu na Severní energetická a.s. (pro kterou je výše založena zkratka SE). Rozdělovaná společnost MU na trhu dál působí a vystupuje od 11. 12. 2008 pod obchodní firmou CCS.

114. S ohledem na skutečnost, že společnost MU je právním nástupcem zaniklé společnosti MUS a nadále právně existuje pod názvem CCS, lze odpovědnost za jednání zaniklé společnosti MUS připisovat právě společnosti CCS.⁸⁰ Teorie právního nástupnictví (legal succession theory) vychází z toho, že odpovědnost za protiprávní jednání je spojována s právním subjektem, který se porušení skutečně dopustil. Pouhý fakt, že právní subjekt změnil svůj název, stal se holdingovou společností, nebo prodal celé, či část svých obchodních aktivit, nemá vliv na otázku odpovědnosti za protiprávní jednání. Odpovědnost přejde na jiný subjekt pouze za té podmínky, že jiný právní subjekt je, z hlediska právního, nástupcem tohoto původního subjektu, například v případě fúze, kdy nástupnická společnost zcela pohltí společnost, jež se dopustila protiprávního jednání.
115. Pro období po vstupu České republiky do Evropské unie (po 1. 5. 2004) Úřad přihlíží při hodnocení přechodu deliktní odpovědnosti k unijnímu právu a judikatuře unijních soudů, které poskytují závazný eurokonformní výklad jeho aplikace. Dle unijní judikatury v případě zániku společnosti, která je podezřelá z porušení soutěžních pravidel, přechází deliktní odpovědnost (včetně možnosti uložení sankce)⁸¹ na jejího právního nástupce. Pro přechod deliktní odpovědnosti je zásadně rozhodující právní nástupnictví, tj. k přechodu deliktní odpovědnosti na nový subjekt dochází, pokud původní subjekt zaniká bez likvidace s právním nástupcem, nikoli, pokud převede na nový subjekt tu část svého podniku, která souvisela s deliktem, a sám existuje jako právní subjekt dál.⁸² Tím není dotčena možnost přenést odpovědnost na subjekt, který převzal část podniku související s deliktním jednáním, pokud původní subjekt (porušitel) právně existuje, avšak je tzv. „prázdnou schránkou“.
116. K tomu Úřad uvádí, že k zániku společnosti MUS bez likvidace, která se nyní šetřeného jednání dopouštěla od 11. 11. 2004, došlo dne 4. 7. 2005; právním nástupcem se stal její 100% akcionář – společnost MU (nyní působící pod názvem CCS). Universální sukcesor převzal veškeré podnikání společnosti MUS a pokračoval také v plnění dříve uzavřených posuzovaných smluv, aniž by z nich vypustil závazky o zákazu exportu; také sám následně uzavíral posuzované smlouvy obsahující závazky o zákazu exportu. Z hlediska principů právního nástupnictví platných dle unijní judikatury jsou naplněny podmínky přechodu deliktní odpovědnosti za jednání zaniklé společnosti MUS na právního nástupce.
117. Úřad na tomto místě doplňuje, že na národní úrovni byl přechod deliktní odpovědnosti na právního nástupce zakotven až zákonem č. 155/2009 Sb. s účinností od 1. 9. 2009 do 30. 11. 2012; dle § 22b odst. 6 zákona o ochraně hospodářské soutěže ve znění uvedené novely *Odpovědnost právnické osoby za správní delikt přechází na právního nástupce této osoby jen tehdy, pokud právní nástupce nejpozději v okamžiku vzniku právního nástupnictví věděl nebo*

---

⁸⁰ Srov. rozsudek Soudního dvora C-49/92 P ve věci *Anic Participazioni* ze dne 8. 7. 1999 nebo C-279/98 P ve věci *Cascades* ze dne 16. 11. 2000.

⁸¹ Srov. rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) z 11. 12. 2007 ve věci C-280/06, jejímž předmětem byla žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím *Consiglio di Stato* (Itálie), *Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato* a další vs. *Ente tabacchi italiani – ETI SpA a další*.

⁸² Srov. rozsudek Soudního dvora 29 a 30/83 ze dne 28. 3. 1984 ve věci *CRAM a Rheinzink* [1984], ECR I-6375, odst. 8 a 9.

vzhledem k okolnostem a k svým poměrům mohl vědět, že se právnická osoba před vznikem právního nástupnictví dopustila jednání, které naplnilo znaky správního deliktu.) S účinností od 1. 12. 2012 došlo zákonem č. 360/2012 Sb. ke změně uvedeného ustanovení o přechodu deliktní odpovědnosti (*Odpovědnost za správní delikt právnické osoby, která zanikla, přechází na jejího právního nástupce*).

118. Dále Úřad konstatuje, že v době vzniku právního nástupnictví společnosti CCS byla praktika spočívající v omezování exportu zboží dostatečně známa jako nedovolené protisoutěžní jednání. Za těchto okolností právní nástupce, jenž byl navíc jediným akcionářem zaniklé společnosti MUS, nemohl nevědět (viz výše zmíněná úprava přechodu deliktní odpovědnosti na právního nástupce v soutěžním zákoně v období od 1. 9. 2009 do 30. 11. 2012), že uvedená společnost uplatňuje na trhu strategii, jež cílí na zákaz exportu HTU, a že takové jednání je porušením soutěžních předpisů.
119. Úřad uzavírá, že při aplikaci teorie právního nástupnictví lze odpovědnost za jednání společnosti MUS přisuzovat společnosti CCS jako jejímu právnímu nástupci. K tomu je třeba připomenout (jak je uvedeno výše), že společnost CCS pak také sama pokračovala v nyní posuzovaném deliktním jednání (viz datum 31. 3. 2009, jímž vypršela účinnost poslední posuzované smlouvy uzavřené a plněné do odštěpení podnikání společností CCS).
120. Společnost CCS však od zmíněného odštěpení dvou nástupnických společností zaznamenala pokles ve vykonávání hospodářské činnosti, a od roku 2011 již nevyvíjí téměř žádnou hospodářskou činnost. Od roku 2010 společnost CCS realizuje každoročně účetní ztrátu. Kumulované účetní ztráty zapříčinily, že společnost CCS k 31. 12. 2018 disponuje aktivy pouze ve výši 525 tis. Kč⁸³. Z výkazů zisku a ztráty společnosti CCS vyplývá, že od roku 2011 neprováděla žádnou výrobní činnost či prodej vlastních výrobků a služeb (nevykázala žádné tržby za prodej zboží ani za prodej vlastních výrobků a služeb)⁸⁴. Existuje tak reálná obava, že společnost CCS by případnou pokutu uloženou v rámci tohoto správního řízení nebyla schopna zaplatit. Uložení postihu společnosti CCS by za této situace byla narušena efektivita prosazování soutěžního práva a postih by neměl odrazující efekt, neboť této společnosti by nebylo možné uložit takový postih, jaký by byl přiměřený spáchaným deliktům, jelikož v důsledku uvedených transakcí dle Projektu odštěpení by společnost CCS adekvátní výši sankce nebyla schopna uhradit.
121. Z unijní judikatury vyplývá, že pokud společnost odpovědná za porušení práva hospodářské soutěže převede hospodářskou činnost na dotyčném trhu na jinou společnost v okamžiku, *kdy jsou tyto dvě společnosti součástí téhož podniku*, pak společnost, na níž byla činnost převedena, může nést odpovědnost z důvodu strukturálních vazeb, které mezi těmito dvěma společnostmi tehdy existovaly. Přičtení odpovědnosti hospodářskému nástupci je odůvodněno v zájmu účinného provádění pravidel hospodářské soutěže. Kdyby totiž Komise takovou možnost neměla, bylo by pro podniky snadné uniknout sankcím prostřednictvím restrukturalizací, převodů či jiných právních či organizačních změn. Cíl potlačit chování odporující pravidlům hospodářské soutěže a zabránit jejich opakování prostřednictvím

---

⁸³ Jedná se o krátkodobé poskytnuté zálohy ve výši 122 tis. Kč a peněžní prostředky na účtech ve výši 403 tis. Kč.

⁸⁴ V některých letech společnost CCS realizovala ostatní provozní výnosy či finanční výnosy, ty však nedokázaly v daných letech pokrýt účetně vykázané náklady společnosti.

odrazujících sankcí by tak byl ohrožen.⁸⁵ Přitom hospodářskému nástupci lze přičíst odpovědnost jak v případech, kdy entita, která porušovala, ke dni rozhodnutí Komise právně zanikla, tak v případech, kdy právně existuje, pokud by vymáhání soutěžních pravidel a uložení sankce vůči ní nebylo efektivní, např. v případech, kdy existuje jako „prázdná schránka“.⁸⁶

122. Úřad ve správním řízení přistoupil k posouzení, zda lze společnosti SE přičíst odpovědnost za delikt ní jednání společnosti CCS. Úřad se zaměřil zejména na období, kdy docházelo k nyní posuzovanému delikt nímu jednání jak společností CCS, tak společností SE, tj. v období od vzniku společnosti SE dne 22. 10. 2008 (kdy byla založena pod obchodní firmou Litvínovská uhelná a.s. odštěpením od společnosti MU) do 31. 3. 2009⁸⁷ (dále též „**období přechodu**“). K tomu z veřejně dostupných zdrojů⁸⁸ Úřad zjistil, že v období přechodu vlastnili akcie společností CCS a SE stejní akcionáři – společnost INDOVERSE (CZECH) COAL INVESTMENT LIMITED (dále též „**INDOVERSE**“), která vlastnila v obou posuzovaných společnostech 49 % akcií, a společnost CZECH COAL N. V. (dále též „**CCNV**“), která vlastnila v obou posuzovaných společnostech 51 % akcií. Ve stanovách společnosti SE platných a účinných ke dni založení této společnosti je uvedeno v čl. XI. bod 6.: „*Valná hromada rozhoduje 52% většinou hlasů všech akcionářů, není-li zákonem nebo v těchto stanovách stanovený vyšší počet hlasů potřebných k rozhodnutí*“. Toto ustanovení bylo platné po celou dobu období přechodu.
123. Společnost CCS měla ve stanovách před obdobím přechodu, a to do 18. 9. 2008, uvedeno v čl. 11 odst. 6.⁸⁹: „*Valná hromada rozhoduje většinou hlasů přítomných akcionářů, není-li zákonem nebo v těchto stanovách stanovený vyšší počet hlasů potřebných k rozhodnutí*“. Na základě rozhodnutí valné hromady společnosti CCS ze dne 18. 9. 2008 došlo ke změně znění tohoto ustanovení stanov. Nové znění tohoto ustanovení stanov bylo totožné se zněním, obsaženým v čl. XI. bod 6. stanov společnosti SE (tj. „*Valná hromada rozhoduje 52% většinou hlasů všech akcionářů, není-li zákonem nebo v těchto stanovách stanovený vyšší počet hlasů potřebných k rozhodnutí*“).
124. Z těchto informací lze usoudit, že posuzované společnosti byly řízeny jednotným způsobem (pro přijetí rozhodnutí byla potřebná dohoda obou akcionářů) a lze je tedy považovat za jednu hospodářskou jednotku, tedy jednoho soutěžitele. Na uvedeném nemění nic ani skutečnost, že v období, kdy byly posuzované smlouvy plněny pouze společností SE, došlo ke změně její akcionářské struktury⁹⁰. Společnost SE i po převzetí 100 % akcií společnosti

⁸⁵ Srov. rozsudek Tribunálu T-265/2012 ze dne 29. 2. 2016, body 191–193.

⁸⁶ Srov. stanovisko generální advokátky Juliane Kokott ve věci C-280/06 *Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato v Ente tabacchi italiani – ETI SpA and others*, bod 79; „*an internal group restructuring may have the effect that the original operator of the undertaking is changed into an “empty shell”. A penalty imposed on it under antitrust law would be ineffective.*“

⁸⁷ K tomuto datu vypršela účinnost poslední posuzované smlouvy uzavřené společností CCS, kterou musela od 22. 10. 2008 plnit společnost SE, jež od 22. 10. 2008 převzala související části podnikání od společnosti MU.

⁸⁸ Jednalo se o informace zjištěné z obchodního rejstříku.

⁸⁹ Valná hromada byla schopna se usnášet, byli-li na ní přítomni akcionáři, kteří drželi akcie, jejichž jmenovitá hodnota představovala úhrnem alespoň 52 % základního kapitálu společnosti.

⁹⁰ Dle výroční zprávy společnosti SE za rok 2009 došlo dne 19. 8. 2009 k převedení 2 ks akcií společnosti SE vlastněných společností CCNV na společnost INDOVERSE, a došlo tak k vyrovnání vlastnických podílů společnosti INDOVERSE A CCNV. Dle účetní závěrky společnosti SE za rok 2010 došlo k převodu zbylých akcií společnosti SE vlastněných společností CCNV na společnost INDOVERSE. Společnost INDOVERSE se tak stala jediným akcionářem společnosti SE. Tato změna však již neměla vliv na posouzení jednání v rámci jedné

společností INDOVERSE totiž nadále plnila výše uvedené posuzované smlouvy (typu F), i když tyto smlouvy byly uzavřeny v období, kdy pro přijetí rozhodnutí na valné hromadě byla potřeba dohoda obou akcionářů.

125. Úřad dále uvádí, že společnosti CCS a SE vykazují jednotnou organizaci s tím, že jejich jednání směřovalo k jedinému ekonomickému cíli. Odštěpením a rozdělením společnosti CCS (v té době pod názvem MU) se založením nových společností (SE a Vršanská uhelná a.s.) došlo v souladu s Projektem rozdělení k převodu hospodářské činnosti související s produkcí a prodejem HTU na společnost SE. Součástí převodu byl mj. i převod vymezeného movitého i nemovitého majetku (např. těžební technika, infrastruktura, dokumentace) a zaměstnanců společnosti CCS souvisejících s provozem lomu ČSA, dolu Centrum a úpravny uhlí Komořany. Společnost SE po přechodu práva a povinnosti od společnosti CCS související s těžbou a prodejem HTU tak jako jediná ze společností vzniklých odštěpením od společnosti CCS generovala obrát v souvislosti s těžbou a prodejem HTU. Dále je nutno uvést, že práva a povinnosti vyplývající ze Smlouvy o obchodním zastoupení přešly⁹¹ ze společnosti CCS na společnost SE, a to ke dni 22. 10. 2008. Lze tedy dojít k závěru, že společnost SE je v oblasti těžby a prodeje HTU hospodářským nástupcem společnosti CCS.⁹²
126. Sledování stejného ekonomického cíle rovněž vyplývá ze skutečnosti, že ve statutárních orgánech a dozorčích radách obou společností (CCS i SE) existovalo personální propojení, tj. činnost vykonávaly stejné fyzické osoby⁹³. Popsané vazby mezi společnostmi CCS a SE dle názoru Úřadu nenasvědčují tomu, že by mohlo docházet k nezávislému a konkurenčnímu chování těchto společností.
127. Lze tedy dojít k závěru, že společnost SE je v oblasti těžby a prodeje HTU hospodářským nástupcem společnosti CCS.
128. Z výše uvedených důvodů (tedy skutečnosti, že v oblasti výroby a prodeje HTU představuje společnost SE hospodářského nástupce společnosti CCS, a reálné hrozbě, že by společnost CCS nebyla schopna případnou pokutu uloženou za vytýkané protisoutěžní jednání zaplatit) činí Úřad **společnost SE odpovědnou za protisoutěžní jednání společnosti CCS**. Vzhledem k tomu, že společnost CCS je současně právním nástupcem zaniklé společnosti MUS a je tak odpovědná za deliktní jednání uskutečňované společností MUS při témže podnikání, odpovídá společnost SE také za předmětné jednání uskutečňované společností MUS. Úřad

---

hospodářské jednotky, jelikož veškerá aktivita spojená s uzavíráním a plněním kupních smluv byla již dříve převedena na společnost SE.

⁹¹ Srov. str. 5279 správního spisu.

⁹² K teorii ekonomické kontinuity viz např. PETR, Michal. Zakázané dohody a zneužívání dominantního postavení v ČR. V Praze: C.H. Beck, 2010. Beckova edice právní instituty. ISBN 978-80-7400-307-3. K principu ekonomické kontinuity srov. např. rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0633/2016/KD-27706/2018/852/DSV ze dne 21. 9. 2018.

⁹³ Dle informací z obchodního rejstříku působil pan Ing. Tomáš Fohler, nar. 30. 1. 1974, ve funkci místopředsedy představenstva společnosti SE v období od 22. 10. 2008 (tj. od jejího založení) do 17. 12. 2010 a ve funkci předsedy představenstva společnosti SE od 20. 12. 2010 do 17. 12. 2015. Současně působil v období od 18. 9. 2008 do 27. 5. 2013 jako místopředseda představenstva společnosti CCS (resp. MU). Dále Ing. Vasil Bobela, nar. 13. 6. 1965, byl ve funkci předsedy představenstva společnosti SE v období od 22. 10. 2008 do 17. 12. 2010. Současně působil v období od 18. 9. 2008 do 27. 5. 2013 jako předseda představenstva společnosti CCS (resp. MU). V některých časových obdobích působili souběžně v orgánech (představenstvo, dozorčí rada) společností SE a CCS, resp. MU i Petr Pudil, nar. 26. 10. 1974, Ing. Petr Antoň, nar. 28. 4. 1957 a Jan Dobrovský, nar. 30. 7. 1960.

tak činí **společnost SE odpovědnou** za deliktní jednání spočívající v porušení zákona a SFEU po celé období, tedy jak za jednání společnosti CCS (včetně jejího právního předchůdce) **od 11. 11. 2004**, tak i za její vlastní protisoutěžní jednání, jehož se společností SE dopouštěla po svém založení **do 31. 3. 2013**.

V.2. Použité znění relevantních právních norem

129. Předmětné správní řízení bylo zahájeno dne 28. 3. 2014 za účinnosti zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže) – dále též „**zákon č. 143/2001 Sb.**“, ve znění novely provedené zákonem č. 360/2012 Sb., pro něhož byla v úvodu tohoto rozhodnutí zavedena zkratka ZOHS 360/2012. K dnešnímu dni byl poté zákon č. 143/2001 Sb. několikrát novelizován, a to zákonem č. 293/2016 Sb.⁹⁴, zákonem č. 183/2017 Sb.⁹⁵ a zákonem č. 262/2017 Sb.⁹⁶
130. Z obecné úpravy správního trestání došlo v průběhu předmětného správního řízení k zásadní změně, kterou představuje nový přestupkový zákon, tj. zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „**přestupkový zákon**“), který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Tento zákon kodifikuje správní trestání a sjednocuje hmotněprávní i procesněprávní úpravu přestupků fyzických osob a správních deliktů podnikajících fyzických osob a právnických osob⁹⁷. Přestupkový zákon tak představuje lex generalis vůči ostatním speciálním zákonům (včetně zákona o ochraně hospodářské soutěže) a do jejich znění se promítl prostřednictvím tzv. změnového zákona, kterým je zákon č. 183/2017 Sb. (viz výše) – dále též „**novela zákona 183/2017**“.
131. Ve vztahu k předmětnému správnímu řízení je tak třeba dále upřesnit, které právní normy, resp. jejich znění, se aplikují v rovině procesněprávní a v rovině hmotněprávní.

Procesněprávní normy

132. Z hlediska procesního platí obecná zásada, že nové procesní právo (jeho změny) platí ode dne nabytí účinnosti nové právní úpravy i pro řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti s tím, že právní účinky úkonů, které v řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti, zůstávají zachovány (pokud přechodné ustanovení nestanoví něco jiného).⁹⁸ Úřad při vedení

⁹⁴ Zákon č. 293/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 135/2016 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zadávání veřejných zakázek. Tento zákon nabyl účinnosti dne 19. 10. 2016, s výjimkou ustanovení § 22a odst. 4 až 6, § 22b odst. 2 a § 22ba odst. 3, která nabyla účinnosti dnem nabytí účinnosti zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, tj. dne 1. 10. 2016.

⁹⁵ Zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích. Tento zákon nabyl účinnosti 1. 7. 2017, s výjimkou ustanovení části sto dvacáté šesté čl. CXXVIII, který nabyl účinnosti dnem 1. 8. 2017, a části třicáté páté čl. XXXV, čl. CLXXXVII bodů 5 a 8 a čl. CCXXIII, které nabyla účinnosti dnem 1. 1. 2018.

⁹⁶ Zákon č. 262/2017 Sb., o náhradě škody v oblasti hospodářské soutěže a o změně zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o náhradě škody v oblasti hospodářské soutěže). Tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 9. 2017.

⁹⁷ Nově se pod pojmem „přestupek“ rozumí rovněž správní delikty právnických osob a podnikajících fyzických osob. Srov. § 112 odst. 1 věta první přestupkového zákona.

⁹⁸ Srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 512/05 ze dne 2. 2. 2006, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1556/2004 ze dne 15. 12. 2004 a rozsudek NSS sp. zn. 1 Azs 55/2006 ze dne 25. 7. 2007.

správního řízení vycházel primárně z procesních ustanovení zákona, která představují lex specialis k obecné právní úpravě. Procesní úpravu správního trestání však nově obsahuje rovněž přestupkový zákon. Jeho aplikace z hlediska procesního na předmětné správní řízení je nicméně vyloučena vzhledem k přechodnému ustanovení § 112 odst. 4 přestupkového zákona, podle kterého se zahájená řízení o přestupku, resp. o správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů.

133. První zmíněná novela zákona č. 143/2001 Sb. (zákon č. 293/2016 Sb.) ve svých přechodných ustanoveních stanovila, že řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti této novely, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Další novela zákona č. 143/2001 Sb. (novela zákona 183/2017) neobsahuje žádná přechodná ustanovení, a proto by měla být dle obecné zásady na procesní postup aplikována již od okamžiku své účinnosti; to však není možné s ohledem na logický a systematický výklad. Tato novela byla přijata v souvislosti s novým přestupkovým zákonem, tedy zejména aby sladila názvosloví a upravila některé instituty odchylně od přestupkového zákona. Úřad by postupoval dle procesní úpravy zákona č. 143/2001 Sb. ve znění novely zákona 183/2017 pouze v případě, pokud by zároveň procesně postupoval dle nového přestupkového zákona (novela zákona 183/2017 představuje lex specialis k novému přestupkovému zákonu a bez něj pozbývá smyslu).
134. Pokud jde o dosud poslední novelizaci zákona č. 143/2001 Sb. provedenou zákonem č. 262/2017 Sb., jednalo se o změny v souvislosti se soukromoprávním vymáháním škody způsobené porušením soutěžních předpisů a v zákoně o ochraně hospodářské soutěže se změnila ustanovení o spisu a nahližení do něj a zpřístupnění informací obsažených ve spisu.⁹⁹ Jinými slovy se tak jedná o drobné změny, které se procesně nijak nedotýkají procesního postupu Úřadu v předmětném správním řízení, neboť případy předvídané touto novelou v rámci tohoto řízení nevznikly (nebyla tudíž aplikována ustanovení této novely). Vzhledem k výše uvedenému je tedy řízení dále vedeno podle procesních ustanovení zákona č. 143/2001 Sb. ve znění zákona č. 360/2012 Sb.
135. Co se dále týká zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, coby obecného procesního předpisu, zahájil Úřad správní řízení za účinnosti novely správního řádu provedené zákonem č. 303/2013 Sb. Ke dni vydání tohoto rozhodnutí byl správní řád novelizován, a to zákony č. 250/2014 Sb., č. 243/2016 Sb., č. 298/2016 Sb., č. 183/2017 Sb., č. 225/2017 Sb.¹⁰⁰ a zákonem č. 176/2018 Sb.¹⁰¹ V prvních čtyřech novelách absentují speciální přechodná ustanovení a tedy, vzhledem k platnosti principu nepravé procesní retroaktivity těchto novel¹⁰², nic nebrání postupovat podle správního řádu ve znění těchto novel. Naopak poslední dvě novely správního řádu obsahují ustanovení, dle kterých se správní řízení

⁹⁹ Srov. § 21c zákona v aktuálním znění.

¹⁰⁰ Zákon č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Zákon nabyl účinnosti dne 1. 1. 2018.

¹⁰¹ Zákon č. 176/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Zákon nabyl účinnosti dne 1. 11. 2018.

¹⁰² Viz také např. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 55/2006-60 ze dne 25. 7. 2007, v němž NSS k řešení střetu staré a nové úpravy ve vztahu k běžícím řízením připomněl obecně platnou zásadu nepravé retroaktivity procesních norem, tedy zásadu aplikace nových procesních norem pro dříve započatá řízení, ze které je třeba dovodit, že v daném řízení bylo nutno pokračovat dle pozdějšího zákona s tím, že právní účinky úkonů učiněných dříve zůstávají v platnosti.

zahájená přede dnem nabytí účinnosti těchto novel dokončí podle dosavadních právních předpisů. Použití posledních dvou novel správního řádu je tedy v předmětném správním řízení vyloučeno a správní řád je proto aplikován ve znění novely zákona 183/2017 (dále též „**správní řád**“).¹⁰³

136. Z pohledu procesněprávních norem lze tak shrnout, že se v tomto správním řízení nyní postupuje podle zákona č. 143/2001 Sb. ve znění zákona č. 360/2012 Sb. při subsidiárním použití správního řádu ve znění zákona č. 183/2017 Sb.¹⁰⁴

Hmotněprávní normy

137. Protiprávnost určitého jednání se posuzuje dle právní normy účinné v době spáchání deliktu, není-li pozdější právní úprava pro účastníka řízení příznivější. Za dobu spáchání deliktu se považuje okamžik jeho dokonání s tím, že v případě pokračujícího deliktu se podle souhrnu právních norem účinných v době, kdy byl spáchán poslední dílčí útok pokračujícího deliktu, posuzují i všechny předcházející dílčí útoky, pokud však byly zakázány i podle dřívějšího souhrnu právních norem.¹⁰⁵ Vzhledem k tomu, že jednání posuzované v tomto správním řízení skončilo ke dni 31. 3. 2013, je stěžejním právním předpisem pro jeho hmotněprávní posouzení ZOHS 360/2012 (účinný v době spáchání deliktu).
138. Úřad se dále zabýval posouzením, zda vytýkané jednání bylo zakázaným z hlediska zákona č. 143/2001 Sb. po celou dobu svého trvání, a posouzením, zda pozdější právní úprava není pro společnost SE příznivější.
139. Pro posouzení vytýkaného jednání po celou dobu jeho trvání v období od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013 je stěžejním předpisem zákon č. 143/2001 Sb. Tato právní norma ke dni počátku vytýkaného jednání ve svých úvodních ustanoveních stanovovala zákaz a neplatnost dohod, které *vedou* nebo *mohou vést* k narušení hospodářské soutěže, pokud tento zákon nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad nepovolí prováděcím předpisem z tohoto zákazu výjimku.
140. Následující novely zákona č. 143/2001 Sb. nepřinesly až do 1. 9. 2009 změny ve vymezení skutkové podstaty zakázaných dohod ani výše sankce. Přijetím zákona č. 155/2009 Sb. došlo s účinností od 1. 9. 2009 k úpravě znění § 3 odst. 1; nově stanoví zákaz a neplatnost dohod mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání ve vzájemné shodě, jejichž *cílem nebo výsledkem* je narušení hospodářské soutěže. Jedná se však výlučně o upřesnění dikce citovaného ustanovení, která nemá žádné dopady na hmotněprávní posuzování, které dohody jsou z hlediska soutěžního práva považovány za zakázané a které nikoliv.¹⁰⁶ Tento závěr potvrzuje i judikatura, která s pojmy protisoutěžní následek a protisoutěžní cíl pracovala již před novelou.¹⁰⁷

---

¹⁰³ Srov. bod 105 druhostupňového rozhodnutí nebo rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R42,43,44/2018/HS-12981/2019/310/MDo ze dne 13. 5. 2019.

¹⁰⁴ Případně i dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále též „**ZoP**“) – srov. dále část VI. *Zastavení správního řízení se společnostmi CC a CCS.*

¹⁰⁵ Viz rozsudek NSS sp. zn. 8 Afs 17/2007 ze dne 23. 10. 2008 ve věci ČEZ.

¹⁰⁶ Srov. důvodová zpráva k zákonu č. 155/2009 Sb.

¹⁰⁷ Srov. rozsudek KS v Brně č. j. 62 Ca 26/2006-65 ze dne 3. 4. 2007, potvrzený rozsudkem NSS č. j. 7 Afs 86/2007-107 ze dne 31. 10. 2008.

141. Další novelu představuje zákon č. 360/2012 Sb., účinný od 1. 12. 2012. S ohledem na znění § 22b odst. 3 ZOHS 360/2012, dle kterého odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 5 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy byl spáchán (právní úprava tohoto zákona neobsahuje žádné promlčecí lhůty pro uložení pokuty), Úřad dále uvádí, že v nyní posuzovaném případě je posuzovaný skutek pokračujícím jednáním, pro které platí, že se posuzuje jako jediný skutek bez ohledu na počet dílčích útoků v něm zahrnutých. Ono *dozvědění se* je u pokračujícího deliktu dle platné judikatury třeba počítat od jeho dokonání; pokaždé, kdy se Úřad dozví, že skutek dál pokračuje, začne běžet nová promlčecí lhůta (neboli Úřad se nemůže dozvědět o spáchání deliktu jako jediného skutku dříve, než byl spáchán).¹⁰⁸ Subjektivní lhůta pro zahájení správního řízení v této věci začíná běžet od spáchání, tj. dokonání správního deliktu dne 31. 3. 2013. Protože správní řízení bylo zahájeno 28. 3. 2014, je zjevné, že tato subjektivní lhůta uplynout nemohla, a tudíž ani nedošlo k zániku odpovědnosti společnosti SE za správní delikt. Uvedená novela rovněž nepřinesla žádnou změnu skutkové podstaty zakázaných dohod, ani výše sankce. Z tohoto pohledu lze konstatovat, že posuzované jednání bylo z hlediska zákona č. 143/2001 Sb. zakázané po celou dobu svého trvání.
142. Úřad se dále zabýval posouzením možné příznivosti pozdější právní úpravy, jež nabyla účinnosti po spáchání deliktu (jeho dokonání). Jak již bylo uvedeno výše, od 1. 7. 2017 je účinný přestupkový zákon. Tento zákon zahrnul dosavadní jiné správní delikty mezi přestupky s tím, že upravuje podmínky odpovědnosti za přestupek, druhy správních trestů a ochranných opatření a zásady pro jejich ukládání, postup před zahájením řízení o přestupku a postup v řízení o přestupku. V přechodných ustanoveních přestupkového zákona se konkrétně stanoví, že na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle přestupkového zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.¹⁰⁹ Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.¹¹⁰
143. Přestupkový zákon, který nevymezil odlišně definici pokračujícího přestupku (tato byla vymezena shodně s dosavadní judikaturou), upravuje dále podmínky odpovědnosti právnické osoby. Tyto podmínky společnosti SE naplňuje a aplikace nového přestupkového zákona by tak nevedla ke zproštění odpovědnosti (v daném případě se jedná o odpovědnost objektivní – viz § 22b odst. 1 ZOHS 360/2012; obdobně § 21 přestupkového zákona). Běh promlčecích lhůt je speciálně upraven v zákoně č. 143/2001 Sb. Otázce, zda došlo k promlčení, se Úřad věnuje níže. Totéž platí i ve vztahu k obecným ustanovením o ukládání trestů. V tomto kontextu nepřináší zákon o přestupcích žádné změny, které by umožnily hodnotit jednání společnosti SE příznivěji. Nejsou proto splněny podmínky pro aplikaci hmotněprávních ustanovení přestupkového zákona.

¹⁰⁸ Srov. např. rozsudek NSS č. j. 5 Afs 7/2011-799 ze dne 25. 2. 2016, ve spojení s č. j. 5 A 164/2002-44 ze dne 22. 5. 2005, podle kterého, nebyl-li delikt dokonán, nemohla subjektivní lhůta počít běžet.

¹⁰⁹ Srov. § 112 odst. 1 přestupkového zákona.

¹¹⁰ Srov. § 112 odst. 3 přestupkového zákona.

144. Pokud jde ZOHS 360/2012, tento byl po spáchání deliktu k dnešnímu dni novelizován nejprve zákonem č. 293/2016 Sb. (viz výše), který však nepředstavuje žádnou změnu skutkové podstaty zakázaných dohod soutěžitelů a nedotýká se ani výše sankce za správní delikt uzavření (a plnění) zakázané dohody; nemá tak vliv na hodnocení jednání společnosti SE.
145. Naproti tomu novela zákona 183/2017 se dotkla oblasti trestnosti a sankcí zásadnějším způsobem. Proto je Úřad povinen zkoumat, zda hmotněprávní úprava obsažená v přestupkovém zákoně spolu s novelou zákona 183/2017 (která nabyla účinnosti současně s přestupkovým zákonem) není právní úpravou pro společnost SE příznivější než právní úprava ZOHS 360/2012. Jako základní východisko pro posouzení je třeba vzít v úvahu, že přestupkový zákon je v postavení subsidiarity ve vztahu k zákonu, a proto je třeba posuzovat jednotlivá ustanovení přestupkového zákona v korektivu novely zákona 183/2017, která např. aplikaci některých ustanovení přestupkového zákona vylučuje či upravuje odlišně (viz např. promlčecí doba).
146. Úřad konstatuje, že skutková podstata zakázaných dohod nedoznala dle novely zákona 183/2017 žádné změny, což platí i pro podmínky deliktní odpovědnosti (nyní odpovědnosti za přešupek). Dle § 22b odst. 8 zákona č. 143/2001 Sb. ve znění novely zákona 183/2017 přitom nelze na postup Úřadu podle zákona o ochraně hospodářské soutěže aplikovat ustanovení § 24 až § 27 přestupkového zákona týkající se okolností vylučujících protiprávnost. Ke změně nedošlo ani v druzích trestů, které lze účastníkům uložit (viz možnost přestupkového zákona uložit trest napomenutí, který je obecně pro obviněné trestem nejmírnějším, která je však novelou zákona 183/2017 vyloučena z aplikace v řízeních dle zákona o ochraně hospodářské soutěže), ani v podmínkách pro určení výměry sankce. Úřad v souladu s § 22b odst. 8 zákona č. 143/2001 Sb. ve znění novely zákona 183/2017 nemůže využít rovněž institutů přestupkového zákona – upuštění od uložení správního trestu či podmíněného upuštění od uložení správního trestu, jako právní úpravu pro společnost SE příznivější (i tato ustanovení přestupkového zákona jsou vyloučena z aplikace v řízeních dle zákona o ochraně hospodářské soutěže).
147. Vzhledem k tomu, že novela zákona 183/2017 přinesla objektivně konstruovanou promlčecí dobu a podmínky promlčení odpovědnosti za delikt, jeví se tak, že by mohla být považována za příznivější právní úpravu oproti právní úpravě účinné v době spáchání deliktu. K tomu Úřad odkazuje na § 22b odst. 3 ZOHS 360/2012 týkající se zániku odpovědnosti za správní delikt ve vazbě na zahájení správního řízení, ke kterému však v tomto správním řízení nedošlo (srov. bod 141); jinými slovy, zahájil-li Úřad správní řízení „včas“ (což v nyní vedeném správním řízení bylo), pak již odpovědnost za posuzovaný správní delikt nebylo možné promlčet. Naproti tomu dle § 23 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb. ve znění novely zákona 183/2017 činí obecná promlčecí doba 10 let, resp. maximálně 14 let (byla-li promlčecí doba přerušena – viz § 23 odst. 6 téhož zákona). Z uvedeného je zjevné, že v posuzovaném případě promlčecí doby dle novely zákona 183/2017 dosud neuplynuly. Vzhledem k tomuto zjištění nevede novela zákona 183/2017 k příznivějšímu posouzení deliktního jednání společnosti SE Úřadem.
148. Pokud jde o dosud poslední novelizaci zákona č. 143/2001 Sb. provedenou zákonem č. 262/2017 Sb. (související s novou úpravou soukromoprávního vymáhání v oblasti hospodářské soutěže), představovala pouze legislativně technickou úpravu stávajícího textu

zákona, resp. došlo pouze ke zpřesnění některých ustanovení.¹¹¹ Nově vložené ustanovení § 21ca pak upravuje procesní situace, kdy je Úřad vyzván soudem k předložení důkazních prostředků pro potřeby civilního řízení. Vzhledem k tomu, že tato ustanovení nemají vliv na příznivost zákona pro společnost SE při posuzování správního deliktu a novelou nedošlo k žádným dalším hmotněprávním změnám oproti předešlým zněním zákona, není zákon ve znění zákona č. 262/2017 Sb. pro společnost SE příznivější.

149. V rámci komplexního posouzení, zda některá pozdější právní úprava, jež nabyla účinnosti po spáchání deliktu, bude pro posouzení jednání společnosti SE úpravou příznivější, lze uzavřít, že žádná pozdější právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání deliktu, není pro společnost SE příznivější (její aplikací nedojde ke zmírnění pozice společnosti SE z hlediska jeho správněprávní odpovědnosti či výše sankce), a Úřad proto protiprávnost jednání společnosti SE posuzuje dle ZOHS 360/2012.

Unijní právní úprava

150. Na unijní úrovni došlo k formální změně předpisů souvisejících s ochranou hospodářské soutěže od účinnosti Lisabonské smlouvy (1. 12. 2009), jež pozměnila Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství (dále též „SES“). Vedle přejmenování SES na SFEU (viz Oznámení Komise uveřejněné v Úředním věstníku pod číslem 2004/C 101/07) došlo rovněž k přečíslování článků SES. Zákaz uzavírání protisoutěžních dohod, jenž byl obsažen v čl. 81 SES, je nyní v nezměněné podobě obsažen v čl. 101 SFEU.
151. V případě protisoutěžního jednání, jež má podstatný vliv na obchod mezi členskými státy, tzn. je u něho splněna podmínka existence unijního prvku, aplikuje Úřad hmotné právo podle SFEU.¹¹²
152. Pokud jde o řízení s unijním prvkem, Úřad dle § 21h odst. 1 ZOHS 360/2012, jestliže zahájí řízení o porušení článku 101 nebo 102 SFEU, postupuje při vedení řízení a provádění šetření podle ustanovení hlavy VI zákona a při rozhodování podle ustanovení § 7 a § 11 odst. 2 až 5 ZOHS 306/2012.
153. Obsah a rozsah pojmu dopad na obchod mezi členskými státy při interpretaci článků 81 SES (nově čl. 101 SFEU) byly vymezeny unijní judikaturou; Komise následně shrnula zásady dovozené touto judikaturou ve svém oznámení – Pokyny k pojmu ovlivnění obchodu podle článků 81 a 82 Smlouvy (publikováno v Úředním věstníku ES 2004/C 101/07), jehož cílem je stanovení metodiky pro použití pojmu dopadu na obchod mezi členskými státy (dále též „Pravidla Komise“).

V.3. Dohody o zákazu exportu dle § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb. a čl. 101 odst. 1 SFEU

154. Zákon v § 1 upravuje ochranu hospodářské soutěže na trhu výrobků a služeb proti jejímu vyloučení, omezení, jinému narušení nebo ohrožení mj. dohodami soutěžitelů. Dle § 2 odst. 1 zákona se soutěžiteli rozumí fyzické a právnické osoby, jejich sdružení, sdružení

¹¹¹ Konkrétně se jednalo o ustanovení § 21c odst. 5.

¹¹² Srov. článek 3 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 a 82 Smlouvy, dle kterého použije-li orgán pro hospodářskou soutěž členského státu vnitrostátní právní předpisy na dohody ve smyslu čl. 81 odst. 1 Smlouvy o založení Evropského společenství, které by mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy ve smyslu uvedeného ustanovení, použije také čl. 81 Smlouvy na takové dohody (tj. nyní čl. 101 SFEU) – dále též „Nařízení Rady 1/2003“.

těchto sdružení a jiné formy seskupování, a to i v případě, že tato sdružení a seskupení nejsou právníckými osobami, pokud se účastní hospodářské soutěže nebo ji mohou svou činností ovlivňovat, i když nejsou podnikateli.

155. Podle § 3 odst. 1 zákona jsou dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále též „**dohody**“), jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže, zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku. Zakázané jsou především dohody výslovně uvedené v § 3 odst. 2 písm. a) až f) zákona. Zákaz dohod dle zákona dopadá přitom jak na horizontální, tak i vertikální dohody soutěžitelů, kdy za horizontální dohody jsou dle § 5 odst. 1 zákona považovány dohody soutěžitelů, kteří působí na stejné úrovni trhu zboží, a za vertikální dohody dle odst. 2 téhož ustanovení zákona pak dohody uzavírané mezi soutěžiteli, kteří působí na různých úrovních trhu zboží.
156. Obdobně jako na národní úrovni je zákaz dohod upraven v článku 101 odst. 1 SFEU, dle kterého jsou s vnitřním trhem neslučitelné, a proto zakázané, veškeré dohody mezi podniky, rozhodnutí sdružení podniků a jednání ve vzájemné shodě, které by mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy a jejichž účelem nebo důsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu. Předmětná generální klauzule je dále konkretizována demonstrativním výčtem pěti nejtypičtějších skutkových podstat, mezi které jsou např. řazeny dohody rozdělovající trhy.
157. Dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný, nejsou považovány za zakázané. Kritéria zanedbatelného dopadu dohod na hospodářskou soutěž stanoví Oznámení Úřadu o dohodách, jejichž dopad na soutěž je zanedbatelný (dále též „**Oznámení de minimis**“)¹¹³, resp. na unijní úrovni Sdělení o dohodách menšího významu, které výrazně neomezuje hospodářskou soutěž podle článku 101 odst. 1 SFEU (dále též „**Sdělení de minimis**“)¹¹⁴.
158. Obecně dohody o zákazu exportu představují závažnou protisoutěžní praktiku dle čl. 101 odst. 1 SFEU, neboť na unijní úrovni přispívají k parcelaci trhů; takové dohody mohou mít také negativní dopad na hospodářskou soutěž na tuzemském trhu a tím naplňovat skutkovou podstatu zakázaných dohod dle § 3 odst. 1 zákona.
159. Hlavním negativním účinkem dohod o zákazu exportu na vertikální úrovni je omezení soutěže v rámci značky, které dodavateli umožňuje trh dělit. Na základě dohody o zákazu exportu jsou distributoři zboží omezeni ve výběru konečného zákazníka, což se zpětně negativně odráží na některých konečných spotřebitelích, kteří nemohou poptávat zboží od některých prodávajících. Dohody o zákazu exportu tak přispívají k uzavření trhu, resp. brání jeho integraci. Snížená konkurence v rámci značky pak s sebou může přinášet i zeslabení cenové soutěže v důsledku vyloučení soutěže mezi distributory působícími na území různých států. Dohody o zákazu exportu poskytují vybraným distributorům územní ochranu před případnou efektivnější konkencí ze strany distributorů, na které se zákaz exportu vztahuje, a oslabují tak intenzitu hospodářské soutěže na těchto územích.

---

¹¹³ Viz https://www.uohs.cz/download.php?q=Legislativa/HS/SoftLaw/oznameni_deminimis_2018_04.pdf.

¹¹⁴ Viz <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/PDF/?uri=OJ:C:2014:291:FULL&from=EN>.

Skutkové a právní posouzení jednání společnosti SE

160. Ve správním řízení bylo zjištěno, že společnost SE uzavírala a plnila jak s distributory, tak i s konečnými odběrateli kupní smlouvy obsahující závazky o zákazu exportu HTU z ČR do zahraničí (viz část III. 1. tohoto rozhodnutí). Uvedené jednání naplňuje znaky zakázaných dohod o zákazu exportu uzavíraných ve vertikálním vztahu, přičemž tyto dohody společnost SE se svými odběrateli uzavírala a plnila v období od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013.
161. Úřad současně považuje za prokázané, že obchod s HTU mezi ČR a některými členskými státy EU existoval a že mohl být protisoutěžním jednáním společnosti SE ovlivněn.
162. Na tomto místě Úřad dále uvádí, že uzavírání a plnění závazků o zákazu exportu HTU z ČR do zahraničí obsažených v posuzovaných smlouvách má charakter tzv. pokračujícího deliktu; uzavírání a plnění jednotlivých závazků o zákazu exportu obsažených pak představují jednotlivé dílčí útoky (naplňující znaky pokračování), které samy o sobě naplňují skutkovou podstatu správního deliktu (viz dále). Na pokračující delikt je obecně třeba nahlížet jako na jeden skutek *de iure*¹¹⁵.

Aplikace článku 101 SFEU

163. Při aplikaci čl. 101 SFEU platí, že dohody, které pokrývají více členských států, případně jsou ve více členských státech uplatňovány, jsou téměř ve všech případech ze své samotné podstaty způsobilé mít dopad na obchod mezi členskými státy. Tak je tomu i v případě dohod o zákazu exportu, které pokrývají dva či více členských států EU, neboť na unijní úrovni přispívají k parcelaci trhů. Současně platí, že pokud je zakázaná dohoda ze své samotné podstaty způsobilá ovlivnit obchod mezi členskými státy, existuje vyvratitelná pozitivní domněnka, že dopady těchto dohod na obchod mezi členskými státy EU jsou znatelné, pokud obrat stran týkající se výrobku pokrytého dohodou překračuje 40 milionů EUR nebo pokud tržní podíl stran dohod přesahuje na jakémkoli trhu dotčeném dohodou 5 %. K závěru o znatelném dopadu na obchod mezi členskými státy postačuje tedy alternativní naplnění jedné z těchto uvedených podmínek.¹¹⁶
164. Pro nyní posuzované jednání společnosti SE je podstatné, že její tržní podíl na vymezeném relevantním trhu v ČR dosahoval od roku 2004 až do roku 2013 vyššího podílu, než je 5 %. Po celou dobu protisoutěžního jednání společnosti SE spočívajícího v uzavírání a plnění dohod o zákazu exportu lze z hlediska naplnění kvantitativní podmínky (výše tržního podílu přesahující 5% hranici) hovořit o citelném dopadu na obchod mezi členskými státy EU, čímž je splněna podmínka existence unijního prvku a na jednání společnosti SE je možné aplikovat SFEU.

Naplnění formální stránky protisoutěžního charakteru dohod

165. Vertikální dohody o zákazu exportu narušující hospodářskou soutěž lze po formální stránce uzavřít různým způsobem – např. písemně, ústně či neformálním návrhem ze strany jednoho soutěžitele a jeho akceptací ze strany druhého soutěžitele. Vždy je však nezbytnou podmínkou „shoda vůle“ obou stran, kdy tyto strany musí výslovně či konkludentně

¹¹⁵ Srov. rozsudek NSS sp. zn. 7 As 34/2013 ze dne 24. 1. 2014.

¹¹⁶ Srov. rozsudek NSS č. j. 5 Afs 3/2012-131 ze dne 20. 12. 2013 ve věci *Sokolovská uhelná, právní nástupce*.

participovat na uzavření a plnění dohody.¹¹⁷ Jinými slovy, pro naplnění znaků zakázané dohody je třeba explicitního či tacitního srozumění obou smluvních stran.

166. Posuzované smlouvy obsahují ustanovení, dle kterého je HTU určeno pro zákazníky se sídlem v ČR či pro konečnou spotřebu v ČR. Odběratelé společnosti SE podpisem posuzovaných smluv, tedy jejich akceptací, souhlasili (pro plnění posuzovaných smluv) s tím, že jim dodané HTU není předmětem dodávek do zahraničí, tedy předmětem jeho vývozu z ČR. Jinými slovy, odběratelé společnosti SE se podpisem posuzovaných smluv zavázali k tomu, že HTU nevyvezou z ČR do zahraničí. Pokud smluvní strany uzavírají smlouvu určitého obsahu, lze totiž důvodně předpokládat, že tuto smlouvu budou dodržovat a budou v souladu s jejím obsahem vystupovat na trhu (tj. v duchu zásady *pacta sunt servanda*). Zajištění určité povinnosti ztrátou finančních bonusů a možností odstoupení od smlouvy pak svědčí o tom, že tato povinnost není do smlouvy vložena „jen tak mimochodem“, ale že plnění takové povinnosti je pro společnost SE (jež smlouvy navrhovala) důležité.
167. Vzhledem k písemné formě dohod o zakazu exportu obsažených v posuzovaných smlouvách není pochyb o vyjádření shodné vůle stran, a tedy o naplnění konsensu nutného k uzavření dohody. Odběratelé společnosti SE se nutně dostávají do situace, kdy jsou ve svých úvahách ohledně dalšího obchodování s HTU (předmětem smlouvy) omezeni vědomím existence těchto závazků (i rizik s jeho porušením spojených). Uvedené ostatně dokládá vyjádření Osloveného Distributora, že HTU mohl na základě posuzovaných smluv prodávat pouze a výlučně na území ČR (srov. výše bod 57).
168. Úřad proto ve správním řízení s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že posuzované dohody o zakazu exportu uzavírané a plněné společností SE s jejími odběrateli od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013 naplňují podle § 3 odst. 1 zákona a podle čl. 101 odst. 1 SFEU formální stránku zakázaných dohod.

Naplnění materiální stránky protisoutěžního charakteru dohod

Cílový charakter posuzovaných dohod o zakazu exportu dle zákona

169. K tomu, aby určitá dohoda (*largo sensu*) byla považována za zakázanou, musí být kromě formálních znaků naplněny i materiální podmínky protisoutěžního charakteru dohody, tzn. narušení hospodářské soutěže či alespoň možnost jejího narušení ve smyslu zákona či SFEU.¹¹⁸
170. Zákon chrání hospodářskou soutěž nejen před faktickým narušením, ale i před potenciálním narušením. Z národní judikatury v případě výkladu zakazu dohod ve smyslu § 3 odst. 1 zákona plyne, že tyto dohody lze typově zařadit mezi delikty, resp. nyní přestupky ohrožovací, u nichž k naplnění skutkové stránky přestupku postačí reálné nebezpečí ohrožení zájmu chráněného zákonem (zákon je založen na principu potenciální soutěže). Potencialita narušení hospodářské soutěže se přitom vztahuje jak k protisoutěžnímu cíli dohod, tak k jejich protisoutěžnímu následku. Zakázané jsou tedy takové dohody, které mají za cíl narušení soutěže (aniž by takového cíle bylo třeba být jen částečně dosaženo), a dohody, které mají nebo mohou mít protisoutěžní následek (a to zásadně bez ohledu na to, zda byl

¹¹⁷ Srov. rozsudky Soudního dvora C-2/01 a C-3/01 ze dne 6. 1. 2004 ve věci *Bayer* nebo C-74/04 P ze dne 13. 7. 2006 ve věci *Volkswagen II*.

¹¹⁸ Srov. např. rozsudek NSS č. j. 9 Afs 109/2009-180 ze dne 21. 4. 2010.

takový následek stranami zamýšlen). Kritérii, na jejichž základě lze dovodit předpoklad protisoutěžního cíle, jsou přitom obsah a účel uzavřené dohody a hospodářské a právní souvislosti, za kterých k uzavření dohody došlo.¹¹⁹ U dohod majících protisoutěžní cíl již ze své podstaty není zapotřebí pro naplnění materiální stránky přestupku zkoumat jejich skutečné účinky na trhu.¹²⁰ Z judikatury NSS dále vyplývá, že k potenciálnímu narušení hospodářské soutěže dochází již samotným uzavřením zakázaných dohod; není přitom podstatné, zda k jejich reálnému plnění došlo.¹²¹

171. Za přílehlavý v této věci Úřad považuje především rozsudek NSS týkající se obdobné věci, jako je předmět nyní vedeného správního řízení, a to zakázky exportu uhlí obsažené ve smlouvách producenta SU, kde NSS aproboval charakter uvedených dohod jako dohod cílových, **a to i ve vztahu k tuzemskému trhu pro aplikaci § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže.** NSS uvedl (cit.): „...ve shodě s žalovaným i krajským soudem dospěl k závěru, že uzavřené dohody skutečně mohly omezit odběratele při jejich úvaze o případném vývozu dotčené komodity do zahraničí. [...] Doložka o zákazu vývozu zboží do zahraničí tak měla prokazatelný vliv na chování některých odběratelů. Není přitom podstatné, jak, či zda vůbec, stěžovatel postupoval při kontrole dodržování stanovených pravidel a sankcionování v případě jejich nedodržení. I samotná existence ujednání, byť nevynutitelného pod hrozbou sankce, totiž může mít protisoutěžní charakter. Z judikatury Soudního dvora (General Motors v. Komise – viz výše) k článku 81 Smlouvy ES (se kterou se však zdejší soud ztotožňuje i ve vztahu k výkladu § 3 odst. 1 ZOHS) přitom jednoznačně vyplývá, že dohoda v oblasti distribuce má omezující cíl v těch případech, kdy jasně vyjadřuje vůli znevýhodňovat prodej na vývoz oproti vnitrostátnímu prodeji. Nejvyšší správní soud má přitom za prokázané, že cílem předmětných dohod bylo omezení smluvní svobody odběratelů při případném vývozu dodávaného zboží do zahraničí“.¹²²
172. NSS v tomto rozsudku dále uvedl (cit.): „...Znění uzavřených smluv, které umožňovalo stěžovateli požadovat zaplacení smluvní pokuty v případě porušení zákazu exportu dodávaného zboží do zahraničí, představovalo značný motivační faktor k respektování nastavených norem chování. To prokázalo i provedené dokazování, ze kterého mj. vyplynulo, že v některých případech k exportům docházelo až po sjednání dodatku ke smlouvě či v některých případech docházelo k přenášení zákazu exportu na navazující články distribučního řetězce.“ Na základě této úvahy dospěl NSS k závěru, že v tam posuzovaném případě bylo předmětné jednání cílové, tedy jednáním s cílem narušit hospodářskou soutěž.¹²³
173. Úřad ve vztahu k výše uvedenému a pro nyní posuzovaný případ uvádí, že znění závazků o zákazu exportu bylo po dobu několika let součástí posuzovaných smluv uzavíraných společností SE s jejími odběrateli. Zákaz exportu je přitom formulován pro odběratele jako komplexní, čímž zahrnuje zákaz jak aktivního, tak i pasivního prodeje HTU z ČR do jiných

¹¹⁹ Srov. rozsudek NSS č. j. 5 Afs 3/2012-131 ze dne 20. 12. 2013 ve věci *Sokolovská uhelná, právní nástupce*.

¹²⁰ Srov. např. rozsudek KS v Brně č. j. 62 Afs 67/2010-140 ze dne 15. 12. 2011 ve věci *Sokolovská uhelná, právní nástupce*.

¹²¹ Viz rozsudek NSS č. j. 8 Afs 17/2007-100 ze dne 23. 10. 2008.

¹²² Rozsudek NSS č. j. 5 Afs 3/2012-131 ze dne 20. 12. 2013 ve věci *Sokolovská uhelná, právní nástupce*, odst. 45.

¹²³ Srov. bod 186 druhostupňového rozhodnutí.

teritorií (z ničeho nevyplývá, že zákaz exportu by se měl týkat jen tzv. aktivních prodejů)¹²⁴. Zákazy omezující kupujícího ve výběru jeho odběratelů jen na zákazníky tuzemského trhu byly reálně způsobilé bránit kupujícím v jejich vstupu na zahraniční trhy, hledat tam zákazníky za efektivnějších podmínek dodávek (i např. z hlediska velikosti umístěného objemu HTU v odběrném místě), případně i jen pasivně uspokojit poptávku zahraničního zákazníka.

174. Zákazy exportovat HTU tedy bránily rozšíření podnikatelské činnosti odběratelů a získávání dalších zdrojů pro zkvalitnění jejich služeb a tím i zlepšování jejich postavení v soutěži na tuzemském trhu. Tím byly způsobilé mít potenciální negativní dopad na hospodářskou soutěž na tuzemském trhu, a to snižováním soutěže v rámci značky i omezováním soutěže odběratelů na tuzemském trhu v rámci značky za rovných podmínek, neboť ne všichni odběratelé HTU z produkce společnosti SE byli takto omezeni (viz Tabulka č. 1) a někteří export HTU realizovali (srov. bod 54). Dohody o zákazu exportu tedy mohly být způsobilé mít negativní dopad na zdejší soutěžní prostředí.
175. Úřad má rovněž za prokázané, že v nyní posuzovaných smlouvách byla vůle společnosti SE znevýhodňovat prodej na vývoz oproti vnitrostátnímu prodeji vyjádřena. Znevýhodnění exportu HTU pro odběratele lze spatřovat mj. ve ztrátě finančních bonusů v případě porušení zákazu vývozu HTU mimo ČR (posuzované smlouvy typu A–C). Posuzované smlouvy typu B a C pak navíc zakládaly možnost společnosti SE odstoupit od kupní smlouvy v případě porušení smluvních povinností ze strany odběratele; v těchto typech posuzovaných smluv nebyly pro podstatné porušení smlouvy konkretizovány povinnosti odběratel taxativně, ale slovem „zejména“ – takto koncipované odstoupení od smlouvy však nevyklučuje podřazení porušení smluvního ujednání, že „*dodávky jsou určeny pro zákazníky se sídlem v ČR*“, pod podstatné porušení smlouvy. Nadto existovali odběratelé¹²⁵, jejichž posuzované smlouvy po ukončení platnosti byly nově uzavírány pro další období. Měli tedy povědomost o závazku počínaje jeho intenzivnější podobou a při dalším výskytu závazku (byť v jeho neutrálnější podobě v případě posuzovaných smluv typů D–F) neměli z ničeho důvod spoléhat, že závazek neplatí. Takto popsané znevýhodnění se však netýkalo vnitrostátního prodeje HTU.
176. Podstata jednání společnosti SE tedy spočívala v tom, že cílila na zadržení jí dodávaného HTU na tuzemském trhu bráněním jeho vývozu prostřednictvím zákazů exportu (které komplexně postihovalo aktivní a pasivní prodeje), ukládaných svým odběratelům (zadržení zboží na národním trhu je nedílně spjato s ukládáním zákazu exportu na tomto trhu). Odběratele tak omezovala ve svobodné volbě v jejich rozhodnutí kam z geografického hlediska HTU dále přeprodat, tedy rozhodnout se podle nejvýhodnější poptávky. Tím byli dotčeni odběratelé společnosti SE, neboť nemohli HTU do zahraničí prodávat a získávat tak další finanční přínos pro rozvoj svého podnikání, pro zkvalitňování svých služeb, a tím i zlepšovat své postavení v soutěži i v rámci značky na tuzemském trhu. Dohody o zákazu exportu ve spojení se sankcemi mohly být pro odběratele společnosti SE natolik odrazující, aby takové příležitosti dodávek v zahraničí vůbec hledali, nebo aby jen pasivně uspokojili možnou poptávku po HTU ze zahraničí. Dohodami o zákazu exportu tak společnost SE prokazatelně znevýhodňovala

¹²⁴ Aktivním prodejem se rozumí aktivní přístup k jednotlivým zákazníkům, např. prostřednictvím přímé poštovní reklamy, včetně nevyžádaných e-mailů, nebo návštěv; pasivním prodejem se rozumí reagování na nevyžádané požadavky jednotlivých zákazníků včetně dodávky zboží nebo služeb těmto zákazníkům.

¹²⁵ Srov. listy 491–504, 3319–3350, 3818–3832, 4018–4032, 4567–4584, 5088–5120, 5197–5230 Spisu.

svým odběratelům podmínky dodávek HTU pro vývoz v porovnání s podmínkami dodávek téhož zboží na tuzemský trh.

177. Z výše uvedeného je zřejmé, že dohody o zákazu exportu nesou v sobě natolik zjevné prvky své škodlivosti pro hospodářskou soutěž na tuzemském trhu, že s ohledem na svoji povahu, celkový hospodářský a právní kontext uzavíraných dohod naplňují charakter jednání cílového, jež bylo způsobilé narušit hospodářskou soutěž na tuzemském trhu.

Cílový charakter posuzovaných dohod o zákazu exportu dle SFEU

178. Významnou hodnotou chráněnou v EU je udržení jejího jednotného vnitřního trhu. V tomto ohledu Soudní dvůr konstantně judikoval, že dohoda, která by směřovala k obnovení oddělování vnitrostátních trhů v obchodě mezi členskými státy, je v rozporu se snahou o vytvoření a zachování jednotného vnitřního trhu. Soudní dvůr tak opakovaně kvalifikoval dohody směřující k oddělování vnitrostátních trhů podle vnitrostátních hranic nebo ke ztěžování vzájemného prolínání vnitrostátních trhů jako dohody, jejichž cílem je omezení hospodářské soutěže ve smyslu článku 101 SFEU.¹²⁶ U dohod o zákazu exportu z jednoho členského státu do jiných je nepochybné, že ze své podstaty k výše uvedenému rozdělování vnitřního trhu EU směřují.¹²⁷ Ve věci *Javico*¹²⁸ Soudní dvůr judikoval, že dohody, které zakazují odběratelům prodávat zakoupené zboží mimo vymezené území, mají za svůj cíl narušit hospodářskou soutěž a jsou tedy zakázané *by object*.¹²⁹
179. Podle ustálené judikatury je dle Soudního dvora nadbytečné zkoumání konkrétních účinků dohody pro účely uplatnění čl. 101 odst. 1 SFEU, pokud je jejím cílem vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže a tento cíl je dostatečně zjevný ze samotné povahy dohody. V této souvislosti Soudní dvůr zdůraznil, že rozlišování mezi protisoutěžním cílem a následkem dohod vychází ze skutečnosti, že některé formy koluzí mezi podniky mohou být již ze své povahy považovány za škodlivé pro řádné fungování hospodářské soutěže. Soudní dvůr tedy učinil závěr, že dohoda, která může ovlivnit obchod mezi členskými státy EU a která má protisoutěžní cíl, představuje svou povahou a nezávisle na jakémkoliv jejím skutečném účinku výrazné omezení hospodářské soutěže.¹³⁰ Z ustálené unijní judikatury dále vyplývá, že protisoutěžní cíl dohod je třeba chápat jako objektivní kategorii, která není nutně navázána na úmysl jednotlivých soutěžitelů.¹³¹
180. Podle ustálené unijní judikatury tedy představují dohody o zákazu exportu dohody ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU, jež mají narušení soutěže za cíl; jedná se o tzv. dohody s tvrdým jádrem (*hard-core restrictions*). Tyto dohody mají vždy již ze své podstaty negativní dopad na obchod mezi členskými státy, tj. na hospodářskou soutěž na vnitřním trhu EU.¹³² Ani skutečnost,

¹²⁶ Srov. např. rozsudek Soudního dvora 96/82 až 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 a 110/82 ze dne 8. 11. 1983 ve věci *IAZ International Belgium a další v. Komise*, body 23 až 27.

¹²⁷ Viz rozsudek Soudního dvora 32/78, 36/78 až 82/78 ze dne 12. 7. 1979 ve věci *BMW Belgium SA a další v. Komise*, bod 31–32.; rozsudek Tribunálu T-176/95 ze dne 19. 5. 1999 ve věci *Accinauto*, bod 104.

¹²⁸ Rozsudek Soudního dvora C 306/96 ze dne 28. 4. 1998.

¹²⁹ Tamtéž, bod 14 a 15.

¹³⁰ Srov. rozsudek Soudního dvora C-226/11 ze dne 13. 12. 2012 ve věci *Expedia*.

¹³¹ Srov. rozsudek Soudního dvora C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P a C-519/06 P ze dne 6. 10. 2010 ve věci *GlaxoSmithKline Services v Commission*, bod 58; rozsudek Tribunálu T-360/09 ze dne 29. 6. 2012 ve věci *E.ON*, bod 142.

¹³² Srov. např. rozhodnutí Komise IV/29.702 ze dne 25. 11. 1980 ve věci *Johnson & Johnson*, publikováno v Úředním věstníku ES 1980/L 377/16; rozsudek Tribunálu T-43/91 ve věci *Dunlop Slazenger International Ltd.*,

že dodavatel tato ustanovení v praxi nevymáhá, přitom nemůže být důvodem k závěru, že tyto dohody nemají vliv na obchod mezi členskými státy, neboť tato ujednání mohou vytvořit „vizuální a psychologické“ („*visual and psychological*“) pozadí, které v konečném důsledku přispívá k rozdělení trhu.¹³³

181. Není pochyb o tom, že společnost SE omezovala dohodami o zákazu exportu své odběratele ve vývozu HTU ze své produkce. Zároveň umožnila exporty jí produkováného HTU do zahraničí svému distributorovi, [...obchodní tajemství...]. Prostřednictvím zákazů exportu HTU z její produkce poskytla svému exportérovi ochranu před paralelními konkurenčními dodávkami zboží téže značky na zahraničních trzích, čímž tento nebyl v zahraničí vystaven soutěži (zejména cenové) v dodávkách HTU z produkce společnosti SE s jinými dodavateli zboží téže značky. Zavázání odběratelů (až na ojedinělé jednorázové vývozy) respektovali zákazy exportu HTU v posuzovaných smlouvách. Nedocházelo tedy k četnějším dodávkám HTU dodávaného společností SE na zahraniční trhy a tím byla eliminována soutěž v rámci značky (*intra-brand* soutěž). Dohody o zákazu exportu také podstatně snižovaly počty subjektů, jež by HTU nakoupené od společnosti SE mohly vyvážet, oddělovaly jeden členský stát z volného toku HTU na vnitřním trhu EU tím, že bránily paralelním dodávkám HTU z její produkce do jiných států. Omezení odběratelů ve výběru/uspokojení poptávky zahraničního zákazníka se zpětně mohlo negativně odrazit na konečných spotřebitelích v zahraničí, kteří neměli možnost výběru HTU z produkce společnosti SE od více dodavatelů za konkurenčních podmínek. Dohody o zákazu exportu tedy jednoznačně představují cílové dohody ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU.
182. Úřad dále uvádí, že při posuzování dopadu dohod na obchod je dle Pravidel Komise¹³⁴ zavázán posuzovat také kumulativní účinky existujících paralelních sítí obdobných dohod, jež v souhrnu přispívají ke zvýšení jejich schopnosti ovlivnit obchod mezi členskými státy. Úřad je přitom povinen hodnotit posuzované dohody i v kontextu skutečného stavu soutěžního prostředí na trhu. V této souvislosti Úřad poukazuje, že v období od 1. 5. 2004 do 27. 8. 2009 byly také druhým tuzemským producentem HTU (SU) uzavírány dohody s jeho odběrateli, jež obsahovaly zákaz exportu HTU z ČR. NSS v rámci soudního přezkumu uvedených dohod producenta SU mj. ověřil, že většina jeho produkce HTU byla vázána zákazem exportu, a proto neshledal žádné pochyby o tom, že toto jednání bylo s to ovlivnit obchod mezi členskými státy.¹³⁵ Dle Úřadu tak v období od 11. 11. 2004 do 27. 8. 2009 (tj. do ukončení uzavírání a plnění závazků producentem SU) mohlo být v důsledku kumulativních účinků minimálně dvou paralelních sítí obdobných dohod (uzavíraných společností SE i producentem SU) potenciální ovlivnění obchodu mezi členskými státy ztelnější. Nicméně Úřad v tomto správním řízení posoudil, že dohody o zákazu exportu uzavírané společností SE v rámci sítě svých distributorů jsou samostatně způsobilé potenciálně přímo ovlivnit obchod mezi členskými státy a posuzuje jednání samotné společnosti SE (a nijak ji za kumulované účinky nepřitěžuje).

---

ze dne 7. 7. 1994 [1994] ECR II-441 či rozhodnutí Komise IV/32.725 ze dne 15. 7. 1992 ve věci *Viho/Parker Pen*, publikováno v Úředním věstníku ES 1992/L 233/27.

¹³³ Srov. rozsudek Soudního dvora C-19/77 ze dne 1. 2. 1978 ve věci *Miller*.

¹³⁴ Viz např. čl. 49 Pravidel Komise.

¹³⁵ Viz odstavec (63) rozsudku NSS sp. zn. 5 Afs 2012/131 ze dne 20. 12. 2013 ve věci *Sokolovská uhelná, právní nástupce*.

Shrnutí k naplnění materiální stránky dohod dle zákona a čl. 101 odst. 1 SFEU

183. Na základě výše uvedeného Úřad konstatuje, že dohody o zákazu exportu byly způsobilé ovlivnit jednání distributorů a mít dopad na hospodářskou soutěž jak v ČR, tak především v zahraničí, jelikož lze mít za prokázané, že poptávka po HTU v zahraničí existovala a HTU bylo Oslovenými Distributory vyváženo, i když v porovnání s celkovým objemem dodávek HTU na území ČR pouze v nepatrném objemu (srov. výše bod 54).
184. Úřad považuje za prokázané, že dohody o zákazu exportu uzavírané a plněné společnostmi SE s jejími odběrateli jsou ve smyslu § 3 odst. 1 zákona i čl. 101 odst. 1 SFEU dohodami, jejichž cílem je narušení hospodářské soutěže, tj. již ze své samotné podstaty způsobující přinejmenším potenciální narušení hospodářské soutěže a mající negativní dopad na kvalitu a intenzitu soutěžního prostředí.
185. S ohledem na prokázanou cílovost posuzovaných dohod nebylo nutné, dle závěrů konstantní judikatury (srov. shora), dále zkoumat skutečné dopady takových dohod na hospodářskou soutěž. Stejně tak nebylo nutné prokazovat, zda společnost SE dodržování dohod o zákazu exportu HTU svými odběrateli kontrolovala či vymáhala; tato skutečnost není náležitostí skutkové podstaty zakázané dohody dle § 3 odst. 1 zákona a dle čl. 101 odst. 1 SFEU. Ze znění posuzovaných smluv je však úmysl společnosti SE zajistit plnění jí sledovaného cíle cestou smluvního závazku jednoznačně patrný.
186. Úřad tak uzavírá, že dohody o zákazu exportu uzavírané a plněné společnostmi SE s jejími odběrateli od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013 naplňují podle § 3 odst. 1 zákona a článku 101 odst. 1 SFEU nejen formální, ale také materiální stránku zakázaných dohod.

Pravidlo de minimis

187. Zákon č. 143/2001 Sb. upravoval podmínky aplikace pravidla de minimis až do 31. 8. 2009 v ustanovení § 6 odst. 1; v období od 1. 7. 2001 do 1. 6. 2004 se zákaz dohod podle § 3 odst. 1 zákona nevztahoval na vertikální dohody, pokud společný podíl účastníků dohody na relevantním trhu nepřevyšoval 10 %, v období od 2. 6. 2004 do 30. 9. 2005 pak pokud nepřevyšoval 15 %¹³⁶. Novela zákona č. 143/2001 Sb. provedená zákonem č. 361/2005 Sb. účinná od 1. 10. 2005 ponechala výši podílu na relevantním trhu na stejné úrovni, nadále však bylo u vertikálních dohod požadováno, aby hranici podílu 15 % nepřesáhl žádný z účastníků dohody na trhu, na němž působí. U dohod, u nichž podíly účastníků dohody na relevantním trhu nepřesahovaly uvedené hranice, nebyl jejich dopad na hospodářskou soutěž významný, a proto byly ze zákazu dohod narušujících soutěž vyňaty; bez ohledu na výši společného podílu/podílu každého účastníka dohody na relevantním trhu nebylo možné pravidlo de minimis aplikovat na vertikální dohodu, jež vedla k úplné ochraně kupujícího na vymezeném trhu. Přijetím zákona č. 155/2009 Sb. bylo ustanovení § 6 zrušeno a právní úprava pravidla de minimis se přesunula přímo do dikce ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb. (poslední věta). Kritéria zanedbatelného dopadu dohod na hospodářskou soutěž byla v době spáchání deliktu Úřadem stanovena v dokumentu, který představoval starší verzi současného Oznámení de minimis.¹³⁷ Kromě procentní hranice ve výši 15 % v případě vertikálních dohod k rozeznání dohod jako zakázaných nebo nezakázaných, je v Oznámení de minimis dále uvedeno, že Úřad považuje dohody, které mají za cíl narušení

¹³⁶ Viz zákon č. 340/2004 Sb.

¹³⁷ Viz https://www.uohs.cz/download/Legislativa/HS/SoftLaw/Oznameni_De_Minimis.pdf.

hospodářské soutěže, za dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž není ve smyslu § 3 odst. 1 zákona zanedbatelný. Platí tedy, že pravidlo de minimis je možné aplikovat pouze na dohody, jejichž výsledkem, nikoli cílem, je narušení hospodářské soutěže. Dle Oznámení de minimis (a rovněž tak dle jeho předchozí verze) Úřad považuje za dohody, které mají za cíl narušit hospodářskou soutěž, především dohody obsahující tzv. tvrdá omezení (*hard-core restrictions*). Úřad přitom na tvrdá omezení vertikálních dohod nahlíží v souladu s unijní blokovou výjimkou¹³⁸.

188. K aplikaci pravidla de minimis Úřad předně uvádí, že tržní podíl společnosti SE v období od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013 v žádném roce [...obchodní tajemství...] podíl na relevantním trhu ([...obchodní tajemství...]- viz Tabulka č. 2); dohody o zákazu exportu proto nelze považovat po celé toto období za dohody se zanedbatelným dopadem na hospodářskou soutěž. Bez ohledu na výši tržního podílu společnosti SE však nelze v posuzovaném případě pravidlo de minimis aplikovat, neboť Úřad dohody o zákazu exportu vyhodnotil jako dohody cílové, tedy dohody obsahující tzv. tvrdá omezení.
189. Co se týká unijního soutěžního práva, pravidlo de minimis bylo od roku 2001 blíže specifikováno v Oznámení Komise o dohodách menšího významu, které výrazně neomezují hospodářskou soutěž podle čl. 81 odst. 1 SES. I tento dokument stanoví jako jednu z podmínek pro aplikaci pravidla de minimis, že v případě vertikálních dohod nesmí tržní podíl žádného z účastníků dohody na příslušném trhu přesáhnout 15 %; bez ohledu na výši podílů účastníků dohody nelze pravidlo de minimis aplikovat na vertikální dohody, jež mají za svůj cíl mimo jiné omezit území, na kterém může kupující dodávat smluvní zboží (*hard-core restriction* dle unijní blokové výjimky). V roce 2014 došlo k revizi pravidla de minimis z roku 2001, a to z důvodu zajištění plného souladu textu s dalšími antitrustovými pravidly vydanými Komisí po roce 2001 a především za účelem zohlednění v té době nejnovějšího vývoje v unijní judikatuře, a to zejména ve vztahu k rozsudku Soudního dvora v kauze Expedia¹³⁹. Dle Soudního dvora každá dohoda, která má protisoutěžní cíl (oproti dohodám s protisoutěžním následkem), představuje svou povahou výrazné omezení hospodářské soutěže; nemůže tak být považována za dohodu se zanedbatelným vlivem na trh a neměla by jí být poskytována výhoda pravidla de minimis. Oproti dříve použitému uzavřenému výčtu tvrdých omezení, jež vylučovala aplikaci pravidla de minimis, nově byly z aplikace tohoto pravidla vyloučeny dohody obsahující jakékoli ujednání, jehož cílem je omezení hospodářské soutěže; viz čl. 2 Sdělení de minimis, dle kterého dohoda, která může ovlivnit obchod mezi členskými státy a která má vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu jako svůj cíl (účel), představuje svou povahou a nezávisle na svém skutečném účinku výrazné omezení hospodářské soutěže. Na dohody, které mají vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu jako svůj cíl, se toto sdělení nevztahuje. Dle bodu 13 Sdělení de minimis se „bezpečný přístav“ tvořený stanovenými prahy podílů (15 %) pro vertikální dohody nepoužije na dohody, které obsahují kterékoli z omezení, jež

¹³⁸ Blokovaná výjimka pro vertikální dohody byla přijata Nařízením Komise (ES) č. 2790/1999 ze dne 22. 12. 1999 (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/PDF/?uri=CELEX:31999R2790&from=EN>), jež byla od 1. 6. 2010 nahrazena Nařízením Komise (EU) č. 330/2010 ze dne 20. 4. 2010 (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:32010R0330&from=EN>) – dále též „unijní blokovaná výjimka“.

¹³⁹ Viz rozsudek Soudního dvora C-226/11 ze dne 13. 12. 2012.

jsou v unijní blokové výjimce uvedena jako tzv. tvrdá omezení (viz např. čl. 4 unijní blokové výjimky), u nichž má Komise za to, že představují cílové dohody¹⁴⁰.

190. Úřad konstatuje, že dohody o zákazu exportu uzavírané a plněné společností SE s jejími odběrateli hodnotí jako cílové dohody sledující omezení soutěže na vnitřním trhu EU, protože směřují k jeho parcelaci. Současně jde o dohody, které spadají pod čl. 4 unijní blokové výjimky (tvrdá omezení v něm obsažená – viz vysvětlení v části blokových výjimek). Pravidlo de minimis dle unijního soutěžního práva se tedy na posuzované dohody společnosti SE (bez ohledu na výši jejich tržních podílů) neuplatní.

V.4. Vynětí ze zákazu dohod

191. Po zhodnocení, že dohody o zákazu exportu obsažené v posuzovaných smlouvách spadají pod zákaz dohod dle § 3 odst. 1 zákona a čl. 101 odst. 1 SFEU, Úřad dále zkoumal, zda nelze tyto dohody vyjmout ze zákazu dohod na základě zákonné výjimky dle § 3 odst. 4 zákona, resp. článku 101 odst. 3 SFEU nebo na základě aplikace unijní blokové výjimky ve smyslu § 4 odst. 1 zákona.
192. Důkazní břemeno v této záležitosti leží na společnosti SE, která je ve věci zakázaných dohod povinna ve smyslu § 21d odst. 1 zákona navrhnout důkazy k prokázání, že podmínky pro použití výjimky podle § 3 odst. 4 či § 4 odst. 1 zákona jsou splněny, pokud tvrdí, že se na ni výjimka vztahuje. Obdobně to platí i v případě čl. 101 odst. 3 SFEU – viz čl. 2 poslední věta Nařízení Rady 1/2003. I v období, kdy zákon o ochraně hospodářské soutěže (po vstupu ČR do EU) neobsahoval výslovně úpravu důkazního břemene u vynětí ze zákazu dohod narušujících soutěž (tj. do 31. 8. 2009 – před nabytím účinnosti zákona č. 155/2009 Sb.), byl Úřad povinen vykládat aplikaci těchto podmínek v souladu s unijní úpravou.

Blokové výjimky

193. Co se týče možné aplikace (obecných) blokových výjimek, Úřad konstatuje, že do přijetí zákona č. 361/2005 Sb., jenž nabyl účinnosti dne 1. 10. 2005, byly obecné výjimky ze zákazu dohod dle § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb. obsaženy ve vyhláškách vydávaných Úřadem. Zákon č. 361/2005 Sb. tyto vyhlášky zrušil a do nového § 4 zákona č. 143/2001 Sb. zavedl na národní úrovni pravidlo o přímé aplikovatelnosti obecných výjimek vydaných na unijní úrovni i pro vztahy bez unijního prvku.
194. Vzhledem k tomu, že uzavírání a plnění zakázaných dohod časově spadalo i do období před účinností zákona č. 361/2005 Sb. (tzn. období účinnosti obecných výjimek vydaných Úřadem na základě zmocnění v § 26 odst. 1 tehdejšího znění zákona č. 143/2001 Sb.), Úřad ověřil, zda na předmětné dohody o zákazu exportu nelze použít vynětí ze zákazu dohod narušujících soutěž v souladu s vyhláškou Úřadu č. 198/2001 Sb., o povolení obecné výjimky ze zákazu dohod narušujících soutěž podle § 3 odst. 1 zákona pro určité druhy vertikálních dohod, účinné od 1. 7. 2001 (dále též „**vyhláška**“). K tomu je třeba poukázat na § 5 odst. 1 písm. b) bod 1 vyhlášky, dle něhož se vynětí ze zákazu dohod na základě blokové výjimky nevztahuje na dohody, které přímo nebo nepřímo omezují území nebo okruh osob, kterým může odběratel dále prodávat zboží tvořící předmět dohody s výjimkou omezení aktivních prodejuů na území nebo vůči určité skupině osob, které si dodavatel vyhradil sobě nebo jinému odběrateli, pokud nejsou omezeny prodeje zákazníkům odběratele. K tomu Úřad odkazuje na

---

¹⁴⁰ Viz text „...which are considered by the Commission to generally constitute restrictions by object“.

bod 173 výše tohoto rozhodnutí, kde dospěl k závěru, že zakazy exportu HTU z ČR do zahraničí se netýkaly pouze aktivních, ale rovněž pasivních prodejů.

195. Unijní bloková výjimka umožňující vyjmout určité kategorie dohod z rámce nedovolených ujednání ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU se pak obecně použije v případech nepřekročení stanovené prahové hodnoty tržního podílu (30 %) a absence tzv. tvrdých omezení. Unijní blokovou výjimku proto nelze aplikovat na vertikální dohody, jejichž účelem je přímo nebo nepřímo, samostatně nebo společně s jinými faktory omezení území, na kterém kupující, který je stranou dohody, může prodávat smluvní zboží (s výjimkou omezení aktivních prodejů na výhradním území – srov. čl. 4 unijní blokové výjimky).¹⁴¹
196. Úřadem posuzované dohody o zakazu exportu spadají mezi tvrdá omezení dle čl. 4 unijní blokové výjimky, neboť omezují území, na kterém kupující (strana dohody) může prodávat smluvní zboží (k omezení pasivních prodejů – srov. výše).
197. Úřad tak uzavírá, že bez ohledu na velikost tržního podílu dodavatele či kupujícího dohody o zakazu exportu uzavírané a plněné společností SE s jejími odběrateli nemohou využít výhody plynoucí z vyhlášky či unijní blokové výjimky¹⁴² pro jejich vynětí ze zakazu dohod dle § 3 odst. 1 zákona a obdobně ani ze zakazu dohod dle čl. 101 odst. 1 SFEU.

Vynětí ze zakazu dohod podle § 3 odst. 4 zákona, resp. čl. 101 odst. 3 SFEU

198. Úřad se dále zabýval tím, zda dohody o zakazu exportu nesplňují podmínky pro vynětí ze zakazu dohod dle § 3 odst. 1 zákona na základě zákonné výjimky ve smyslu § 3 odst. 4 zákona, resp. podmínky pro vynětí ze zakazu dohod dle čl. 101 odst. 1 SFEU na základě splnění podmínek obsažených v čl. 101 odst. 3 SFEU. V souladu s uvedenými ustanoveními zákona a SFEU se zákaz dohod nevztahuje na dohody, které *a)* přispějí ke zlepšení výroby nebo distribuce zboží nebo k podpoře technického či hospodářského rozvoje a vyhrazují spotřebitelům přiměřený podíl na výhodách z toho plynoucích, *b)* neuloží soutěžitelům omezení, která nejsou nezbytná k dosažení těchto cílů, *c)* neumožní soutěžitelům vyloučit hospodářskou soutěž na podstatné části trhu zboží, jehož dodávka nebo nákup je předmětem dohody. Shora citované podmínky musejí být splněny kumulativně, aby se zákaz vyslovený v § 3 odst. 1 zákona, resp. čl. 101 odst. 1 SFEU na jinak formálně zakázané a neplatné dohody nevztahoval.
199. Společnost SE však nedoložila žádné skutečnosti, jimiž by prokazovala zlepšení výroby nebo distribuce zboží nebo podporu technického či hospodářského rozvoje při současném vyhrazení přiměřeného podílu spotřebitelům. V souladu s ustanovením § 21d odst. 1 zákona *in fine* je tedy Úřad toho názoru, že společnost SE neprokázala splnění podmínek pro aplikaci výjimky podle § 3 odst. 4 zákona, resp. čl. 101 odst. 3 SFEU.

V.5. Pokračující delikt

200. Pokračováním protiprávního jednání se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného

¹⁴¹ Obdobně je znění čl. 4 uvedeno v předchozí unijní blokové výjimce, dle kterého nelze blokovou výjimku aplikovat na vertikální dohody, jejichž účelem je přímo nebo nepřímo, samostatně nebo společně s jinými faktory omezení týkající se území, na kterém může kupující prodávat smluvní zboží (s výjimkou omezení aktivního prodeje směrem do výlučného území).

¹⁴² A to ani dle starší unijní blokové výjimky obsahující shodné podmínky pro její nepoužití – srov. poznámka pod čarou 138.

správního deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Uzavírání a následné plnění jednotlivých dohod o zákazu exportu obsažených v jednotlivých kupních smlouvách pak představuje dílčí skutky tohoto pokračujícího deliktu. Úřad dále uvádí, že tzv. princip pokračování je obecným principem trestání deliktů, a to do jisté míry přirozeným pohledem na jednání společnosti SE. Jeho přístupnost plyne rovněž z konstantní judikatury tuzemských soudů ohledně kvalifikace soutěžních deliktů jako deliktů pokračujících, v níž bylo uzavírání dohod o zákazu zpětného dovozu vyhodnoceno jako dílčí útoky pokračujícího deliktu¹⁴³. Koneckonců, princip pokračování je v souladu i se zněním § 7 přestupkového zákona. Uvedené tedy svědčí tomu, že princip pokračování ve správním deliktu je tudíž na posouzení jednání společnosti SE přípustný.

201. Ke splnění jednotlivých podmínek konceptu pokračování ve správním deliktu Úřad konstatuje, že první podmínka, tj. že jednotlivé dílčí útoky musí naplňovat skutkovou podstatu stejného deliktu, je splněna. Jednotlivé dílčí útoky prováděné uzavíráním a plněním zakázaných dohod o zákazu exportu narušujících hospodářskou soutěž naplňují skutkovou podstatu téhož deliktu, a to porušení v § 3 odst. 1 zákona. Současně jednotlivé dílčí útoky naplňují rovněž skutkovou podstatu téhož porušení, a to čl. 101 odst. 1 SFEU. Jednání pokračujícího charakteru se přitom posuzuje jako jediný skutek *de iure* (tj. bez ohledu na počet dílčích útoků v něm zahrnutých).
202. I druhá podmínka subjektivní souvislosti, podle níž dílčí útoky musí být vedeny jednotným záměrem, je dle Úřadu splněna. Subjektivní souvislost tu spočívá v postupném uskutečňování jednotného záměru (implementace ujednání o zákazu exportu do kupních smluv s cílem zamezit exportu HTU), který zde musí být již na počátku pokračování ve správním deliktu, tj. při prvním dílčím útoku. Přitom platí, že jednotlivé útoky jsou po subjektivní stránce spojeny jedním a týmž záměrem v tom smyslu, že delikvent již od počátku zamýšlí aspoň v nejhrubších rysech i další útoky a že po objektivní stránce se tyto jednotlivé útoky jeví jako postupné realizování tohoto jediného záměru, kterým je zákaz exportu HTU.¹⁴⁴
203. Z provedeného dokazování, jež se týkalo uzavírání a plnění dohod o zákazu exportu, lze dle názoru Úřadu jednoznačně dovodit, že posuzované jednání představuje stejnorodý způsob jednání. Proto lze důvodně předpokládat, že společnost SE byla již od počátku svého jednání vedena (přinejmenším v hrubých rysech) jednotným záměrem, a to zakázat svým odběratelům vývoz jí dodaného zboží do zahraničí. Tomuto závěru svědčí mj. skutečnost, že společnost SE dohody o zákazu exportu zakotvila do kupních smluv (srov. části III. 1. tohoto rozhodnutí). Drobné změny ve znění závazků o zákazu exportu v jednotlivých typech posuzovaných smluv, přičemž jejich podstata byla stejná, nemá na naplnění této podmínky žádný vliv. Třetí znak je tak rovněž naplněn.
204. Poslední podmínkou je blízká časová souvislost a souvislost v předmětu útoku. Blízká časová souvislost jednotlivých dílčích útoků je dána tím, že tyto byly páčány při uzavírání kupních smluv a plněny kontinuálně od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013. Podmínka blízké souvislosti v předmětu útoku je pak naplněna tím, že útoky v případě uvedeného skutku dopadaly

¹⁴³ Viz např. rozsudek NSS č. j. 8 Afs 17/2007-100 ze dne 23. 10. 2008.

¹⁴⁴ Srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR č. j. 2 Tzf 3/71 ze dne 7. 12. 1971.

zejména na primární odběratele účastníka řízení na vymezeném relevantním trhu, přičemž jejich cílem byl zákaz exportu.

205. Úřad tedy shrnuje, že zakázané dohody o zákazu exportu uzavírané a plněné společností SE s jejími odběrateli od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013 představují dva pokračující delikty spáchané v jednočinném souběhu. Prvním deliktem je porušení zákazu stanoveného v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001Sb., druhý delikt Úřad vymezuje jako porušení článku 101 odst. 1 SFEU.¹⁴⁵

V.6. Subjektivní stránka deliktu

206. Odpovědnost za protisoutěžní jednání spočívající v uzavření zakázané dohody narušující soutěž je konstruována jako odpovědnost objektivní. I když znění zákona Úřadu nestanoví povinnost při ukládání pokut zkoumat a rozlišovat subjektivní stránku deliktu/přestupku, je Úřad, v souladu s judikaturou správních soudů, oprávněn při vyměření pokuty zohlednit úmyslné porušení zákona.¹⁴⁶
207. Úřad předně uvádí, že ustanovení § 22 odst. 2 zákona ve znění účinném do 31. 8. 2009, vázalo sankční odpovědnost postihovaných soutěžitelů na jejich zavinění, což vyplývá z formulace „...*jestliže úmyslně nebo z nedbalosti porušili zakazy stanovené v § 3 odst. 1*“. Současná právní úprava, tj. i zákon, dle kterého Úřad dohody společnosti SE posuzuje, již předmětný delikt konstruuje na principu objektivní odpovědnosti [viz díkce § 22a odst. 1 písm. b) zákona: „*Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako soutěžitel dopustí správního deliktu tím, že uzavře dohodu v rozporu s § 3 odst. 1*“]. Pro pokračující delikt pak platí, že jednotlivé dílčí útoky, jež jsou součástí pokračujícího deliktu, činěné postupně v odlišném období, jsou také trestné (podobně jako jednání trvajícího charakteru musí naplňovat podmínku trestnosti v každém okamžiku svého trvání). Úřad pak zkoumal subjektivní stránku deliktu též v období od 1. 9. 2009 jako součást svých úvah týkajících se závažnosti deliktu pro účely stanovení výše pokuty.
208. Úřad tedy s ohledem na výše uvedené přistoupil k posouzení zavinění společnosti SE při zkoumání naplnění její sankční odpovědnosti pro období od 11. 11. 2004 do 31. 8. 2009; pro období od 1. 9. 2009 do 31. 3. 2013 Úřad dle své konstantní rozhodovací praxe úmyslné spáchaní deliktu zohledňuje ve výši sankce jako přitěžující okolnost (zatímco nedbalost se na výši sankce neprojeví). Zaviněním se rozumí psychický vztah toho, kdo se určitým způsobem chová, k výsledku jeho chování. I v soutěžním právu se rozlišují dvě základní formy zavinění, a to úmysl (dolus) a nedbalost (culpa). Při zkoumání formy zavinění je třeba vycházet ze vztahu intelektuální a volní složky toho, kdo jedná (tzn. vědomí o tom, že jednání může vést k narušení hospodářské soutěže, a související forma úmyslu), k objektu deliktu, jímž je právem chráněný zájem, proti němuž jednání směřuje, v daném případě zájem na existenci a řádném fungování hospodářské soutěže na trhu zboží a služeb. V případě vědomé nedbalosti i nepřímého úmyslu jednající ví, že škodlivý následek může způsobit. Zatímco u vědomé nedbalosti jednající nechce způsobit škodlivý následek, resp. bez přiměřených důvodů spoléhá na to, že jej nezpůsobí, v případě úmyslu nepřímého je subjekt srozuměn s tím, že

¹⁴⁵ Srov. rozsudek NSS č. j. 5 Afs 3/2012-131 ze dne 20. 12. 2013 ve věci *Sokolovská uhelná, právní nástupce*; rozsudek NSS č. j. 8 Afs 17/2007-100 ze dne 23. 10. 2008.

¹⁴⁶ Srov. rozsudek KS v Brně sp. zn. 31 Ca 133/2005 ze dne 30. 11. 2006 ve věci *SAZKA*, potvrzený rozsudkem NSS sp. zn. 7 Afs 40/2007 ze dne 3. 10. 2008.

škodlivý následek může způsobit. Pokud jde o úmysl přímý, vychází se z toho, že jednající nejenže věděl, ale také chtěl porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem.

209. Při posuzování formy zavinění Úřad přihlédl i k judikatuře soudů národních¹⁴⁷ a unijních¹⁴⁸, z níž vyplývá, že pro konstatování úmyslného porušení soutěžního práva není nezbytné, aby si soutěžitelé byli vědomi toho, že porušují zákaz stanovený soutěžními pravidly SES, resp. SFEU, neboť je dostačující, aby si nemohli být nevědomi toho, že napadené jednání mělo za cíl nebo mohlo mít za následek narušení hospodářské soutěže na společném trhu.
210. V nyní posuzovaném případě je zřejmé, že společnost SE si musela být vědoma, že umělým zadržováním HTU na tuzemském trhu prostřednictvím uzavíráním dohod o zákazu exportu cílí na narušení hospodářské soutěže. Zákazy exportu jsou typickou protisoutěžní praktikou postihovanou na unijní úrovni soutěžními orgány, neboť nepochybně vedou k parcelizaci vnitřního trhu EU a směřují proti základním cílům chráněným SES, resp. SFEU. Za těchto okolností nemohla společnost SE nevědět, že uplatňuje na trhu strategii, která představuje porušení soutěžních předpisů, tedy nemohla nevědět, že svým jednáním může zasáhnout do volné hospodářské soutěže a porušit zákonem chráněný zájem, a obdobně zájem chráněný SFEU.
211. Úřad proto dospěl k závěru, že společnost SE v celém posuzovaném období (od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013) jednala při uzavírání a plnění dohod o zákazu exportu zaviněně ve formě úmyslu (a to úmyslu nepřímého).

V.7. Posouzení zproštění odpovědnosti společnosti SE za správní delikt

212. Zákon v §22b odst. 1 stanoví, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
213. Úřad v průběhu správního řízení nezjistil a společnost SE to ani netvrdila, že by v době vytýkaného protisoutěžního jednání existovala na trhu objektivní skutečnost, která by si vynutila, aby společnost SE jednala protiprávně, a tím ji podněcovala k porušování její právní povinnosti, a v důsledku které společnost SE nemohla porušování povinnosti zabránit ani při vynaložení veškerého úsilí, které bylo možné požadovat. Lze proto uzavřít, že společnost SE nemůže být zproštěna odpovědnosti za správní delikt podle § 22b odst. 1 zákona, neboť na trhu nebyly dány žádné objektivní skutečnosti či překážky, jež by ji bránily chovat se v souladu se zákonem.

V.8. Závěry právního posouzení

214. Úřad má postaveno na jisto, že společnost SE v době od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013 se svými odběrateli uzavírala a plnila dohody o zákazu exportu HTU z ČR do zahraničí, které byly obsaženy v kupních smlouvách na prodej a koupi HTU.
215. Dohody o zákazu exportu je třeba ve smyslu § 3 odst. 1 zákona a čl. 101 odst. 1 SFEU posuzovat jako dohody, jejichž cílem je narušení hospodářské soutěže, a jsou tedy zakázané *by object*.

---

¹⁴⁷ Srov. rozsudek KS v Brně sp. zn. 62 Af 71/2012 ze dne 20. 9. 2012 ve věci *DELTA PEKÁRNY a další*.

¹⁴⁸ Srov. např. rozsudek Tribunálu T-65/89 ze dne 1. 4. 1993 ve věci *BPB Industries and British Gypsum v. Komise* [1993], ECR II-389.

216. S ohledem na charakter dohod (jejichž cílem je narušení soutěže) nelze na dohody o zákazu exportu uzavírané společnostmi SE s jejími odběrateli aplikovat pravidlo de minimis (jak na národní, tak unijní úrovni), tedy nahlížet na předmětné dohody jako na dohody se zanedbatelným dopadem na hospodářskou soutěž.
217. Úřad dále ověřil, že dohody o zákazu exportu nelze vyjmout z působnosti § 3 odst. 1 zákona a čl. 101 odst. 1 SFEU ani na základě unijní blokované výjimky dle § 4 odst. 1 zákona ani na základě aplikace § 3 odst. 4 zákona a čl. 101 odst. 3 SFEU.
218. V rámci správního řízení Úřad prokázal, že dohody o zákazu exportu byly v období od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013 obsaženy celkem [...obchodní tajemství...] kupních smlouvách uzavřených mezi společnostmi SE [...obchodní tajemství...] jejími odběrateli a že podíl zákazem exportu zavázaného objemu HTU ve vztahu k celkovému nasmlouvanému objemu dodávek HTU produkovaného společnostmi SE na relevantní trh dosahoval v tomto období [...obchodní tajemství...]. Zákaz exportu tak mohl potenciálně ovlivňovat svobodnou vůli odběratelů účastníka řízení po dobu 8 let a 4 měsíců, což lze z hlediska soutěžního hodnotit jako období střednědobé.
219. Úřad uzavírá, že posuzované jednání společnosti SE, tj. uzavírání a plnění dohod o zákazu exportu představuje jednočinný souběh dvou pokračujících správních deliktů. Prvním deliktem je porušení zákazu uvedeného v § 3 odst. 1 zákona počínající 11. 11. 2004 a končící 31. 3. 2013. Druhý delikt Úřad vymezuje ve shodném období jako porušení čl. 101 odst. 1 SFEU.

VI. Zastavení správního řízení se společnostmi CC a CCS

220. S ohledem na skutečnost, že společnost CC neuzavírala dohody o zákazu exportu svým jménem a na své hospodářské riziko a nenese odpovědnost za posuzované protisoutěžní jednání spočívající v uzavírání dohod o zákazu exportu obsažených v posuzovaných smlouvách (viz výše), rozhodl Úřad zastavit s ní řízení tak, jak je uvedeno ve výroku VI. tohoto rozhodnutí.
221. K tomu Úřad uvádí, že ve správním řádu ani v zákoně není upravena situace, jakým způsobem má být správní řízení skončeno, jestliže skutek, o němž se vede správní řízení, nespáchal „obviněný“ ze správního deliktu. V § 66 odst. 2 správního řádu je upraven pouze způsob zastavení správního řízení vedeného z moci úřední (v případě kumulativního splnění dvou základních podmínek – v řízení nelze pokračovat s právními nástupci účastníků řízení a odpadl důvod řízení), a to usnesením poznamenaným do spisu. Jde o zastavení řízení z procesních důvodů, přičemž pod „odpadnutí důvodu řízení“ nespadá případ, kdy správní orgán v řízení o správním deliktu dojde k závěru, že skutek nespáchal „obviněný“ ze správního deliktu (jde o deklaratorní rozhodnutí). Z tohoto důvodu nelze § 66 odst. 2 správního řádu na tento posuzovaný případ aplikovat.
222. Z judikatury¹⁴⁹ lze obecně vyjít z toho, že při neexistenci jiné právní úpravy by se v případě správních deliktů měl analogicky aplikovat ZoP, resp. předpisy trestního práva, pokud to není k újmě účastníka řízení.¹⁵⁰ Nutno podotknout, že v trestním řízení, kdy dojde ke zproštění

¹⁴⁹ Srov. např. rozsudek NSS č. j. 9 Afs 55/2013-43 ze dne 17. 7. 2014 nebo rozsudek č. j. NSS 1 As 27/2008-67 ze dne 16. 4. 2008.

¹⁵⁰ K tomu Úřad uvádí, že poradní sbor Ministerstva vnitra ČR pro správní řád v Závěru č. 47 z 6. 11. 2006 uvedl, že pokud správní orgán řízení zastaví, neboť zjistil, že skutek nespáchal obviněný, skutek není správním

obžaloby, tj. obžalovaný nespáchal skutek, pro který byl obžalován, se o tom vydává rozsudek a nikoliv usnesení o zastavení řízení.

223. Ve správním trestání je pro Úřad z hlediska *analogie legis* nejbližší využitelným právě ZoP, který na tuto situaci pamatuje v § 76 odst. 1 písm. b), kde je uvedeno, že *správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže se v něm zjistí, že skutek nespáchal obviněný z přestupku*. Současně podle § 76 odst. 3 ZoP správní orgán o tom vydá rozhodnutí, které se doručuje všem účastníkům řízení, přičemž je proti němu přípustné odvolání (viz § 81 odst. 4 ZoP). Proto Úřad s využitím principu *analogie legis* rozhodl u společnosti CC o zastavení řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) ZoP.¹⁵¹
224. Úřad dále uvádí, že s ohledem na skutečnost, že činí společnost SE odpovědnou za celé období porušení zákona a SFEU, a to jak za jednání, za které by byla odpovědná společnost CCS, tak i za její vlastní protisoutěžní jednání, zastavil správní řízení se společností CCS tak, jak je uvedeno ve výroku V. tohoto rozhodnutí.¹⁵²

VII. Využívání procesních práv a námitky účastníka řízení

225. Účastníci řízení měli po celou dobu vedení předmětného správního řízení možnost v souladu se správním řádem využívat svá procesní práva, zejména práva nahlížet do spisu a vyjadřovat v řízení svá stanoviska. Současně jim bylo po vydání Sdělení výhrad, stejně jako po Doplnění Sdělení výhrad umožněno ve smyslu § 21b zákona seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim před vydáním tohoto rozhodnutí. Společnost SE i společnost CCS tohoto práva využily, přičemž oběma účastníkům řízení bylo umožněno seznámit se s kompletní spisovou dokumentací spisu sp. zn. ÚOHS-S338/2014/KD.¹⁵³
226. Společnosti CCS a SE vznesli námitky k závěrům učiněným Úřadem ve Sdělení výhrad¹⁵⁴ a v Doplnění Sdělení výhrad¹⁵⁵, které se týkaly následujících okruhů:
- Úřad nesprávně posoudil jednání účastníků řízení, když dle závěrů uvedených ve Sdělení výhrad byly všechny dílčí útoky v podobě uzavřených smluv typu A až F souběhem dvou deliktů. Úřad nesprávně posoudil koncept tzv. pokračování ve správním deliktu, když neprokázal naplnění všech kumulativních znaků.
  - S ohledem na nesprávné posouzení jednání účastníků řízení Úřadu zanikla pravomoc uložit pokutu.
  - Úřad pochybil při vymezování relevantního trhu jak po věcné stránce, tak po geografické stránce, když jej vymezil jen územím ČR.
  - Úřad nejednoznačně posoudil primární delikt
  - Úřad nesprávně posoudil subjektivní stránku jednání společnosti SE.
  - Úřad by měl při případném výpočtu pokuty vycházet z jiného obratu tržeb společnosti SE.

---

deliktem nebo se mu nepodařilo prokázat, že správní delikt spáchal obviněný, musí na základě § 66 odst. 2 správního řádu vydat usnesení (proti kterému lze podat odvolání), nikoliv usnesení, které se pouze poznamená do spisu, a jako důvody pro zastavení řízení pak lze analogicky použít důvody podle § 76 odst. 1 písm. a) až c) ZoP.

¹⁵¹ Obdobně srov. nyní platný přestupkový zákon (§ 86 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 86 odst. 2 přestupkového zákona, který řeší obdobně zastavení řízení s obviněným, který skutek nespáchal, jehož aplikace je však v nyní vedeném správním řízení vyloučena (srov. body 132 a 143 a následně).

¹⁵² Srov. obdobně rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 5 A 162/2017-35 ze dne 20. 10. 2017.

¹⁵³ Srov. listy 5910–9512, 5913–5915, 5924 a 6718–6721 Spisu.

¹⁵⁴ Srov. listy 5925–5945 Spisu.

¹⁵⁵ Srov. listy 6724–6732 Spisu.

- g) Jednání účastníků nemělo dopad na hospodářskou soutěž.
- h) Úřad nerefletoval argumenty vznesené účastníky řízení.

Vyjádření Úřadu k námitkám účastníka řízení

a) Nesprávné posouzení jednoty skutku

227. Společnosti CCS a SE namítají, že Úřad nesprávně posoudil koncept tzv. pokračujícího deliktu, a to zejména v otázce nenaplnění znaku spočívajícího v tom, že útoky jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, a dále pak v naplnění znaku spočívajícího v jednotném záměru. Účastníci řízení mají za to, že povaha a podstata skutků uvedených v posuzovaných smlouvách typu A až C je významně odlišná od povahy a podstaty skutků uvedených v posuzovaných smlouvách typu D až F.
228. Společnost CCS konkrétně uvedla, že skutek dle posuzovaných smluv typu A–C je proveden formou smluvního ujednání, jehož porušení je sankcionováno negativním zásahem do majetkové sféry kupujícího (pokuta/ztráta výhody finančního bonusu). Naproti tomu skutek dle posuzovaných smluv typu D–F představuje pouhou smluvní deklaraci, která nejenže není nijak sankcionována vůči kupujícímu, nýbrž ani nepředstavuje smluvní povinnost (jedná se o deklaratorní ustanovení bez právních důsledků). Z toho důvodu nemohou skutky dle posuzovaných smluv typu D–F představovat pokračující správní delikt skutku dle posuzovaných smluv typu A–C. Rovněž z gramatického výkladu posuzovaných smluv je zřejmé, že není dán jednotný záměr, kterým měly být dílčí útoky dle Úřadu celou dobu vedeny. Naopak společnost CCS považuje za právně odůvodněné, že se jedná o dva rozdílné skutky s tím, že u posuzovaných smluv typu D–F je vůbec otázkou, zda vzhledem k textaci uvedené v těchto smlouvách představovanou „bezzubou“ deklarací může být naplněna skutková podstata správního deliktu.
229. Společnost SE je toho názoru, že teoretický potenciál Úřadem vytýkaných ustanovení ovlivnit chování distributorů a s tím spojená závažnost jednání ve vztahu k ochraně hospodářské soutěže je u posuzovaných smluv typu A–C natolik odlišná (vyšší), že jejich uzavírání a plnění nemůže být ve vztahu k posuzovaným smlouvám typu D–F v žádném případě považováno za stejnorodé jednání tvořící stejnou skutkovou podstatu, které by bylo vedeno jednotným záměrem. Uzavírání posuzovaných smluv typu A–C je tak nutno oddělit od posuzovaných smluv typu D–F a posuzovat je samostatně jako jeden skutek, který trval nejpozději do 31. 12. 2007. Posuzované smlouvy typu D–F navíc obsahují minimálně jedno ustanovení, ze kterého je zřejmé, že tyto smlouvy s exportem počítaly; uzavírání těchto smluv nepovažuje společnost SE za deliktní jednání.
230. Úřad předně odkazuje na svoji argumentaci v bodech 200–204 tohoto rozhodnutí, kde se věnoval tzv. konceptu pokračování ve správním deliktu. K podmínce existence tzv. jednotného záměru v rámci pokračujícího deliktu Úřad uvádí, že všechny posuzované smlouvy (jak typu A–C, tak typu D–F) obsahovaly ustanovení, které mělo jediný záměr, a to omezit odběratelům export HTU. Společnost MU (nyní pod názvem CCS) pokračovala v plnění posuzovaných smluv¹⁵⁶, jež byly dříve uzavřeny společností MUS, aniž by z těchto smluv vypustila závazky o zákazu exportu, resp. sankční ustanovení. Následně společnost MU uzavírala a plnila s obdobným okruhem odběratelů nové smlouvy pro další období, které rovněž obsahovaly závazky o zákazu exportu. Odběratelé měli tedy povědomost o závazku

---

¹⁵⁶ Jednalo se posuzované smlouvy typu B a C.

počínaje jeho intenzivnější podobou a při dalším výskytu závazku (byť i v jeho neutrálnější podobě) neměli důvod spoléhat, že závazek neplatí.¹⁵⁷ Společnost SE následně uzavírala s obdobným okruhem odběratelů nové kupní smlouvy, jež rovněž obsahovaly závazky o zákazu exportu (tyto smlouvy však neobsahovaly sankční ustanovení). Z kontinuálního uzavírání ujednání o zákazu exportu v posuzovaných smlouvách sjednávaných účastníky řízení s jejich obchodními partnery po dobu mnoha let lze jednoznačně dovodit, že jednotlivé útoky účastníků řízení spočívající v nastavení jednotné strategie, a to implementace ujednání o zákazu exportu do kupních smluv, musely být vedeny jednotným záměrem.

231. Proměnlivost intenzity skutku, který je správním deliktem, nemá vliv na posouzení deliktu jako jediného celku¹⁵⁸, pokud skutek sleduje totožný cíl. V takovém případě se bude jednat o jeden pokračující správní delikt. Jinými slovy, pokud dojde ke změně intenzity, či rozsahu páčání daného skutku, bude stále ve výsledku posuzován jako jeden správní delikt. V tomto posuzovaném případě došlo k drobným formulačním změnám ujednání o zákazu exportu v posuzovaných smlouvách, nicméně podstata těchto závazků zůstala stejná, a to omezovat export HTU z ČR do zahraničí.
232. K námitce, že posuzované smlouvy typu D–F obsahovaly ustanovení, jež počítalo s případným exportem HTU – viz jejich čl. 3.9. (cit.): *„Kupující se zavazuje z kupní ceny zaplatit DPH, daň z pevných paliv či jakoukoliv jinou nepřímou daň, a to v příslušné výši, platné v dané době. Totéž platí pro cla a jakékoli jiné daně a poplatky, vybírané v České republice nebo jinde“*, Úřad uvádí, že ze samotného znění daného článku nelze dovodit, že odběrateli je umožněno vyvážet nakoupené HTU mimo území ČR, a to i s ohledem na znění čl. 1.1. posuzovaných smluv typu D–F. Tyto smlouvy rovněž obsahovaly ustanovení, jež ve své podobě omezovalo odběratele svobodně se rozhodnout kam z geografického hlediska HTU dále přepravit, tedy rozhodnout se podle nejuvhodnější poptávky; jde o smluvní ujednání se stejným účinkem jako zákaz exportu. Namítaná modifikace znění zákazu neprokazuje, že by se jednalo u těchto typů posuzovaných smluv o zcela odlišný cíl, který není konzistentní s cílem uplatňovaným ve smlouvách uzavíraných v předchozích letech.
233. Námitka účastníků řízení zpochybňující naplnění všech znaků pokračujícího správního deliktu (stejného nebo podobného způsobu provedení a jednotného záměru) je tedy nedůvodná.

b) Zánik deliktní odpovědnosti

234. Účastníci řízení namítají, že s ohledem na to, že skutek dle posuzovaných smluv A–C byl dokonán nejpozději v roce 2007, pravomoc Úřadu uložit za tento skutek pokutu zanikla bez ohledu na to, zda je jako primární delikt označeno porušení čl. 101 SFEU či porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb. Navíc pravomoc Úřadu uložit sankci za porušení čl. 101 odst. 1 SFEU zaniká v souladu s čl. 25 odst. 1 a 2 Nařízení Rady 1/2003 uplynutím lhůty pěti let od ukončení opakovaného protiprávního jednání. Tato lhůta ve vztahu k uzavírání posuzovaných smluv A–C uplynula nejpozději dnem 31. 12. 2012. Pokud by Úřad dospěl k závěru, že primárním deliktem je porušení zákona č. 143/2001 Sb., ani v takovém případě by již nebyla pravomoc Úřadu k uložení pokuty dána. Lhůta by v souladu se zněním zákona č. 143/2001 Sb. účinného do 31. 12. 2007 (3 roky) uplynula nejpozději koncem roku 2011.

¹⁵⁷ Např. posuzované smlouvy s odběratelem J. H., listy 699 a 734 Spisu; posuzované smlouvy s odběratelem [...obsahuje OT....], listy 629 a 671 Spisu.

¹⁵⁸ Srov. rozsudek Tribunálu T-385/06 ze dne 24. 3. 2011.

Účastníci řízení rovněž poukazují na skutečnost, že Úřad o existenci smluv věděl nejméně ke dni 11. 3. 2008, a to v rámci správního řízení vedeného Úřadem pod sp. zn. S069/2008/DP, z čehož dovozují uplynutí lhůty pro uložení pokuty dokonce již ke dni 11. 3. 2011.

235. K danému Úřad uvádí, že vytýkané jednání účastníků řízení představuje pokračující správní delikt, na který je potřeba nahlížet jako na jeden skutek *de iure* bez ohledu na počet dílčích útoků v něm zahrnutých, k jehož ukončení došlo dne 31. 3. 2013 (srov. výše bod 205); prekluzivní lhůta přitom začne běžet až okamžikem ukončení deliktního jednání, tj. až po odstranění protiprávního stavu. Jak bylo uvedeno výše (srov. bod 141), v době dokonání správního deliktu odpovědnost za správní delikt s ohledem na znění § 22b odst. 3 ZOHS 360/2012 zanikla, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 5 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy byl spáchán. Vzhledem k zahájení správního řízení do 1 roku (28. 3. 2014) od spáchání deliktu (31. 3. 2013) je zjevné, že 5 letá subjektivní lhůta uplynout nemohla, a tudíž ani nedošlo k zániku odpovědnosti společnosti SE za správní delikt.
236. Tento závěr Úřadu o neuplynutí lhůty k zahájení správního řízení nemůže změnit ani námitka účastníků řízení, že Úřad měl některé posuzované smlouvy k dispozici od roku 2008 v rámci jiného správního řízení, a tedy lhůta pro uložení pokuty uplynula ke dni 11. 3. 2011. K tomu Úřad uvádí, že sice disponoval některými posuzovanými smlouvami typu A–C v rámci správního řízení sp. zn. S69/2008/DP, nicméně v roce 2012 Úřad zjistil (srov. bod 20), že účastníci řízení od roku 2005 kontinuálně uzavírali dohody o zakazu exportu a v jejich plnění pokračovali nejméně ještě v roce 2012 (nedošlo k dokonání deliktu). Pokud by v tomto období došlo ke spáchání deliktu (ke kterému však nedošlo – srov. výše), platná právní úprava zákona č. 143/2001 Sb. ve znění zákona č. 155/2009 Sb. již od 1. 9. 2009 vázala zánik odpovědnosti za delikt na včasné zahájení správního řízení (viz § 22b odst. 3 – 5 let ode dne, kdy se o něm správní orgán dozvěděl), nikoli na uložení pokuty. Dle Úřadu účastníci řízení ve své argumentaci účelově přetrhávají deliktní jednání a uměle určují okamžik jeho dokonání již k roku 2007, ač kontinuálně dál pokračovalo.
237. Úřad dále uvádí, že v případech, kdy zahájí správní řízení i pro možné porušení čl. 101 SFEU, postupuje dle § 21h odst. 1 ZOHS 360/2012 při vedení řízení a provádění šetření podle ustanovení hlavy VI zákona a při rozhodování podle ustanovení § 7 a § 11 odst. 2 až 5 ZOHS 306/2012, tudíž Nařízení Rady 1/2003 se v případě uložení sankce za správní delikt a zániku odpovědnosti za správní delikt neaplikuje.
238. Úřad námítky účastníků řízení tak shledává jako nedůvodnými.

c) Nesprávné vymezení relevantního trhu

239. Společnost CCS je toho názoru, že se Úřad při vymezení relevantního trhu po geografické stránce nedostatečně zabýval analýzou poptávkové a nabídkové substituce, a to zejména s ohledem na možnost českého HTU jako alternativy pro zahraniční odběratele, ač to sám Úřad ve Sdělení výhrad uvádí jako jednu z podmínek analýzy relevantního trhu. Dále společnost CCS poukazuje na vnitřní rozpory v argumentaci Úřadu ve Sdělení výhrad v souvislosti, kdy Úřad dovodil, že posuzované smlouvy byly samostatně způsobilé potenciálně přímo ovlivnit obchod mezi členskými státy a na druhé straně vymezil z geografického hlediska relevantní trh jako ČR, a to s odkazem na předchozí rozhodovací praxi a minimální export HTU. Tato dvě tvrzení si dle společnosti CCS již ze své podstaty

odporují. Pokud bylo deliktní jednání účastníků řízení způsobilé ovlivnit obchod mezi členskými státy, nutně to tedy znamená, že zde probíhal přeshraniční obchod s HTU v dostatečné míře a Úřad měl z povahy věci relevantní trh vymezit šířeji než jen oblast ČR. Dále také poukazuje na závěry Úřadu v bodu 76 Sdělení výhrad, kde se Úřad vyjadřoval k přepravním nákladům ve vztahu k exportu HTU.

240. Společnost SE má za to, že z věcného hlediska by měl být relevantní trh vymezen jako trh velkoobchodního prodeje uhelných paliv, a to z důvodů, že Úřad nezohlednil dvě zásadní skutečnosti: (i) šetřené jednání se týká pouze trhu velkoobchodního prodeje, nikoliv prodeje finálním zákazníkům a (ii) distributoři, kteří byli v průběhu relevantního období zákazníky SE, obchodovali zásadně s více druhy uhelných paliv, nikoliv pouze s HTU. Maloobchodní část prodeje uhelných produktů, ve které jsou tyto prodávány koncovým zákazníkům, se značně liší od velkoobchodní části, ve které jsou uhelné produkty prodávány pouze distributorům. Ve velkoobchodní části trhu je tudíž potřeba zkoumat alternativní zdroje nabídky pro distributory – nikoliv pro koncové zákazníky; ti budou mnohdy jen těžko hledat alternativu za uhelné palivo, které pro svůj zdroj používají. Je tedy přirozené, že se maloobchodní část výrobního trhu může rozpadat na jednotlivé dílčí trhy podle specifického druhu uhelného paliva, neboť skutečnost, že si provozovatel elektrárny může koupit mimo HEU i HTU, nebude mít v krátkodobém časovém horizontu vliv na stanovení cen HEU koncovým zákazníkům. Distributor však v tomto ohledu není limitován, kdy v případě změny ceny jednoho uhelného produktu se může snadno zaměřit na distribuci jiného uhelného produktu.
241. Společnost SE je dále toho názoru, že vymezený relevantní trh z hlediska geografického překonává hranice ČR, přičemž je vymezen oblastí nacházející se na území ČR, Polska, Slovenska a Maďarska. Tento fakt dokládá i skutečnost, že značná část celkové produkce HTU vytěženého v ČR byla dle odhadů společnosti SE vyvezena do zahraničí, tudíž nelze konstatovat, že klíčová interakce mezi nabídkovou a poptávkovou stranou trhu probíhala na území ČR v momentě, kdy v relevantním období byla až pětina roční produkce HTU společnosti SE exportována mimo ČR, a to zejména do Polska, Slovenska a Maďarska. Je tak nutné zkoumat i faktory nabídky, resp. vzít do úvahy fakt, že neexistovaly překážky a bariéry izolující společnosti sídlící v ČR od konkurenčního tlaku společností sídlících mimo ČR. Je tedy zřejmé, že klíčovým faktorem, který vytváří hranice předmětného geografického relevantního trhu, jsou přepravní náklady, přičemž je nutné vzít v úvahu také to, že dopravní nevýhoda může být snadno vyvážena komparativní výhodou jiných nákladů (v tomto případě významně odlišnou cenou suroviny). Na počátku relevantního období vznikly poměrně velké diskrepance v ceně HTU v ČR a okolních státech, kdy velkoobchodní cena HTU prodáváného společností SE v ČR byla až o stovky Kč na tunu nižší než cena v Polsku. V důsledku tohoto významného cenového rozdílu pak bylo ekonomicky možné HTU do Polska exportovat. Úřad sám ve Sdělení výhrad uznal, že přepravní vzdálenost nemá vzhledem k blízkosti hranic až tak zásadní vliv na export. Geografickým trhem je tak pro velkoobchodní prodej uhelných paliv tzv. *catchment area* tvořená radiem kolem lomu ČSA provozovaného společností SE, do nějž spadají všechna místa, do kterých je možné realizovat vlakovou a kamionovou přepravu HTU a ve kterých je současně běžná cena HTU rovna nebo vyšší součtu ceny HTU z lomu ČSA a ceny za přepravu HTU do těchto míst. Vzhledem k nepřesnému vymezení relevantního trhu není rovněž přípustné, aby obstálo Úřadem provedené stanovení podílu společnosti SE a dalších subjektů na relevantním trhu.

242. Úřad se v bodech 71–102 tohoto rozhodnutí velmi podrobně zabýval skutečnostmi zjištěnými v rámci doplnění dokazování provedeného v intencích druhostupňového rozhodnutí a jejich následným hodnocením pro účely vymezení relevantního trhu jako trhu dodávek hnědého tříděného uhlí na území ČR, stejně jako tržními podíly účastníků řízení na něm dosahovanými (jak je uvedeno v Tabulce č. 2). Doplnující šetření nepotvrdilo, že by se segmenty zákazníků (komunální sféra a průmysloví odběratelé) lišily ve vztahu k provádění substituce HTU jinými druhy tuhých paliv. Hlavním dělicím prvkem mezi vymezeným relevantním trhem HTU a trhem HEU je samotné palivo, nikoliv charakteristika zákazníka.
243. Dále k věcnému vymezení relevantního trhu Úřad uvádí, že z odpovědí Oslovených Spotřebitelů je zřejmé, že řada z nich byla primárními odběrateli tuzemských výrobců HTU. Z kupních smluv uzavíraných účastníky řízení ani z informací poskytnutých Oslovenými Distributory a Oslovenými Spotřebiteli nplyne, že by dodávky HTU výrobcí spotřebitelům a distributorům probíhaly za nehomogenních podmínek. Ani případné rozlišení dodávek HTU dle segmentů distributorů a spotřebitelů by však dle Úřadu nemělo za následek rozdílné věcné vymezení relevantního trhu v jednotlivých segmentech, resp. že by relevantní trh dodávek distributorům zahrnoval více komodit než HTU. Klíčovým faktorem pro vymezení relevantního trhu je skutečnost, zda vývoj ostatních komodit, které by měly náležet do stejného trhu (v tomto případě společnost SE uvádí uhelné komodity), ovlivňuje v dostatečné míře chování soutěžitelů působících na poptávkové a nabídkové straně. Dle názoru Úřadu je maloobchodní část prodeje HTU do značné míry neflexibilní z důvodu omezené možnosti přechodu na jiný typ paliva (jak ostatně uvádí i společnost SE), jelikož jsou zdroje přizpůsobeny na daný typ paliva. Tato neflexibilita je zásadní i pro *předcházející* trh, jelikož způsobuje, že poptávka konečných spotřebitelů po HTU bude do značné míry neelastická. Soutěžitelé působící na předcházejícím trhu tak mohou do značné míry přenést případné navýšení ceny HTU na tyto spotřebitele, aniž by tím byly ovlivněny např. marže ostatních uhelných komodit. Jinými slovy, pokud by např. narostly náklady na výrobu HTU a tím i prodejní cena HTU výrobcí, byla by realizovaná marže distributory, kteří by HTU nakupovali a poté dodávali spotřebitelům na maloobchodním trhu, limitována pouze tlakem ostatních distributorů HTU (jelikož především jejich politika stanovení maloobchodních cen by určovala, do jaké míry mohou zvýšení nákupní ceny ostatní distributoři přenést na odběratele).
244. Úřad tedy konstatuje, že neshledal námitku účastníka řízení (společnosti SE) za relevantní, resp. neshledal, že by měl být trh z věcného hlediska vymezen jako trh velkoobchodního prodeje uhelných paliv.
245. K námitkám účastníků řízení vztahujícím se ke geografickému vymezení relevantního trhu Úřad předně uvádí, že tyto byly částečně učiněny ve vztahu k vymezení relevantního trhu ve Sdělení výhrad. V Doplnění Sdělení výhrad však Úřad zcela nahradil tuto část novým vymezením relevantního trhu¹⁵⁹, kde již např. nevychází z přepravních nákladů při exportu HTU. V otázce vymezení relevantního trhu nízká míra přeshraničního obchodu nesvědčí širšímu vymezení relevantního trhu z hlediska geografického (srov. výše část *Relevantní trh*). K tomu Úřad dále uvádí, že koncept dopadu na obchod mezi členskými státy je nezávislý od definice relevantního trhu z geografického hlediska, a tedy jeho podmínky mohou být naplněny i tehdy, je-li relevantní trh definován z pohledu geografického jako národní nebo

¹⁵⁹ Srov. bod 14 Doplnění Sdělení výhrad.

menší než národní.¹⁶⁰ Na stranu druhou, pro účely naplnění skutkových podstat vymezených deliktů je dostačující pouze potenciální škodlivý účinek dohod o zákazu exportu, který Úřad nadto doplněným šetřením dovedl jako reálně hrozící.

246. Pro vymezení relevantního trhu z hlediska geografického Úřad dále považuje za podstatné, že i když HTU z produkce společnosti SE (a i dalších soutěžitelů) bylo vyváženo do zahraničí, většinu vývozu realizovala [...obchodní tajemství...]. Klíčové pro posouzení rozměru geografické dimenze relevantního trhu pak je, že [...obchodní tajemství...] byla v této činnosti cenově zvýhodněna oproti ostatním odběratelům účastníků řízení. Dle názoru Úřadu tak vývoz HTU realizovaný [...obchodní tajemství...] neprobíhal za homogenních podmínek jako dodávky ostatním odběratelům v ČR¹⁶¹. Úřad je tedy toho názoru, že všechny informace posoudil objektivně ve vzájemné souvislosti.
247. K námitce společnosti SE, že odpovědi Oslovených distributorů a Oslovených Průmyslových odběratelů neposkytují dostatečně reprezentativní vzorek, na jehož základě by bylo možné činit jakékoliv závěry ohledně relevantního trhu, Úřad odkazuje na bod 75 tohoto rozhodnutí, kde mj. uvedl, že přestože získány počet odpovědí, byť mohl představovat pouze zlomek ze základního souboru konečných spotřebitelů HTU v ČR, lze považovat za dostatečný pro posouzení chování spotřebitelů HTU v rozhodném období. Tyto odpovědi považuje Úřad za nejhodnotnější ze všech důkazů pro vymezení relevantního trhu, neboť skutečně dokládají faktickou zastupitelnost HTU, tedy zda v rozhodném období koneční spotřebitelé HTU jinými palivy skutečně zaměňovali, a pokud ano, jakými konkrétně, a také zda využívali HTU jiné než tuzemských producentů.

d) Nejednoznačné posouzení primárního deliktu

248. Společnost SE je přesvědčena, že se Úřad otázkou, zda je v tomto správním řízení primárním deliktem údajné porušení § 3 odst. 1 zákona, nebo údajné porušení čl. 101 SFEU, dostatečně nevypořádal. Úřad se toliko omezil na konstatování, že závažnějším deliktem je porušení čl. 101 odst. 1 SFEU¹⁶². Svoje závěry Úřad žádným způsobem neodůvodnil, a to navzdory skutečnosti, že v souladu s jeho vlastní rozhodovací praxí nemusí být za závažnější ze dvou sbíhajících se deliktů nutně považováno právě porušení čl. 101 odst. 1 SFEU. Pokud by totiž primárním deliktem bylo shledáno porušení § 3 odst. 1 zákona, pak by společnost SE nemohla nést odpovědnost za jednání CCS v důsledku aplikace ekonomického nástupnictví.
249. Úřad k námitce uvádí, že v bodě 64 Doplnění Sdělení výhrad dostatečně uvedl, z jakého důvodu zvolil primárním deliktem porušení č. 101 odst. 1 SFEU. Nutno dále uvést, že s ohledem na charakter posuzovaných dohod by se negativní účinky mohly projevit zejména na zahraničních trzích, a to prostřednictvím omezení některých soutěžitelů soutěžit v rámci jedné značky. Nad rámec uvedeného Úřad uvádí, že koncept ekonomického nástupnictví (*economic continuity*) a delikt ní odpovědnosti hospodářského nástupce (podobně jako koncept delikt ní odpovědnosti právního nástupce) je dán unijní judikaturou a je proto

---

¹⁶⁰ Srov. RAUS, D., ORŠULOVÁ, A. *Zákon o ochraně hospodářské soutěže. Komentář*. 1 vydání. str. 31, bod 101, rovněž srov. bod 22 Pravidel Komise.

¹⁶¹ Úřad tak neshledal, že by relevantní trh tvořilo území ČR pouze na základě přepravních nákladů, ale na základě rozdílných podmínek dodávek HTU uplatňovaných ve vztahu k největšímu exportérovi v porovnání s ostatními odběrateli a dále pak právě k relativně nízkému množství exportu HTU Oslovenými Distributory a k dlouhodobě nízkému importu HTU do ČR.

¹⁶² Viz bod 180 Sdělení výhrad.

aplikovatelný v sankčních řízeních Úřadu od přistoupení ČR k EU, bez ohledu na to, zda jej zákon o ochraně hospodářské soutěže upravoval či nikoli. Počátek vytykaného jednání společnosti SE (11. 11. 2004) se pak datuje obdobím až po vstupu ČR do EU (1. 5. 2004).

e) Nesprávné posouzení subjektivní stránky jednání společnosti SE

250. K námitce společnosti SE, že v případě setrvání Úřadu na závěru o tom, že uzavíráním smluv typu D až F došlo k porušení práva hospodářské soutěže, by šlo o porušení neúmyslné, a to s ohledem na obsah a deklaratorní povahu předmětných ustanovení, Úřad uvádí, že ujednání obsahující zákazy exportu uzavírala společnost SE cíleně (tj. i vědomě) – o čemž svědčí i mírné obměnění jejich znění. V případě, že by mělo jít o *nedbalost* (tzn. nedbalost vědomou, neboť o nevědomou nedbalost se zde z povahy věci jednat nemůže), pak by společnost SE věděla, že může způsobit škodlivý následek, ale bez přiměřeného důvodu předpokládala, že k němu nedojde. Úřad poukazuje na skutečnost, že dohody o zákazu exportu byly obsaženy v posuzovaných smlouvách uzavíraných s odběrateli společnosti SE nejméně od 11. 11. 2004. Dle Úřadu nelze uvažovat, že by společnost SE, která je významným soutěžitelem na trhu a nepochybně obeznámena se soutěžním právem (v minulosti se již s působností Úřadu setkala), při tak dlouhém omezování odběratelů mohla vůbec spoléhat či předpokládat, že by uzavírání a plnění dohod o zákazu exportu nebylo způsobilé narušit soutěž a ovlivnit obchod mezi členskými státy. Úřad se s námitkou společnosti SE k subjektivní stránce spáchání deliktů neztotožnil a její jednání neposoudil jako nedbalostní.
251. V neposlední řadě je společnost SE toho názoru, že navržená výše pokuty je s ohledem na dobu, která od ukončení údajného deliktního jednání uplynula, nepřiměřeně vysoká. Od ukončení údajného deliktního jednání uplynuly již téměř 4 roky (ve vztahu k smlouvám typu A až C pak více než 9 let), tj. represivní funkce případně uložené pokuty je tak velmi oslabena, a měla by být Úřadem zohledněna. Současně by měl Úřad zohlednit velmi nízkou intenzitu vytykaných skutků.
252. K výpočtu pokuty Úřad uvádí, že postupoval dle metodiky nazvané *Zásady postupu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže při stanovování výše pokut podle § 22 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, v platném znění* (dále též „*Zásady*“)¹⁶³, kterou Úřad vypracoval za účelem zvýšení předvídatelnosti a transparentnosti svého rozhodování při ukládání pokut za porušení hmotněprávních povinností stanovených zákonem, resp. při kalkulaci konkrétní výše pokuty a v souladu se svou dosavadní praxí. Hodnoty prodejů pak nebyly zjišťovány ke dni vydání rozhodnutí, nýbrž se vztahují k době, kdy protisoutěžní jednání bylo spácháno. Ke skutečnosti, že od ukončení údajného deliktního jednání uplynula značná doba, Úřad uvádí, že doba časového odstupu rozhodování Úřadu od spáchání deliktu je zohledněna pouze v prekluzivních lhůtách stanovených zákonem a ty v tomto posuzovaném případě dosud neuplynuly.
253. Výše pokuty je do značné míry správním uvážením Úřadu, což dokládá i tento závěr NSS, sp. zn. 7 As 15/2013: „Nelze po správních orgánech očekávat přesné zdůvodnění, proč byla uložena pokuta zrovna ve výši 200.000 Kč a nikoliv například ve výši 210.000 Kč. Podstatou

---

¹⁶³ Podle Zásad, které byly zveřejněny v dubnu 2007, Úřad postupuje ve správních řízeních zahájených po dni jejich uveřejnění (http://www.uohs.cz/download/Legislativa/HS/SoftLaw/zasady_stanovovani_pokut.pdf). Pro doplnění Úřad také uvádí, že nepostupuje podle nové aktuálně platné metodiky stanovení pokut, která nabyla účinnosti dne 24. 4. 2018, neboť ta se aplikuje ve správních řízeních zahájených až po její účinnosti.

správního uvážení je, že s ohledem na pestrost možných situací není možné nastavit žádný univerzální vzorec pro výpočet konkrétní výše pokuty. Pokud by tomu tak bylo, zahrnul by jej bezesporu zákonodárce přímo do zákona. Z hlediska soudního přezkumu je rozhodné, že výše pokuty byla uložena v zákonném rozmezí a řádně zdůvodněna, bylo přihlédnuto ke všem zákonným hlediskům a úvahy žalované se pohybují v mezích správního uvážení.“

254. Úřad dále konstatuje, že v tomto posuzovaném případě uložil pokutu při spodní hranici stanovené dle § 22a odst. 2 zákona, přičemž při jejím výpočtu mj. zohlednil vyjádření oslovených soutěžitelů působících na vymezeném relevantním trhu ohledně dopadu dohod o zákazu exportu na jejich jednání nebo vzal v úvahu ukončení protisoutěžního jednání před zahájením správního řízení jako polehčující okolnost (viz níže odůvodnění stanovení pokuty). Současně Úřad přihlédl ke své dosavadní rozhodovací praxi v obdobných případech týkajících se zákazu exportu (zejména rozhodnutí S355/2007 – viz níže)¹⁶⁴, ve kterých jako primární delikt vyhodnotil právě porušení SFEU. Námitka účastníka řízení je tedy nedůvodná.

f) Další faktory pro případné stanovení pokuty

255. Společnost SE poukazuje na skutečnost, že ačkoliv celkový objem tržeb za dodávky HTU společnosti SE v roce 2012 dosáhl [...obchodní tajemství...], část HTU byla z kapacitních důvodů prodána prostřednictvím společnosti CC jako HEU ke konečné spotřebě [...obchodní tajemství...] a skupiny [...obchodní tajemství...]. Tržby z HTU určeného pro velkoobchodní prodej dosáhly pouze částky [...obchodní tajemství...]. Společnost SE se domnívá, že by Úřad měl při stanovení základní částky pokuty vycházet z této nižší částky.

256. Skutečnost, že společnost SE prodala část HTU v rámci kupní smlouvy na prodej HEU, neznamená, že nedošlo fakticky k prodeji HTU. Z podkladů shromážděných v rámci tohoto správního řízení či z úřední činnosti Úřadu nevyplývá, že by existovalo více samostatných věcně relevantních trhů v rámci HTU, které by zaznamenávaly navzájem odlišný vývoj (naopak identifikoval jeden společný trh HTU do něž patří dodávky komunální sféry i průmyslovým odběratelům). Úřad tak uzavírá, že se neztotožňuje s výše uvedenou námitkou společnosti SE ohledně stanovení základní částky pokuty z nižšího objemu tržeb.

g) Dopad na hospodářskou soutěž

257. Společnost CCS namítá, že se Úřad blíže nezabýval rozbohem ustavení, který označuje jako zákaz exportu a ani se nezabýval jejich významem a dopadem na hospodářskou soutěž. Rovněž uvádí, že Úřad dovedl dopad ustanovení o zákazu exportu na hospodářskou soutěž výhradně ze subjektivních vyjádření pouhých dvou Oslovených Distributorů, přičemž ostatní Oslovení Distributoři se žádným způsobem omezení necítili. Společnosti CCS a SE jsou rovněž toho názoru, že z doplňujícího šetření nijak nevyplývá, že ustanovení o zákazu exportu měla dopad jak na distributory, tak na hospodářskou soutěž a/nebo měla vliv na obchod mezi členskými státy.

258. K námitce týkající se rozboru ustanovení o zákazu exportu Úřad odkazuje na body 38 a 166–167 tohoto rozhodnutí, kde Úřad dospěl k závěru, že na ustanovení, dle kterého je HTU určeno pro zákazníky se sídlem v ČR či pro konečnou spotřebu v ČR, obsažené ve všech typech posuzovaných smluv (A–F), lze nahlížet jako na závazky o zákazu exportu HTU z ČR do

---

¹⁶⁴ Anebo rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S147/2008/KD-16672/2009/820 ze dne 23. 12. 2009 ve věci *Karlovarské minerální vody, a.s.*

zahraniční, tedy jako na dohody o zákazu exportu naplňující formální stránku zakázaných dohod ve smyslu § 3 odst. 1 zákona a čl. 101 odst. 1 SFEU.

259. K otázce narušení hospodářské soutěže na tuzemském trhu a vlivu na obchod mez členskými státy EU jednáním společnosti SE Úřad dále odkazuje na svoje závěry v bodu 176 či 181 tohoto rozhodnutí, kde se zabýval naplněním (vedle formální) rovněž materiální stránky zakázaných dohod ve smyslu zákona a SFEU, přičemž dohody o zákazu exportu kvalifikoval jako dohody cílové.
260. Úřad rovněž doplňuje, že z podkladů shromážděných v průběhu správního řízení lze dovodit, že někteří z oslovených subjektů se cítili být ovlivněni doložkami o zákazu exportu (srov. bod 57). Tyto skutečnosti pro závěr Úřadu o potenciálním narušení hospodářské soutěže nejsou sice hlavním kritériem (tím je prokázání uzavírání a plnění dohod o zákazu exportu), avšak svědčí tomu, že reálně hrozící možnost dopadu jednání společnosti SE na hospodářskou soutěž je dána. Úřad přitom není povinen dále prokazovat reálnost dopadu společností SE sjednávaných dohod o zákazu exportu, tedy zjišťovat, zda její odběratelé omezení tímto závazkem měli k exportu HTU vůbec příležitost či vůli apod. Takové prokazování by šlo nad rámec prokázání naplnění skutkové podstaty zakázaných dohod o zákazu exportu jakožto dohod cílových; šlo by o dokazování směřující ke kvantifikaci tohoto dopadu, což by potenciálně mohlo z pohledu naplnění skutkové podstaty a uložení trestu hrát roli pouze jako přitěžující okolnost jednání společnosti SE.
261. Společnosti SE dále není zřejmé, zda odpovědi Oslovených Distributorů ohledně omezujícího charakteru smluv se vážou k posuzovaným smlouvám typu A–C nebo k typu D–F nebo ke všem smlouvám, které byly účastníky řízení uzavírány. Společnost SE je toho názoru, že formulace předmětných otázek zřejmě mířila, byť dosti nešťastně, konkrétně na posuzované smlouvy typu D–F, což však Oslovení distributoři nemohli rozeznat.
262. K tomu Úřad uvádí, že posuzované smlouvy obsahovaly dvě verze znění ujednání o zákazu exportu, přičemž samotná textace otázek zahrnovala obě tyto varianty [(cit.:, *Uved'te prosím, zda a jak ve sledovaném období ovlivnil podnikání Společnosti v distribuci hnědého tříděného uhlí smluvní závazek obsažený [...] ve znění stanovícím, že jde o **dobavy určené pro konečnou spotřebu v ČR (případně pro zákazníky se sídlem v ČR)***].¹⁶⁵ Úřad se tedy neztotožňuje s názorem společnosti SE, že by formulace otázek zaslaných Osloveným Distributorům mířila pouze na posuzované smlouvy typu D–F.
- h) Úřad nerefletoval argumenty účastníků řízení
263. Společnosti CCS a SE namítaly, že Úřad v rámci doplňujícího šetření (např. při formulaci svých žádostí či závěrů obsažených v Doplnění Sdělení výhrad) žádným způsobem nerefletoval jejich argumenty ani skutečnosti namítané v jejich předchozích vyjádřeních ke Sdělení výhrad a ve svém šetření se zaměřil pouze na vyjádření společnosti SD a vypořádání jejich námitek s ohledem na druhostupňové rozhodnutí. Tím nemohlo dojít k objektivnímu zhodnocení informací v rámci tohoto řízení.
264. K danému Úřad odkazuje na nezbytnost vedení šetření ve vztahu k vymezení relevantního trhu dle závěrů předsedy Úřadu obsažených v druhostupňovém rozhodnutí, neboť účinky jednání společnosti SE se v nyní vedeném správní řízení projevují na shodném relevantním

---

¹⁶⁵ Srov. list 5952 Spisu.

trhu. Námitky účastníků řízení ohledně vymezení relevantního trhu Úřad vypořádal výše v tomto rozhodnutí /pod písm. c)/.

265. Na tomto místě Úřad zároveň uvádí, že podstatou sdělení výhrad je především shrnutí základních skutkových okolností případu, nikoli detailní vypořádání námitek účastníků řízení. K tomu účelu slouží právě rozhodnutí ve věci. Pokud by však některé z námitek vznesených společnostmi SE či CCS v průběhu správního řízení měly podstatný dopad na Úřadem posuzované jednání, nepochybně by se ve sdělení výhrad odrazily. V daném případě však Úřad takové námitky společností SE a CCS nenalezl. Jestliže uvedené společnosti brojí proti tomu, že se Úřad jejich námitkami ve Sdělení výhrad či v Doplnění Sdělení výhrad nevypořádal, neshledává Úřad takové námitky za důvodné.

VIII. Stanovení pokuty

266. Podle § 22a odst. 1 písm. b) zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako soutěžitel dopustí správního deliktu tím, že uzavře dohodu v rozporu s § 3 odst. 1 zákona. Dle § 22a odst. 2 zákona se za správní delikt podle odst. 1 písm. b) téhož ustanovení zákona uloží pokuta do 10 000 000 Kč nebo 10 % z čistého obratu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období. Při ukládání pokut v řízeních s unijním prvkem postupuje Úřad dle § 21h odst. 5 zákona.¹⁶⁶
267. Hranice stanovená pevnou částkou se uplatní zejména u soutěžitelů, kteří nejsou založeni za účelem podnikatelské činnosti a žádného obratu tudíž nedosahují.¹⁶⁷ Úřad pak dlouhodobě a konstantně v rozhodovací praxi ukládá soutěžitelům, kteří jsou podnikateli, pokuty dle obrátového kritéria. Úřad tedy v daném případě za horní hranici považoval částku 10 % z čistého obratu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období.
268. Stanovení výše pokuty v mezích zákona je věcí správního uvážení Úřadu, které se v konkrétním případě odvíjí od posouzení skutkových okolností daného případu. Uložená pokuta by měla plnit jak funkci represivní, tak preventivní. Je požadováno, aby Úřadem uložená pokuta nepřekračovala zákonnou maximální hranici, a dále, aby Úřad posoudil též celkovou aktuální finanční a majetkovou situaci soutěžitele, zda uložená pokuta nebude pro něj likvidační.¹⁶⁸ Jak již bylo uvedeno výše, postup Úřadu při výpočtu pokut je specifikován Zásadách.
269. Protože se společnost SE dopustila dvou deliktů, musí Úřad určit, který z těchto deliktů je nejzávažnější a tím nejpřísněji trestný, tedy za který delikt bude pokuta primárně ukládána, a zohlednit spáchání dalšího deliktu dle absorpční zásady. Ta v souladu s principy trestnosti dle trestního práva spočívá v uložení sankce za nejpřísněji postižitelný delikt, přičemž skutečnost, že společnost SE spáchala souběžně více deliktů, zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání a projevuje se uložení přísnější sankce ve formě navýšení k původně stanovené sankci za nejzávažnější delikt.
270. V nyní posuzovaném případě platí, že oba delikty (srov. bod 219) byly páčány ve shodném časovém období a představují porušení zákona, resp. SFEU, pro které je horní hranice sankce

---

¹⁶⁶ I když porušení čl. 101 SFEU není v zákoně o ochraně hospodářské soutěže uvedeno jako delikt/přestupek, Úřad hodnotí porušení SFEU obdobně jako spáchání deliktu/přestupku dle zákona o ochraně hospodářské soutěže.

¹⁶⁷ Srov. rozsudek KS v Brně č. j. 31 Ca 64/2004-63 ze dne 31. 5. 2006.

¹⁶⁸ Srov. rozsudek NSS č. j. 5 Afs 7/2011-619 ze dne 29. 3. 2012.

totožná. Úřad vyhodnotil jako závažnější delikt porušení čl. 101 odst. 1 SFEU (dále též „**primární delikt**“), a to z toho důvodu, že dohody o zákazu exportu narušují vnitřní trh EU, přičemž vytvoření jednotného vnitřního trhu EU je základním cílem unijního práva a za tím účelem byly zákazy jeho narušování včleněny do čl. 101 a 102 SFEU.¹⁶⁹ Dopad samotného jednání lze předpokládat jako závažnější na zahraničních trzích (resp. dopad jednání mohli pocítit především spotřebitelé v zahraničí) než na trhu tuzemském (který mohl být ovlivněn především omezením distributorů HTU).

VIII.1. Vyměření pokuty

271. Při vymezení konkrétní výše pokuty je Úřad povinen vyjít ze zákonných (zákonem předepsaných) kritérií, která tato pokuta má v sobě odrážet. Podle § 22b odst. 2 zákona se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Dále se přihlédne k jednání právnické osoby v průběhu řízení před Úřadem a její snaze odstranit škodlivé následky správního deliktu.
272. Stanovení výše pokuty provedl Úřad v několika krocích. Nejprve uvážil výši základní částky pokuty vzhledem k závažnosti deliktu, ve které dále zohlednil délku trvání porušení SFEU. V dalším kroku potom základní částku pokuty upravil z hlediska přitěžujících a polehčujících okolností. Na závěr v souladu s principem absorpce ve výši pokuty zohlednil, že došlo k jednočinnému souběhu dvou deliktů.
273. Úřad při ukládání pokuty rovněž vycházel ze své rozhodovací praxe, zejména z dřívějšího rozhodnutí v obdobné věci (rozhodnutí S355/2007), ve kterém se zabýval typově obdobným jednáním (resp. navazující rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R8/2010/HS-25769/2014/312/HBt ze dne 5. 12. 2014 – dále též „**rozhodnutí R8/2010**“).
274. Při stanovení základní částky pokuty vychází Úřad v souladu se Zásadami¹⁷⁰ z obratu dosaženého konkrétním soutěžitelem z prodeje zboží či služeb, jichž se narušení soutěže přímo nebo nepřímo týká, a to na vymezeném geografickém relevantním trhu (tzv. hodnota prodeje), typové závažnosti a délky protisoutěžního jednání. Hodnotu prodeje Úřad stanovil ve výši tržeb společnosti SE za dodávky HTU na území ČR realizované v roce 2012 (tedy poslední ucelený kalendářní rok, v němž došlo ke spáchání deliktu). Dle údajů poskytnutých společností SE Úřad stanovil hodnotu prodeje částkou [...obchodní tajemství...]¹⁷¹.
275. Typově považuje Úřad primární delikt za závažný (obdobně jako v rozhodnutí S355/2007, kde rovněž vyhodnotil jako závažnější delikt a tedy delikt primární porušení čl. 101 odst. 1 SFEU), v jehož případě určil Úřad výchozí podíl, jakožto základ pro výpočet základní částky pokuty, v rozmezí do 1 % hodnoty prodeje. Zde je nutné připomenout některé skutkové okolnosti, které Úřad zohledňoval v rámci rozhodnutí S355/2007. Úřad při posouzení závažnosti jednání konstatoval, že společnost SU uzavírala a plnila zakázané dohody o zákazu exportu, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže a které mohly vést k narušení hospodářské

¹⁶⁹ Blíže k cílům unijního soutěžního práva viz např. BISHOP, Simon a Mike WALKER. The economics of EC competition law: concepts, application and measurement. 3. ed. London: Sweet & Maxwell, 2010. ISBN 978-0-421-93190-9, str. 4–8.

¹⁷⁰ Srov. bod 18 Zásad.

¹⁷¹ Srov. listy 5720A Spisu.

soutěže na trzích hnědouhelných briket, HEU a HTU¹⁷². Úřad v uvedeném rozhodnutí při stanovování výchozího podílu dále vzal v úvahu neprokázání faktického dopadu zakázaných dohod, počet uzavřených dohod (tj. desítky)¹⁷³, počet odběratelů, se kterými byly dohody uzavřeny (tj. jednotky)¹⁷⁴, a dále skutečnost, že dodržování dohod nebylo ze strany společnosti SU kontrolováno ani sankcionováno. Při výpočtu pokuty byl v rozhodnutí S355/2007 stanoven výchozí podíl ve výši 0,30 % hodnoty prodeje.

276. Zásadnější odlišnosti oproti skutečnostem uvedeným v rozhodnutí S355/2007 lze v nyní posuzovaném případě tedy spatřovat v menším počtu dotčených trhů zasažených předmětnými dohodami (trh HTU), ale naopak v závažnějším dopadu posuzovaného jednání na relevantní trhu plynoucím z vyššího počtu uzavřených dohod a dotčených odběratelů.
277. Nejvíce byl dohodami posuzovanými v rozhodnutí S355/2007 zasažen trh hnědouhelných briket, který byl však z objemového hlediska mnohem méně významný, než je tomu v případě trhu HTU nebo HEU.¹⁷⁵ Dotčení trhů HTU a HEU např. v období 2004–2007, tj. v období, kdy obdobné dohody o zákazu exportu uzavírala i společnost SE, představovalo přibližně [...obchodní tajemství...] %¹⁷⁶. V nyní posuzovaném případě představoval objem HTU nasmlouvaný v posuzovaných smlouvách přibližně [...obchodní tajemství...] objemu dodávek na relevantní trh za období let 2005–2013. Uvedené plyne jednak z tržního podílu společnosti SE na relevantním trhu ([...obchodní tajemství...]) a vysokého podílu zavázaného množství HTU na celkovém objemu nasmlouvaného množství dodávek HTU z produkce společnosti SE do ČR, které v letech 2005–2013 dosahovalo [...obchodní tajemství...] %. Společnost SE také, ve srovnání s okolnostmi posuzovanými v rozhodnutí S355/2007, uzavřela celkově mnohem více dohod [...obchodní tajemství...] odběrateli.
278. Úřad obdobně jako v případě rozhodnutí S355/2007 při stanovování výchozího podílu přihlédl rovněž k tomu, že plnění dohod o zákazu exportu, byť jejich uzavírání bylo iniciované společností SE, jí nebylo kontrolováno a vymáháno, a také zohlednil vyjádření oslovených soutěžitelů působících na vymezeném relevantním trhu ohledně dopadu předmětných dohod na jejich jednání (srov. bod 70). V důsledku daného tedy Úřad dovodil spíše omezený dopad dohod o zákazu exportu na hospodářskou soutěž a současně vzal v úvahu skutečnost, že nebylo prokázáno skutečné, ale potenciální narušení hospodářské soutěže.
279. Úřad s ohledem na výše uvedené a za současného zohlednění odlišností a shodností v případě rozhodnutí S355/2007, tedy s ohledem na svoji dřívější rozhodovací praxi, stanovil výchozí podíl hodnoty prodeje pro výpočet pokuty ve výši 0,25 % z hodnoty prodeje, tedy v částce 2 017 429 Kč.
280. V rámci kritéria závažnosti deliktu Úřad zohlednil rovněž délku trvání porušení SFEU, která je v tomto posuzovaném případě počítána od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013, činí tedy 8 let a 4

---

¹⁷² Za skutečnost, že v případě rozhodnutí S355/2007 došlo k porušení čl. 81 SES na třech trzích, byla pokuta fakticky navýšena o 20 %.

¹⁷³ Viz list 6696 Spisu.

¹⁷⁴ Viz list 6696 Spisu.

¹⁷⁵ A to i v případě zohlednění vyšší výhřevnosti hnědouhelných briket oproti HTU či HEU, srovnej list 6686 Spisu.

¹⁷⁶ Největší podíl smluv společnosti SU pokrytých zákazem exportu shledal Úřad v segmentu HTU. Vzhledem k nižšímu podílu společnosti SU na trhu HTU však ani tento trh nebyl dohodami o zákazu exportu uzavřených společností SU tak významně zasažen, srovnej listy 6686 a 6691 Spisu.

měsíce. Koeficient času je roven 2,62. Základní částka pokuty po zohlednění časové koeficientu tedy činí 5 285 663 Kč.

281. V dalším kroku Úřad základní částku pokuty může upravit z hlediska přitěžujících a polehčujících okolností. Všechny přitěžující a polehčující okolnosti přitom vyhodnotí jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti.
282. Jako polehčující okolnost Úřad ohodnotil ukončení nyní šetřeného protisoutěžního jednání před zahájením správního řízení. Úřad se tak rozhodl snížit pokutu o 30 % základní částky.¹⁷⁷ Na druhou stranu Úřad zohlednil jako přitěžující okolnost subjektivní stránku jednání společnosti SE (viz výše) ve formě úmyslu, která je důvodem pro navýšení pokuty o 20 % základní částky pokuty¹⁷⁸.
283. Po zohlednění všech přitěžujících a polehčujících okolností svědčících pro úpravu výše pokuty činí výše pokuty za primární delikt 4 757 097 Kč.
284. Na závěr Úřad v souladu s absorpční zásadou a zavedenou rozhodovací praxí zohlednil, že vedle primárního deliktu spočívajícího v porušení článku 101 odst. 1 SFEU došlo ke spáchání dalšího deliktu v jednočinném souběhu spočívajícího v porušení § 3 odst. 1 zákona. Tento další delikt Úřad hodnotí typově jako méně závažný se stejnou dobou trvání jako u primárního deliktu (a to z důvodu, že předmětné jednání mělo potenciální negativní dopad primárně na distributory HTU, kdy tuzemští spotřebitelé mohli být dohodami o zákazu exportu ovlivněni pouze přeneseně a v nepatrné míře). Úřad tedy z uvedených důvodů zohlednil spáchání druhého deliktu navýšením výsledné výše pokuty za primární delikt o 10 %¹⁷⁹.

VIII.2. Konečná výše pokuty

285. Po zohlednění všech shora uvedených skutečností tak konečná výše pokuty za správní delikty popsané v tomto rozhodnutí a po zaokrouhlení na celé tisíce směrem dolů činí **5 232 000 Kč**.
286. Úřad je při rozhodování o výši pokuty povinen zkoumat, zda pokuta ve smyslu díkce § 22a odst. 2 zákona nepřevyšuje zákonem stanovenou maximální výši pokuty 10 % z čistého obratu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období před vydáním prvostupňového rozhodnutí Úřadu, jemuž se pokuta ukládá (tedy za rok 2018); Úřad bral v úvahu pouze čistý obrat společnosti SE (byť soutěžitele, do nějž společnost SE náleží, tvoří další vzájemně propojené subjekty), neboť jeho výše je pro posouzení maximální hranice pokuty zjevně dostatečná. Jelikož celkový čistý obrat účastníka řízení dosažený v roce 2018 činil 2 295 675 000 Kč, přičemž vyměřená pokuta z této hodnoty představuje 0,23 %, je zřejmé, že zákonná maximální hranice není překročena.
287. Dále je Úřad povinen zkoumat, zda je soutěžitel s ohledem na svou aktuální celkovou majetkovou a finanční situaci schopen pokutu uhradit, resp. zda ukládaná pokuta nemůže být považována z tohoto důvodu za nepřiměřenou či likvidační. Při možném likvidačním

---

¹⁷⁷ Vzhledem k ukončení posuzovaného protisoutěžního jednání společností SE již v roce 2013, přičemž správní řízení bylo zahájeno až v roce 2014, navýšil Úřad hodnotu této polehčující okolnosti o 10 procentních bodů oproti rozhodnutí S355/2007 (kde společnost SU přistoupila k ukončení protisoutěžního jednání až v průběhu správního řízení).

¹⁷⁸ Srov. bod 33 b) Zásad; shodně rovněž v rozhodnutí S355/2007.

¹⁷⁹ V rozhodnutí R8/2010 předseda Úřadu navýšil pokutu uloženou společnosti SU za souběžné spáchání dvou deliktů spočívající v porušení článku 81 odst. 1 SES a § 3 odst. 1 zákona ve znění účinném do 31. 8. 2009 o 11 %.

charakteru pokuty bylo možné obdobně, jak bylo uvedeno výše, přihlížet pouze k situaci samotného porušitele, tj. společnosti SE (nikoli tedy soutěžitele, do něhož společnost SE náleží). Úřad tedy vycházel z účetních výkazů společnosti SE, které dostatečně vypovídaly o její celkové finanční a majetkové situaci. Z těchto výkazů vyplývá, že společnost SE v roce 2018 vykázala záporný výsledek hospodaření za účetní období ve výši přibližně 356 mil. Kč (v roce 2017 vykázala kladný výsledek hospodaření ve výši 255 mil. Kč; společnost v roce 2018 převedla některé aktivity /především obchod s elektřinou/ na jiné společnosti v rámci soutěžitele). Z rozvahy pak Úřad ověřil, že celková aktiva dosáhla cca 4,5 mld. Kč. Společnost SE disponovala k 31. 12. 2018 peněžními prostředky v hodnotě téměř 1,4 mld. Kč (cca 1,5 mld. Kč k 31. 12. 2017) a od 1. 9. 2018 společně s ostatními společnostmi náležícími témuž soutěžiteli využívá cash pooling. Společnost SE je sice financována především cizími zdroji, většinu z nich však tvoří rezervy na sanaci a rekultivaci (k 31. 12. 2018 cca 3,5 mld. Kč). Samotné závazky společnosti SE se k 31. 12. 2018 podílely na pasivech pouze přibližně 16 %. Na základě těchto údajů je zřejmé, že společnost SE netrpí předlužením a že běžně spravované zůstatky likvidních finančních prostředků mnohonásobně převyšují uvedenou výši pokuty, která tak nemůže ohrozit finanční zdraví společnosti SE.

288. Na základě výše doložených skutečností tak lze uzavřít, že konečná výše pokuty je přiměřená okolnostem případu, je ukládána v rozmezí stanoveném zákonem a neznamená finanční ohrožení podnikání či existence společnosti SE, nemá tedy likvidační charakter.

VIII.3. Splatnost pokuty

289. Uloženou pokutu je společnost SE povinna uhradit ve lhůtě uvedené ve výroku III. tohoto rozhodnutí, tj. ve lhůtě do 90 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Úhrada se provede na účet Celního úřadu pro Jihomoravský kraj, číslo účtu 3754-17721621/0710, jako variabilní symbol se uvede 28677986.

IX. **Náklady řízení**

290. Vzhledem k tomu, že Úřad v rámci správního řízení dospěl k závěru, že společnost SE vytýkaným jednáním porušila § 3 odst. 1 zákona a čl. 101 odst. 1 SFEU, jsou splněny zákonné předpoklady pro to, aby byla společnosti SE uložena povinnost nahradit náklady správního řízení. Výši paušální částky stanovil Úřad dle § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění účinném do 30. 6. 2017 na 2 500 Kč. S ohledem na délku řízení a rozsah prováděného dokazování má Úřad za to, že se jednalo o zvláště složitý případ, tudíž základní paušální částku 1 000 Kč navýšil o 1 500 Kč.

291. Náklady řízení je společnost SE povinna uhradit ve lhůtě do 15 dnů od ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Úhrada se provede na účet Úřadu vedený u České národní banky v Brně, číslo účtu 19-24825621/0710, konstantní symbol 1148, jako variabilní symbol se uvede 2014000338.

X. **Závěr**

292. Ze všech shora uvedených důvodů Úřad konstatuje, že účastníku řízení – společnosti SE – bylo prokázáno spáchání správního deliktu dle § 22a odst. 1 písm. b) zákona a porušení SFEU tím, že v rozporu s § 3 odst. 1 zákona a článkem 101 odst. 1 SFEU v období od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013 uzavíral a plnil se svými odběrateli zakázané dohody o zákazu exportu, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže a jež byly způsobilé na trhu hnědého tříděného uhlí

narušit hospodářskou soutěž v České republice a rovněž ovlivnit obchod mezi členskými státy Evropské unie. Úřad společnosti SE plnění těchto dohod do budoucna zakázal a uložil jí pokutu ve výši 5 232 000 Kč. Úřad tedy rozhodl v souladu s § 67 odst. 1 správního řádu tak, jak je uvedeno ve výročí tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí mohou účastníci řízení dle § 152 odst. 1 ve spojení s § 83 odst. 1 správního řádu podat do 15 dnů od jeho doručení rozklad, o kterém rozhoduje předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Rozklad se podává u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Včas podaný a přípustný rozklad má odkladný účinek. Uvedené poučení platí pro výroky I. až V.

Proti výroku VI. tohoto rozhodnutí mohou účastníci řízení dle § 81 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 ve spojení s § 152 odst. 1 a § 83 odst. 1 správního řádu podat do 15 dnů od jeho doručení rozklad, o kterém rozhoduje předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Rozklad se podává u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Včas podaný a přípustný rozklad má odkladný účinek.

Otisk úředního razítka

JUDr. Hynek Brom
I. místopředseda Úřadu

Obdrží

Vážený pan
JUDr. Petr Zákoucký, LL.M.
Dentons Europe CS LLP
V Celnici 1034/6
110 00 Praha 1

Vážený pan
Mgr. Augustin Kohoutek, advokát
PELIKÁN KROFTA KOHOUTEK advokátní kancelář s.r.o.
Újezd 450/40
118 01 Praha

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy